

டாக்டர்
கோவி.மணசேகரன்

நாஜகம்ம
பலலவன்

Acc.No. 45917

ச.ஸ்வாமி

ராஜசிம்ம பல்லவன் ^{91/4}

டாக்டர் கோவி. மணிசேகரன்

ஏசஸ்
பதிப்பகம்
காரைக்குடி

மணிவாசகர் பதிப்பகம்
சிதம்பரம்

முதற்பதிப்பு: செப்டம்பர், 1983

உரிமை ஆசிரியருக்கு.

விலை ரூ. 15-00

எங்கள் வெளியீடுகள் கிடைக்குமிடங்கள் :

மணிவாசகர் நூலகம்

89, லிங்கிச்செட்டித் தெரு, சென்னை-1.

14, சுங்குராம் தெரு, சென்னை-1.

28, கிழக்கு ஆவணி மூலவீதி, மதுரை-1.

93, பெரியகடை வீதி, கோவை-1.

முன்னுரை

பல்லவ வரலாற்றில் பளிச்சென்று புகழ்முகம் காட்டித் திகழ்கிறவர்கள் மூவர்.

முதலாமவன் மகேந்திரவர்மன்—சகலகலாவிநோதன்.

இரண்டாமவன் ராஜசிம்ம பல்லவன்—நாட்டியகலா விநோதன்!

மூன்றாமவன் மூன்றாம் நந்திவர்மன் - தமிழுக்காகத் தன்னுயிர் நீத்தவன்.

இந்தப் பெருமைவாய்ந்த மூவரையும் வைத்து நாவல் எழுதிய பெருமை எண்க்குண்டு.

இந்த ராஜசிம்ம பல்லவனைக் கொண்டு வெகு காலத்துக்கு முன்னே சின்ன நாவலாக எழுதினேன். அதனையே சற்று விரிவுபடுத்தி இப்போது உங்கள் கரங்களில் தவழ விட்டிருக்கிறேன்.

இதே ராஜசிம்ம பல்லவனைக் கொண்டு வேறு ஒரு பெரும்புதினம் எழுதவும் உத்தேசமிருக்கிறது. அதற்கான நேரம் விரைவில் வாய்க்க வேண்டும்.

சேரநாட்டில் எப்படி ஓர் ஆட்டனத்தியோ அப்படியே பிற்காலத்தில் பல்லவ நாட்டில் ஒரு ராஜசிம்ம பல்லவன். அவனது நர்த்தனங்களைப்பற்றியும் அவன் எழுப்பிய காஞ்சி கைலாசநாதர் கோயில்பற்றியும் எவ்வளவோ எழுதலாம். அதற்கு நாட்டிய கலாஞானம் அதிகப்படியாகத் தேவை. நூலறிவு அளவில் அந்த ஞானம் என்னிடம் போதுமான அளவுக்கு இருக்கிறது.

இந்த நாவலில் வரும் இளங்கோ முத்தரையன், கமலவல்லி ஆகியவர்கள் எனது கற்பனையில் உதயம் கண்டவர்கள். தமிழரல்லாத பல்லவர்கள் இத்தனை நீண்ட நெடுங்காலமாக ஆட்சி செய்து, ஒருவன் கூடவா எதிர்க்கவில்லை என்று எண்ணியதன் விளைவே இந்த நாவல்.

நாவலை அழகிய முறையில் வெளியிட்டிருக்கும் மணிவாசகர் பதிப்பகம் போற்றுவதலுக்குரியதாகும்.

இந்த நூல் வெளிவர மூலகாரணமாக நின்ற பேராசிரியர் மெய்யப்பன் அவர்கட்கு நன்றி உரித்தாகுக.

எப்போதும்போல எனது அறிவான வாசகர்களை வணங்கியும் வாழ்த்தியும் நாவலை ஒப்படைக்கிறேன்.

அன்பன்

சென்னை-93.

கோவி. மணிசேகரன்

அணிந் துரை

ச. மெய்யப்பன், எம். ஏ.,

தமிழ்ப் பேராசிரியர்,

அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்

கல்கி, சாண்டில்யன், கோவி. மணிசேகரன் மூவரும் வரலாற்று நாவல் உலகின் மும்மூர்த்திகள். இவர்களில் கோவி. மணிசேகரன் எழுத்துலக வேள்வியாளர். தமிழக வரலாற்றின் பொற்கால இதழ்களைச் சிறுகதைகளாக—புதினங்களாக வண்ணக்கோலங்களில் படைத்துத் தமிழுக்கு வளம் சேர்ப்பவர்.

கோவி. மணிசேகரனின் வரலாற்று நாவல்களைப் படிக்கும்போது நாம் இருபதாம் நூற்றாண்டில் வாழ் வதில்லை. வரலாறு நடந்த நூற்றாண்டுகளில் வாழ்கின்ற வர்களாக மாறிவிடுகின்றோம். இது இவரின் அரிய சாதனை.

இவர் வள்ளல் அண்ணாமலையரசரின் பரிசான பத்தா யிரம் ரூபாயை 'யாகசாலை'க்குப் பெற்றவர். இப்புதினம் பெயரால் மட்டும் யாகசாலையன்று; இவர் எழுத்துலகில் செய்த உண்மையான யாகசாலை.

இவரது எழுத்துக்களில் நுட்பமான கலையுணர்வு வெளிப்படுகின்றது. படைப்பாளியின் ஆணவம் வீறு கொள்கின்றது.

இவர் இசையறிந்த தமிழ்ப்படைப்பாளர். ஆதலால் இவரது எழுத்துக்களில் ஏழு சுரங்களும் இசைக்கின்றன.

இவரது நடை தனிச்சிறப்பு வாய்ந்தது; பெருமிதம் மிக்கது. கற்பனையில் காவிரிப்பெருக்கும், வீரத்தை விளங்கு மிடத்தில் படையின் அணிவகுப்பும் காதலில் மோகனமும் நம்மை மெய்மறக்கச் செய்கின்றன.

நடைத்தொய்வு, இவரது படைப்புக்களில் காண முடியாத ஒன்று.

இவர் வாழ்வே எழுத்து; எழுத்தே இவர் வாழ்வு.

ராஜசிம்ம பல்லவன்

1

கி. பி. 682ஆம் ஆண்டு...

ஆனித்திங்கள்...

எட்டாம் நாள்...

காலை மலர்ந்தது, பகல் மணத்தது; மாலை உதிர்ந்தது.

இனிப்பான இரவின் மன்மத உதயம் கண்டு மின்னிப் பகட்டும் நட்சத்திரங்கள் கெக்கலிக்கொட்டிச் சிரித்தன.

நிலாத் திலகமிட்டுப் பவனி வந்த அந்த இரவென்னும் கரிய மங்கைக்குத்தான் எத்துணை வரவேற்பு! எத்துணை எத்துணை வாழ்த்துரைகள்!

பொதிகை மலைத் தூதன்—பூந்தென்றல் காற்றழகன் பூக்காட்டை முத்தமிட்டுப் புழுங்கித் தவிக்கும் மக்களின் வேக்காட்டைத் தணிக்கத் தொடங்கினான்.

மேனி சிலிர்க்க—மெய்வண்ணம் பொலிந்தசைய—நாணித் தலைசாய்க்கும் நல்லினத்து நங்கையர் போல், வெண்மலரினங்கள் மாரவேள் நடனம் புரிந்தன.

இருளில் வெண் சிரிப்பு!

பொருளில் பொன் மயக்கம்!

உலகின் ஒரு பாதி ஓசிந்துருகும் இந்த வேளையில், காஞ்சனம் பொழி காஞ்சிமா நகரம் கவலைதழ் நெஞ் சுடன் கலங்கித் தவித்தது.

பண்டு புகழ் கொண்ட அதன் பெருமை விண்டு வெலவெலத்து வேதனைக்குள்ளாகி இருந்தது.

கல்லியில் கரைகண்ட காஞ்சிமா நகரமா, இது!

நள்ளிரவு வேளை.

நாட்டு மக்கள் அமைதியாக நித்திரை சுகத்தில் முத்திரை பொறிக்கும் நேரம்.

மயிலணைய காஞ்சி மாநகரம் ஓயிலாக நிலாக் கண்ணாடியில் எழில் முகம் பார்க்கும் இந்த நேரத்தில்...

மக்கள், கூட்டம் கூட்டமாக எங்கு செல்கிறார்கள்?

ஏன் செல்லுகிறார்கள்?

எதற்காக செல்கிறார்கள்?

காஞ்சியின் தென்னண்டை புறத்தில் களங்கமிலா வரலாறு கண்டு வளைய சென்று கொண்டிருக்கிறதே வேகவதி ஆறு, அது கூட அந்தச் சில கணங்களில் அசைவற்று நின்று விட்டது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்!

எத்தனை எத்தனை ஆண்டுகள் அதன் புகழ் முத்தனைய வரலாறு கண்டது!

சென்ற சில ஆண்டுகளில் அதன் புகழுக்கு ஒரு களங்கம்!

மகோன்னத நிலைக்கு ஒரு மாசு!

சாளுக்கியர் கை படலாமா?

பட்டு விட்டதே! போதாதா களங்கத்துக்கு?

நகரின் தென்திசையில் செல்லும் அந்த அரசப் பெருவழியில் பொறுக்கு மணிகளாக மக்கள் சிலர் சாறி சாரியாகச் சென்று கொண்டிருந்தனர்.

சிலர் அமைதியாகச் சென்றனர்.

சிலர் பலத்த வாதம் புரிந்து சென்றனர்.

வேறு சிலர் “பல்லவ ஆட்சி ஒழிக!” என்று பகிரங்கமாகவே எழுச்சிக்குரல் எழுப்பிய வண்ணம் சென்றனர்.

எங்கு சென்றனர்?

வேகவதி ஆற்றங்கரைக்கு!

ஏன் செல்கின்றனர்?

புரட்சி இளைஞன் இளங்கோ முத்தரையன் இராச் சொற்பொழிவாற்றப் போகிறானாம்!

எதற்காக செல்லவேண்டும்?

ஒருபாதி மனிதர் அவனிடம் பற்றுக் கொண்டு சென்றனர். மறுபாதி மனிதர் அவன் என்னதான் சொல்லப்போகிறான், கேட்போமே என்று விரைந்தனர்.

அந்தக் கூட்டத்தில் ஆண்கள் மட்டும்தான் சென்றனர் என்றில்லை. பெண்களும் ஆவேசமுடன் சென்றுக் கொண்டிருந்தனர்.

மக்களின் நிலை அப்படியாக மருண்டு தவித்தது.

பல்லவரிடம் நம்பிக்கையில்லை.

பெண்கள் தனித்த கூட்டமாகக் கைவிளக்கேந்தி, கால்-சதங்கை ஒலியெழுப்ப வேகவதி ஆற்றங்கரையை நோக்கி நடந்தனர்.

ஆண்களோ, கனத்த தீப்பந்தங்களைப் பிடித்த வண்ணம் வேக நடை போட்டனர்.

சிலர் நீண்ட இரும்புக் கம்பிகளில் உருண்டபந்தம் அமைத்துக் கொளுத்திச் சென்றனர்.

வேறு சிலரிடம் சுளுந்துக்கழி எரிந்து கொண்டிருந்தது.

வழி நெடுக தீப்பந்தச் செவ்வொளி பரவிக் காணப்பட்டது.

நிழல்களின் மோதல் பயங்கரத்தை உண்டு பண்ணியது.

முடியாட்சியில் இப்படி ஒரு காட்சி நடப்பதென்பது அல்லது எதிர்பார்ப்பதென்பது முடியாத காரியம்.

இது பொதுவான விதி!

ஆனால், தமிழ் நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் சில பொதுவான விதிகள்கூடப் பல சமயங்களில் வியர்த்து வெலத்துப் போனதுண்டு.

அதன் பண்பு அத்தகு சிறப்பு மிக்கது.

உலகின் எந்தக் கோடியிலும் முடியாட்சியில் மக்களுக்கு மதிப்பளித்தது கிடையாது.

வட வேங்கடம் தென்குமரி ஆயிடைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகில் மட்டும் மக்களுக்கு மதிப்பளிக்கும் பண்பு, ஏறத்தாழ இருபதினாயிரம் ஆண்டுகட்குமுன் அரசாண்ட பாண்டியன் காலமுதல் வளர்ந்திருக்கிறது.

மக்களின் இதயம்தான் மன்னன் தாங்கும் மணிமுடி என்கிற சிறந்த பண்பிலக்கணம் உதயம் கண்ட மண்ணாயிற்றே இது!

ஆனால், புரட்சி வித்து என்பது எந்தக் காலத்திலும் இங்கு ஊன்றப்படவில்லை. அப்படி ஊன்றும் நிலை ஏற்படாததே ஒரு சிறந்த நாகரிகம் தெளிந்த பண்பல்லவா?

பல்லவ மன்னர் பரமேசுவர வர்மர் காலத்தில் மட்டும் இப்படி ஒரு நிலை ஏற்பட்டு விட்டது என்றால், இதற்கான காரணமே வேறு; காரியமே வேறு!

“கந்தவேலா! இத்தனை நாளாகத்தான் இரகசியமாகக் கூடி ஒருவரோடு ஒருவர் நிலைமைகளைப் பரிமாறிக் கொண்டோம். இன்றைக்குப் பார்த்து என் பகிரங்கமாகக் கூட்டம் போட்டு விட்டார் இளங்கோ?” கூட்டத்தின் ஒரு திட்டில் சென்று கொண்டிருந்த இளைஞனான செந்தூரான் கேட்டான்.

கந்தவேலன் அலட்சியமாகச் சிரித்தான்.

‘செந்தூரா! ஆற்றங்கரையிலும் ஆலமரத்தடியிலும் நால்வரும் அல்லது நாற்பதின்மருமாகப் பேசிப் பேசி சொற்களைக் காற்றோடு விட்டுவிடுவதில் என்ன பயன்? அதற்காகத்தான் இந்த பகிரங்கக் கூட்டம்.’”

கந்தவேலன் கொஞ்சம் விஷயம் தெரிந்தவன். அதனால் தான், அவனுடைய பேச்சிலும் தெளிவு இருந்தது.

செந்தூரான் வெகுநேரம் யோசித்துத் தலையை அசைத்தான்.

அது, அவன் புரிந்து கொண்டதை உணர்த்தியது.

“ஆமாம்; இந்தக் கூட்டத்தின்மூலம் பல்லவருடைய ஆட்சியைத் தொலைத்து விட முடியுமா?”

“பொறுத்திருந்து பார்க்க வேண்டிய விஷயம் இது. இன்றைக்கு இளங்கோ முத்தரையன் என்னதான் சொல்கிறார் என்று கேட்போமே!”

“கூட்டம் நடக்குமென்று நீ நினைக்கிறாயா?”

“ஏன் அப்படிக் கேட்டுவிட்டாய்?”

“அரசாங்க மென்ன தூங்கிக் கொண்டா இருக்கும்?”

“இராத்திரி வேளை, தூங்கிக் கொண்டிருந்தாலும் ஆச்சரியப் படுவதற்கில்லை. பைத்தியக்காரா! முடியாட்சியில் நடக்கும் ஓர் அதிசயமடா இது! மன்னர் பரமேசுவர வர்மருக்கு இது தெரியாதா என்ன? களங்கமில்லா தமிழகத்துக்கு ஒரு களங்கத்தை ஏற்படுத்தி விட்டார். போரில் தோற்று சாளுக்கியரை சிம்மாசனத்திலே உட்கார வைத்துவிட்டாரே!”

“அதனாலே?”

“தமிழ் மக்களுக்கு ஒரு களங்கம் தானே! மக்கள் ஒன்றுகூடி ‘ஒழிக்’ குரல் போடத் தொடங்கி விட்டனர். மேலும் இந்தச் சிம்மாசனத்தை எப்படிக் கைப்பற்றினார், பரமேசுவரவர்மர்? பாண்டியருடைய உதவியின் மூலமாகத்தானே! தமிழ் மக்களை இப்போது பகைத்துக் கொண்டால், பின்னால் இளவரசன் ராஜசிம்மன் பட்டத்துக்கு வருவது என்பது குருட்டுக் கனவாக முடிந்து விடும். அதனால்தான் மெல்லவும் முடியாமல் விழுங்கவும் முடியாமல் தவிக்கிறார். மேலும் நாட்டைச் சீர்படுத்த அநியாய முறையில் பொருள் வசூலிக்கிறாரே! பிறகு கேட்பானேன்!”

“புரிகிறது, புரிகிறது.”

வேகவதி ஆற்றங்கரை நெருங்கி விட்டது. வெள்ளிய நீரில் துள்ளிக் குதித்தன கயல்கள்!

வேகச் சுழிப்புடன் சென்ற வேகவதி யாற்றங்கரையில் அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாகக் காஞ்சி மரங்கள் காட்சியளித்தன.

ஓரிடத்தில் அடர்ந்து, செழுங்கிளை தாங்கும் தன்மை போல விழுதிறங்கிக் காணப்பட்டது ஆலமரம்.

அதன் அடியில் அமைதியே உருவாகி அமர்ந்து காணப்பட்டான் இளங்கோ முத்தரையன்.

அவன் அருகே வானத்தை அண்ணாந்து நோக்கி, விண்மீன்களை எண்ணத்துடிக்கும் நெஞ்சுடன் காட்சி தரும் அந்த அழகுக் கன்னி யார்?

வானத்தில்தான் நிலா இருக்கிறதா? அல்லது அந்த ஆலமரத்தடியிலும் அது குடிகொண்டு விட்டதா?

ஓயிலான ஓயியமோ? உள்ள மன்றும் பேரழகோ?

வானசஞ்சாரத்திலிருந்து விடுபட்டு இளங்கோ முத்தரையன் அருகே வந்தமர்ந்தாள்.

ஆகா! மயிலனைய நடையழகோ? மானனைப் விழியழகோ?

“அண்ணா! அதோ காஞ்சி வாசிகள் கூட்டம் கூட்டமாக வருகிறார்கள்!” —அட்டா! ஓ, அட்டா!

குயிலனைய குரலழகோ?

குவளையொத்த வாயழகோ?

முத்தனைய பல்லழகோ!

மோகனயாழ்ச் சொல்லழகோ?

அன்பார்ந்த தங்கையை—அழகுத் திருமங்கையை ஆறுதலுடன் பற்றி அமைதியுடன் நோக்கிய இளங்கோ முத்தரையன், “கமலவல்லி! பயப்படாதே!” என்றான்!

கரும்பான அந்தப் பெயர்தான் காதில் எத்துணைக்குத் தேனாய்ப் பாய்கிறது!

அதுவரை சற்றே தொலைவில் அமர்ந்து கமலவல்லியை வைத்தகண் வாங்காமல் காணித்துக் கொண்டிருந்த நிலாவழகன்தான் இவ்வாறெல்லாம்

சிந்தனைப்புரவியை ஓட்டி எண்ணாத எண்ணங்கள் மூலம் எட்டாத கற்பனைக் கொட்டாவி விட்டுக் கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்குக் கமலவல்லியை காணுந் தோறும் காமனது மயக்கம்தான்.

என்ன செய்வான்?

நண்பனுடைய தங்கை!

நயந்து பார்ப்பதும் பயந்து பேசுவதுமாக காலம் கரைந்து வந்தது.

எண்ண முடிந்தது!

துணிய முடியவில்லை.

சாரி சாரியாக வந்த மக்கள் கூட்டம் ஆலமரத் தடியை நெருங்கி வளைய நின்று கொண்டது!

இளங்கோ முத்தரையனைக் கண்ட ஒரு சிலர் மகிழ்ச்சிக் குரலெழுப்பி வாழ்த்தி ஆர்ப்பரித்தனர்.

அத்துடன்...

“பல்லவரசு ஆட்சி ஒழிக! பரமேசுவர வர்மர் வீழ்க!” என்று குரல் விடுத்து வான முகட்டைக் கிடுகிடுக்கச் செய்தனர்.

பூரிப்பும் புன்னகையுமாக எழுந்து அனைவரையும் கையமர்த்திச் சுற்றும் முற்றும் கவனித்தான் இளங்கோ முத்தரையன்.

நேரத்தை வீணில் கடத்த எண்ணாத அவன். உடன் பேச்சைத் தொடங்கினான். சாரி சாரியாக வந்த கூட்டம் சத்தத்தையடக்கிச் சித்தத்தை அவனிடம் செலுத்தியது

ஆலமரத்தடி வேரில் அமர்ந்து கொண்டிருந்த கமலவல்லியும், அண்ணாவின் பேச்சைக் கேட்க

ஆவலுடன் செவிகளைக் கூர்த்திடி அண்ணாந்து
கவனித்தாள்.

அப்போது கூட்டத்தில் ஓர் ஓரமாக ஓர் உருவம்
முக்காடு அணிந்த வண்ணம் நகர்ந்து வந்து நெரிசு
லோடு நெரிசலாகப் புதுந்து நின்று இளங்கோவை
உற்று நோக்கியது.

2

முழுக்கமிடும் சிங்க ஏறுபோல இளங்கோ
முத்தரையன் தனது சொற்பொழிவைத் தொடங்கினான்.

“அருமைக்கும் பெருமைக்கும் உரிய தமிழ்ப் பெருங்
குடி மக்களே! உங்கள் வருகையால் நான் பெருமையடை
கிறேன். பெருமிதம்டைகிறேன். உங்களில் சிலர் எனக்கு
நேர்முக அறிமுகமானவர்கள். அந்தச் சிலர் இன்றிரவு
பலராகிப் பெருநி வந்தது கண்டு மேலும் துணிவு
கொள்ளுகிறேன். நாளிரவு என்றும் பாராமல் கொள்ளி
வாய் தீப்பந்தங்களை ஏந்தி நீங்கள் வருகை தந்ததைக்
காண்க் காண தமிழுக்குப் பெருமை தந்த காஞ்சி—முத்தி
தரும் ஏழு நகரங்களில் முதன்மையான காஞ்சி—கரி
காலன் கண்டு களித்த கவின்கு காஞ்சி—கல்வியில்
கரையிலா காஞ்சி, தமிழரிடம் மீண்டும் வரும் என்கிற
பழுதற்ற நம்பிக்கை ஏற்படுகிறது.

“களப்பிரர்கள் தமிழகத்தைக் கபளீகரம் செய்த
காலம் இருண்டகாலம் என புலவர்கள் பேசுகிறார்கள்!
அந்த இருளில் ஒளிகாண—அதாவது நீங்கள் ஏந்தி வந்த
தீப்பந்தத்துக்கு ஒப்ப ஒளிகாண—உங்கள் முன் நின்று
பேசும் நானும் ஒரு களப்பிரன்தான்! ஏன் இப்படி விழிப்

புடன் கவனிக்கிறீர்கள்? நான் உங்கள் நினைப்புப்படி அந்நியன்தான் ஆனால் என்னுடைய நினைப்புப்படி நியாயப்படி நான் ஒரு தமிழன்—அசல் தமிழன்! கொஞ்சம் சிந்தித்துப் பாருங்கள்! களப்பர மாமன்னர் அச்சு தவிக்கந்த களப்பாளர். தம்மை ஒரு களப்பிரர் என்பதை மறந்து தமிழுக்கு சேவை செய்தார்! புலவர் நாவில் இடம் பெற்றார்! அப்படியான உணர்ச்சி பூர்வமான வழி வந்தவன் நான்! பின்னாளில் இந்தக் களப்பிரர் இனம் தஞ்சைப் பகுதியில் செந்தலையைத் தலைநகரமாகக் கொண்டு ஆளத் தொடங்கி நற்பெயர் பெற்றது. இன்று ஆட்சியில் இருக்கும் பல்லவர்கள் இப்படியான நற்பெயரை இதுவரை பெற்றுக் காட்டினார்களா? பப்பதேவன் காலமுதல், இப்போதைய பரமேசுவர வர்மர் காலம் வரை கணக்கிட்டு சற்றே மனக்கண் முன் பாருங்கள்! மாவீரர்களாய் ஆண்ட மகேந்திர பல்லவரும், அவர் மகன் நரசிம்ம பல்லவரும் பெருமைக் குரியவர்களாய் திகழ்ந்தார்கள்! ஆனால் தமிழ் வளர்க்க அவர்கள் எந்தவித முயற்சியையும் எடுத்துக்கொண்டார்களில்லை. மாறாகக் கலை வளர்த்து தமிழ் மக்கள் மனதில் இடம் பிடித்தார்கள். கலையில் மயங்கிய அப்பாவித் தமிழர்கள் அவர்களை விட்டுவிட்டார்கள். “நமக்கென்ன!” என்கிற நாய் நிலையையும் அடைந்தனர் ஒரு சில தமிழர்கள்!

“அப்பரும், ஆளுடைப்பிள்ளையான ஞானசம்பந்தப் பெருமானும் தோன்றியிராவிடில் இந்த நூற்றாண்டுடன் தமிழ் அழிந்து பட்டிருக்கும்; ஒழிந்து பட்டிருக்கும்!

“நான் பல்லவர்களைக் குறை கூறுவதாக யாரும் நினைக்க வேண்டாம். சாளுக்கியர் என்கிற பயங்கர எதிரிகள் தமிழக வடவெல்லையைத் தாண்ட. முனைந்ததே

இந்தப் பல்லவர்கள் வருகைக்குப் பிறகுதான். ஏன்? ஏதோ இரு மரபுக்கும் ஊடே இழையோடிய காய்ச்சல்! ஒருவரையொருவர் விழுங்கிவிட வேண்டும் என்ற துடிப்பு! இவர்களின் காய்ச்சலால் நிச்சயம் தமிழகம், தன் பாரம்பரியத்தை இழந்து விடும்."

இளங்கோ முத்தரையன் இவ்வாறு கூறி நிறுத்தியதும் கூட்டத்தில் ஒரே சலசலப்பு கண்டது. பலர் கூக்குரல் எழுப்பினர். அந்தக் குரல் துடிப்பு இளங்கோவின் பேச்சை ஆதரிப்பதாக இருந்தது! இளங்கோ மீண்டும் பேச்சைத் தொடங்கினான்.

"சாளுக்கியப் போர் இதற்கு முன்னமும் நிகழ்ந்தது. ஆனாலும் மகேந்திர பல்லவரும், நரசிம்ம பல்லவரும் தக்க தமிழ்ப்படைத் தலைவர்களைக் கொண்டு வீரம் காட்டினர்! வெற்றி நாட்டினர்! ஆனால் சில ஆண்டுகளுக்கு முன் சாளுக்கிய விக்கிரமதித்தன் திரட்டி வந்த படையை எதிர்த்து வெற்றிகாண முடியாமல் போனதன் காரணம் என்ன? பல்லவமன்னர் பரமேசுவர வர்மர் தமிழர் வீரத்தை அலட்சியம் செய்தார். ஒரு பல்லவ குலத்தவனையே சேனாதிபதியாக்கிக் கொண்டார். விளைவு? தோல்வி! முடிவு? காஞ்சியைக் கைப்பற்றி சிம்மாசனத்தில் அமர்ந்து விட்டான் சாளுக்கிய விக்கிரமதித்தன்! பல்லவர் ஓடி ஒளிந்து தமிழகத்துக்கு மாசு கற்பித்து விட்டனர். முடிவில் பாண்டியரும், சோழரும் உதவியிராவிட்டால், இந்நேரம்—இந்த ஏழாண்டுக்குள்—தமிழகம் எந்த நிலையடைந்திருக்குமோ? எனவே தமிழ் உதவியால் பெற்ற காஞ்சி, தமிழுக்கே சொந்தமானால் என்ன என்பதுதான் என் கேள்வி. எதற்காக மீண்டும் இந்த பல்லவர்கள் தமிழகத்தைச் சுரண்ட வேண்டும்? இன்றளவிலும் தமிழ் உணர்ச்சி ஏற்படாத அவர்கள்—தமிழுக்கு நன்மை செய்ய

“நினையாத அவர்கள், எதற்காக மீண்டும் தொண்டை நாட்டையாள ஆசைப்பட வேண்டும்? சோர்ந்து கிடக்கும் சோழர் குலத்திடம் நாம் காஞ்சியை ஒப்படைத்து தமிழாட்சி—தமிழ்மொழி என்ற தன்னுணர்வுடன் வாழலாமே!

“எனவே, வீட்டுக்குச் செல்லும் ஒவ்வொருவரும் நன்கு சிந்தித்துப் பாருங்கள். நாட்டைக் காக்க முடியாமல் ஓடிய பரமேசுவர வர்மர் ஆளுவதை விட, நாட்டைக் காத்துத் தந்த பாண்டியர் கோச்சடையர் ரணதீரீடம் ஒப்படைத்தாலும் சாலச் சிறந்ததே! சோழ குலம் அழியக் கூடாதே என்பதற்காகத்தான் நான் முன்னம் குறிப்பிட்டது. யார் ஆண்டால் என்ன? தமிழர் ஆளவேண்டும்! நாட்டில் தமிழ் உணர்ச்சி தழைக்க வேண்டும்! தமிழர் பண்பாடு அழிந்துவிடக் கூடாது என்பது தான் என் தாழ்மையான விருப்பம். என் விருப்பத்தை நீங்கள் ஏற்பதனால், நாளை ஒருவேளை எனக்குப் பல்லவர்களால் ஆபத்து வருமானால் காப்பது, உங்கள் கடமை! நினைப்பது உங்கள் கண்ணியம்! ஒன்று சேர்ந்து எதிர்ப்பது உங்கள் கட்டுப்பாடு! வணக்கம்.”

இளங்கோ முத்தரையனின் சங்கீதச் சொற்பொழிவைக் கேட்டு மனமயக்கம் கொள்ளாதார் யார்?

தமிழுக்குப் பாடுபட வருபவனை தடுப்பவரும் உண்டோ?

மறுப்பவரும் உண்டோ?

தடுப்பவன் தறுதலையாகவும், மறுப்பவன் மாசு உடையவனாகவும் தானே இருக்க முடியும்?

அனைவருமே இளங்கோவை வாழ்த்திய வண்ணம் வந்தவழி நோக்கி நடந்தனர்.

அனைவருக்கும் வணங்கி விடை கொடுத்துக் கொண்டிருந்தான் இளங்கோ.

அப்போது ஒரு மூலையில் நின்று அதுவரை கவனித்துக் கொண்டிருந்த ஓர் உருவம் மட்டும் மெல்ல நகர்ந்து கொண்டிருந்தது.

அந்த உருவம் வேறு யாருமல்ல—

பல்லவ சேனாதிபதி தென்னவன் வீரசக்தி பல்லவன்.

கமலவல்லியின் கண்களில் திரளுவது ஆனந்தக் கண்ணீர்தானா? இல்லை அவலக் கண்ணீரா?

இரண்டில் எது என்று நிச்சயம் சொல்லமுடியாத உணர்ச்சிப் பெருக்கு அது!

சரித்திரம் காணமுடியாத ஒன்றைச் சந்தித்து விட்ட அருமை அண்ணாவின் பெருமைக்குரிய புகழ் கண்ட பூரிப்புக் கண்ணீர் என்றும் சொல்லலாம்!

ஆமாம்; உடன் பிறந்த அண்ணன் உல்லாச வாழ்வை உதறி விட்டு இப்படி ஊருக்கு நன்மை செய்யப் புறப்பட்ட பெருமிதக் கண்ணீராகத்தான் இருக்கமுடியும் என்று நாம் சொன்னாலும், அதுவரை உற்றுக் கவனித்து வந்த நிலாவழகன் மட்டும் வேறு விதமாக எண்ணினான்.

இப்படி அண்ணா பகிரங்கமாகப் புரட்சி வித்து ஊன்ற வந்து விட்டாரே!

நானே ராஜதுரோகம் குற்றம் சாட்டி பல்லவ மன்னர் மரண தண்டனையும் விதிக்கலாம் அல்லவா?

அப்போது அண்ணாவை இழக்க நேரிட்டு விடுமே என்று எண்ணி கமலவல்லி கண்ணீர் சொரிகிறாள் போலும் என்றே அவன் நினைத்தான்.

நிலாவழகன் நினைப்பிலும் குற்றம் சொல்ல முடியாது.

ஒருவேளை கமலவல்லியின் அழகைக்கு இதுவும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாமோ?

“கமலீ! ஏன இந்த கண்ணீர்?” என்று மெல்ல அருகே சென்று பாகுக்குரல் விடுத்து விசாரித்தான் நிலாவழகன்.

சுண்டு விரலால் விண்டு வந்த கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டுக் கொண்ட கமலவல்லி, மெல்லத் திரும்பிப் பார்த்தாள்.

நிலாவொளியில் அவள்தான் அசல் நிலாவழகி போலத் தெரிந்தது நிலாவழகனுக்கு.

கமலவல்லி சொன்னாள்: “ஒன்றுமில்லை. என் அண்ணாவுக்குக் கிடைத்த இந்த மாபெரும் புரட்சிப் புகழைக் கண்டு ஆனந்தக் கண்ணீர் விட்டேன்!”

நிலாவழகன் பொருள் புதைந்த புன்னகை பூத்தான்.

“நான் வேறு விதமாக எண்ணி விட்டேன், கமலீ!”

“ஓகோ! கொஞ்ச காலமாகவே உங்கள் நினைப்பு வேறு விதமாகத்தான் பயணமாகிக் கொண்டிருக்கிறது. உடம்பு ஆகாது; கவனமாகப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்!”— கமலவல்லியின் குரலில் திடமான எதிர்ப்புக் காணப்பட்டிருந்தால், நிலாவழகன் அதனை பயபக்தியுடன் ஏற்றிருப்பான்.

ஆனால் அவன் குறும்புத்தனமான குரலில் சொல்லவே, நிலாவழகனும் விளையாட்டாக எண்ணிக் குழையத் தொடங்கினான். கமலவல்லிக்கு அது கண்ணராவியாகத் தெரிந்தது.

“கமலி! இந்த முழு நிலாவில் நீதான் உண்மையான நிலாவழகி போலக் காட்சியளிக்கிறாய்!”

“நிலாவழகரே! முன்பே சொன்னேன். உடம்பைப் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள். அதோ அண்ணா வருகிறார்!”

அந்தச் சமயத்தில் இளங்கோ அனைவருக்கும் விடை கொடுத்து விட்டு அங்கே வந்து கொண்டிருந்தான்.

அவனுடன் சிலர் வந்து கொண்டிருந்தனர்.

வழித் துணைக்கு ஆட்கள் வேண்டும என்பதற்காக அல்ல; இளங்கோ வசிக்கும் பரஞ்சோதி வீதியில் வசிப்பவர்கள் அவர்கள்.

அனைவரும் வேகவதியாற்றங்கரையோரமாகக் காற்றூட நடந்து, வடகிழக்குப் பக்கமாகச் செல்லும் தேரோடும் வீதியில் நுழைந்து, பரஞ்சோதி வீதியை அடைந்தனர்.

இளங்கோ முத்தரையன் வசிக்கும் வீடு மிகவும் எளிமையாக இருந்தது.

ஓடு வேய்ந்த வீடுதான்.

வெளியில் விசாலமாக இரு பக்கங்களில் திண்ணைகள் இருந்தன.

அந்தக் காலத்து மனிதர்களுக்கு எப்போதும் புண்ணியச் சிந்தை இருந்தது.

விசாலமான புத்தியிருந்தது.

ஆறிப்போயிருந்த கேழ்வரகு அடைகளில் இரண்டை அந்த நள்ளிரவுதாண்டிய வேளையில் உண்டு முடித்தான் இளங்கோ.

பசி அவ்வளவுக்கு இருந்தது.

குவளை நிறைய பாலைச் சூடு பண்ணிக் கொண்டு வந்தாள் கமலவல்லி.

அதனைப் பெற்றுக் குடித்து முடித்து சற்றே ஆறுதல் பெற்றான்.

உடலில் மெல்லிதாக வியர்த்த நீர்த்துளிகளை ஆற்ற வந்தாற் போல வீசியது பூங்காற்று.

மெல்ல அண்ணன் பக்கத்தில் அமர்ந்தாள் கமலவல்லி.

“அண்ணா!”

தங்கையை மெல்ல ஏறிட்டுப் பார்த்த இளங்கோ, ஆசையெல்லாம் தேக்கி, “என்னம்மா கமலி!” என்றான்.

அவனுடைய நெஞ்சுள் தங்கையை வைத்து ஆயிர மாயிரம் இன்பக்கூடுகள்!

தங்கையின் பேரில் அவனுக்குள்ள பாசம் அளவுக்கு அப்பாற்பட்டது.

கமலவல்லி மனத்திலிருந்ததைக் கேட்டாள்: “அண்ணா! இந்தப் பயங்கரமான புரட்சியில் நீங்கள் இறங்கத்தான் வேண்டுமா?”

“ஏன் இப்படிக் கேட்கிறாய்?”

“அரசு கோபத்துக்கு ஆளாகிற காரியம் இது!”

“இப்படி ஒவ்வொருவரும் நினைத்துவிட்டால் பிறகு தமிழ்நாடு போகிற நிலைதான் என்ன கமலி?”

“பரம்பரைத் தமிழ் இரத்தம் ஒடுகிறவர்களுக்கு இல்லாத அக்கறை உங்களுக்கென்ன வந்து விட்டது?”

இளங்கோ கடகடவென்று சிரித்தான்.

“கமலீ! இரத்தத்தால் ஒருவன் தமிழனாகிவிட முடியாது. உணர்ச்சிப் பூர்வமாக மண் பற்றுள்ளவன் தான் மொழிப் பற்றுள்ள தமிழனாக இருக்க முடியும்!”

“எனக்கென்னவோ பிடிக்கவில்லை அண்ணா!”

“உனக்குப் பிடித்த அரிய கலையான ஆடல் கலையை நீ ஒழுங்காகக் காப்பாற்று. இது அரசியல். இதில் நீ தலையிடாதே; போ, கமலீ! போய்ப்படுத்துறங்கு. விடிந்ததும் மாமல்லபுரம் செல்ல வேண்டும். கடற்கரையில் இருக்கும் கடல் துயில் பெருமானை சேவித்து விட்டு வரலாம்.”

கமலவல்லி எழுந்து உள்ளே சென்று படுத்துக் கொண்டாள்.

வெகு நேரம் வரை சிந்தனைப் போராட்டத்தில் மூழ்கி, பிறகு தெளிந்து தானும் உறங்கச் சென்றான் இளங்கோ.

பொழுது பலபலவென்று விடிந்தது.

இருவரும் வெள்ளை எழுந்து குளித்து முடித்தனர்.

சிறுநுணவு தயாரித்து உண்டனர்.

பிறகு அலங்காரம் செய்து கொண்டு மல்லைத் துறைமுகத்துக்குப் புறப்பட ஆயத்தமாயினர்.

அப்போது—

அரண்மனையிலிருந்து நான்கு வீரர்கள் வேகமாகப் புரவியில் வந்து இறங்கினர்.

முடிக்கிடந்த கதவைத் தட்டினர்.

கமலவல்லிதான் கதவைத் திறந்தாள்.

அரண்மனைச் சேவகர்களைக் கண்டதும் “யார் நீங்கள்?” என்று பதற்றமுடன் கேட்டாள்.

ஒருவன் கேட்டான்: “இளங்கோ இருக்கிறாரா?”

“இருக்கிறார்!” கமலவல்லியின் மறுமொழி.

“அவரை உடனடியாகப் பல்லவ மன்னர் அழைத்து வரச் சொன்னார். மறுக்காமல் வந்து விடுவார் என்று எதிர்பார்க்கிறோம்.”

ஏதோ அண்ணனுக்கு ஆபத்து என்பது மட்டும் கமலவல்லிக்குப் புரிந்தது.

3

அரண்மனையின் எந்த முலை முடுக்குகளிலும் என்றும் காணாத ஒரு பரபரப்பு காணப்பட்டது.

பல்லவ மன்னர் பரமேசுவர வர்மரை நீக்கி ஏனைய அனைவருமே அவலத்துக்கு விருந்து வைப்பவர்களைப் போலக் காணப்பட்டனர்.

சேவகர்கள் என்ன நடக்குமோ, ஏது நடக்குமோ என்ற நெஞ்சத்துடிப்புடன் உலவி வந்தனர்.

அவர்கள் தமிழ் மரபைச் சார்ந்தவர்கள்.

தமிழுக்குச் சேவை செய்ய வந்த புரட்சிக்காரன் இளங்கோ முத்தரையனுக்கு அநேகமாக மரண தண்டனை விதித்தாலும் வியப்பதற்கில்லை என்கிற கவலைதான்.

அப்படி மட்டும் நிகழ்ந்து விட்டால்...

ஐயகோ! நினைக்கவே நெஞ்சு வெடிக்கிறது!

தெற்கே காவிரி முதல் வடக்கே பாலாறு வரை
புரட்சித் தீ பரவி நாட்டைச் சுட்டெரித்தாலும் ஆச்சரி
யப்படுவதற்கில்லை.

ஒருவேளை அப்படி நடக்கா விட்டாலும் கவின்
மிகுந்த காஞ்சி மாநகரம் துகளாவது உறுதி!

இப்படியாக எண்ணி இதயத்துள் புழுங்கியவர்
பலர்.

மெல்லக் காதோடு காது வைத்தாற்போலப் பேசிக்
கொண்டவர் சிலர்.

அழகு மிக்க காஞ்சி அரண்மனையின் சித்திரக்
கூடத்தில் பல்லவர் புறங்கைக் கட்டிய வண்ணம்
மத்தகம் போல நடை பழகிக் கொண்டிருந்தார்.

தொலைவில் அமைச்சர் பல்லவ மும்மண்டல
பிரம்மராயர் ஆலோசனையே வடிவாக அமர்ந்திருந்தார்.

பழுத்த அந்தணரான அவர் நல்லொழுக்கசீலர்.

பிராமணரானாலும் தமிழ் மீது பெரிதும் பக்தி
சிரத்தையுடையவர்.

நல்ல தமிழை நனி சிறந்த உள்ளத்துடன் புரிந்து
போற்றி வளர்த்த பிராமணர்களுள் அவரும் ஒருவர்.

பல்லவகுலத்தின் ஒருதலைபட்சமான போக்கை
அடிக்கடிக் கண்டிப்பவர்.

காஞ்சியில் கலைதாம் தோன்று வேண்டுமென்ப
தில்லை; கன்னித் தமிழுக்கும் நல்ல பல பள்ளிகள் எழ
வேண்டும் என்று அடிக்கடிக் கூறிவருபவர்.

தமிழைப் பொறுத்தமட்டில் பல்லவர்கள் நல்ல
வர்கள் அல்லரே!

சற்றே தள்ளி ஒருமருங்கே சேனாபதி தென்னவன் வீரசக்தி பல்லவன் கடுகடுத்த முகத்துடன் அமர்ந்திருந்தான். அவனுடைய நெஞ்சில் நெருப்பலைகள் மோதி மோதி இதயத்தில் நெருப்பைப் பெருகச் செய்து கொண்டிருந்தன.

இரவு நடந்த புரட்சிச் சொற்பொழிவைக் கேட்டவனாயிற்றே!

அதிலும் தன்னைப்பற்றி அந்தப் புரட்சிக்காரன் இளங்கோ முத்தரையன் கேவலமாய்ப் பேசி, வீரத்துக்குக் களங்க முத்தாய்ப்பு வைத்து விட்டானே!

இரவு நடந்த அனைத்தையும் எப்படிச் கூற வேண்டுமோ அப்படிச் கூறி மன்னருக்குத் தூபம் போட்டவனே அவன்தான்.

மேலும் அந்தப் பேச்சுக்குக் கண், மூக்கு, காது வைத்துச் சினத்தை எழுப்பியிருந்தான்.

பல்லவ மன்னரின் இந்தச் சினம் காரணமாக என்ன நிகழப்போகிறதோ என்று கவலையுடன் அரசியல் அதிகாரிகளான உள்படு கருமத்தலைவர், அறங்கூர் அவையத் தலைவர்கள் ஆழ்ந்த சிந்தனையில் முழுகிக் கிடந்தனர்.

பல்லவ மன்னர் பரமேசுவர வர்மர் அத்துணைக்கு முன் யோசனையில்லாதவர் அல்லர்.

ஏறத்தாழ அறுபது ஆண்டுகள் நிரம்பப் பெற்ற அனுபவமுடையவர்.

நாட்டின் நிலையும், தம்முடைய நிலையும் நன்கு உணர்ந்தவர்.

என்ன முடிவுடன் இவ்வாறு உலவிக் கொண்டிருக்கிறாரோ?

அரசாணி மாடத்தில் அரசப்பெண்டிர் அமர்ந்து, நடக்கப்போவதை ஆவலுடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

இத்தனைக்கும் பல்லவ இளவரசன் ராஜசிம்மன் மட்டும் நிலாமுற்றத்தில் அமர்ந்து வேற்றுச் சிந்தனையில் தன்னை ஐக்கியப்படுத்திக் கொண்டிருந்தான்.

அன்றைய ஆட்சியின் நிலைபற்றி முற்றும் உணர்ந்தவன் இளவரசன் ராஜசிம்மன்.

பல்லவ குலத்தில் முன்னோனான மகேந்திரபல்லவரே மறுபிறவி கொண்டது போலப் பிறந்தவன்.

சகலகலாவல்லவன் !

வீரத்தில் அவனுக்கு நிகர் அவன்தான்!

அத்தகு மாவீரன்!

சென்ற போரில் அவனுடைய சாகசத்தைக் கண்டு பாண்டிய மன்னன் கோச்சடையன் ரணதீரனே முக்கின் மேல் விரல் வைத்து வியந்தான் என்றால் அதிகம் சொல்லத் தேவையில்லை.

இப்படிப்பட்டவன் ஏன் தனித்துச் சிந்தனையில் ஆழ்ந்து கிடக்க வேண்டும்?

சொல்லப்போனால் அவனுக்கு அன்றைய அரசியல் போக்கு சுத்தமாகப் பிடிக்கவில்லை.

வழிவழியாகத் தமிழக விஷயத்தில் பல்லவர்கள் காட்டிவரும் அக்கறையின்மை அவனுக்குக் கட்டோடு பிடிக்கவில்லை.

பப்பதேவர் காலம் முதல் புத்தவர்மன் காலம் வரை தான் பல்லவர்கள் வடக்கு வாயையுடன் காலந் தள்ளினர்.

வாதாபிகொண்ட. நரசிம்ம பல்லவர் காலத்திலேயே அரண்மனையில் தமிழ் கொஞ்சத் தொடங்கி விட்டதே!

அரண்மனையில் பேசும்மொழி பிராக்கிருதமாக இருந்த நிலைமாறி, தமிழாகிப் போய்விட்டதே!

பின்னால் வந்த அனைவரும், ஏன்? தந்தையார் பரமேசுவர வர்மரும் தமிழ்தானே பேசுகிறார்.

படிப்பதும், அரசியல் விவகாரங்கள் மட்டும்தானே சம்ஸ்கிருதத்தில் நடைபெறுகிறது!

அப்படியிருக்கத் தமிழ் வளர்க்க ஏதேனும் நடைமுறை காரியங்கள் மேற்கொள்ளுவதற்கென்ன?

அதற்காக இது விஷயத்தில் ஏன் இப்படி முரண்டு பிடிக்க வேண்டும்?

ஒரு நாட்டில் குடியேறி வேருன்றும் நிலை ஏற்பட்டு விட்ட பிறகு, நாமும் அந்த நாட்டவர்களாக, மதத்தவர்களாக, மொழியினர்களாக மாறி வாழ்வை செப்பனிட்டுக் கொள்வதுதானே அறிவுடைமை!

புரட்சியளவுக்கு மக்கள் தலைதூக்கி விட்டார்கள் என்றால், வேதனைப்பட்டு என்ன பயன்?

பல்லவ இளவரசன் ராஜசிம்மன் இப்போதெல்லாம் தன்னுடைய போக்கையே மாற்றிக்கொண்டு நடமாடத் தொடங்கினான்.

ஏழாண்டுகளுக்கு முன்னம் நடந்த சாளுக்கியப் போருக்குப் பிறகே அவனுடைய நடையுடை பாவனைகளில் மாற்றம் தெரிந்தது.

இந்த மாற்றம் மன்னர் பரமேசுவர வர்மருக்குக்கூட வேதனையைத் தருவதாக இருந்தது.

ஆனாலும் அருமை மகன் கலைகளில் சிறந்து விளங்க எண்ணிய எண்ணத்தை ஆதரிப்பவராகவே அவர் இருந்தார்.

எப்படியோ இந்தப் போரால் நாடு சீரழிந்தது. இந்தச் சீரழிவுடன் நாட்டைத் தன்னிடம் ஒப்படைக்கும் கொடுமை நிறைந்த தந்தை என்று எண்ணிப் புழுங்காமல் இருக்கிறானே, அது போதாதா?

வயதாகிறது; திருமணத்தைப் பற்றிப் பேச்சை எடுத்தாலோ ராஜசிம்மன் எரிந்து விழுகிறான்.

‘நாடு இருக்கும் கேடு நிலையில் திருமணம் ஒன்று தான் கேடு’ என்று சீறுகிறான்.

எத்தனை இடங்களில் இருந்து எப்படி எல்லாம் பெண் கொடுக்க முன்வந்தார்கள்? பாண்டியன் கோச்சடையன் ரணதீரனும் தன்னுடைய தங்கையைக் கொடுக்க முன் வந்தானே!

இவன் ஒப்புக்கொள்ள மறுத்ததால்தானே அவளை ஆய்துடி அரசன் ஆய்வேள் மகனுக்குக் கொடுக்க நேரிட்டது?

எப்படியோ ராஜசிம்மன் மன நிம்மதியுடன் இருந்தால் போதுமானது என்பது மன்னர் பரமேசுவர வர்ம பல்லவருடைய இப்போதைய எண்ணமாக இருந்தது.

திடும்மென்று அரண்மனையில் கலகலப்பு கண்டது. புரட்சிக்காரன் இளங்கோ முத்தரையன் அரண்மனையுள் பிரவேசித்ததுதான் இந்த கலகலப்புக்குக் காரணம்.

நிமிர்ந்த நெஞ்சம், நேர்கொண்ட பார்வையுமாகக் கம்பீரத் தோற்றமுடன் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தான் இளங்கோ.

அவனை ஒரு நண்பனைப் போல நடத்திக் கொண்டு வந்தார்களே யொழிய, ஒரு சிறைப்பட்டவனாக நடத்திக் கொண்டு வந்தார்கள் இல்லை.

பரமேசுவர வர்ம பல்லவருடைய உத்தரவு அப்படியாக இருந்தது.

சித்திரக் கூடத்தை அடைந்த இளங்கோ, மன்னர் பரமேசுவர வர்மரையும், ஏனையவர்களையும் கவனித்தான்.

அரண்மனையுள்ளிருக்கிறோம்; மன்னர் முன்னிலையில் நிற்கிறோம் என்ற பயம் கொஞ்சமும் இல்லாமல்,

பல்லவ மன்னரைக் கூர்ந்து கவனித்தான்.

வணக்கம் சொல்ல வேண்டுமே!

இளங்கோவின் அந்தச் செருக்கார்ந்த போக்கு உண்மையில் பல்லவ மன்னருக்கு மனக்கொதிப்பை உண்டு பண்ணுவதாக இருந்தது.

ஆயினும் தம்மை ஒருவாறு சமாதானப்படுத்திக் கொண்டு “வா, இளங்கோ முத்தரையா!” என்று வரவேற்றார்.

அவருடைய அந்தப் போக்கைக் கண்டு அனை வருமே வியந்தனர்.

சேனாதிபதி தென்னவன் வீரசக்தி பல்லவனுக்குப் பற்றி எரிந்தது.

கதையே மாறும் போலத் தெரிந்தது.

பிரம்மராயரோ ஒருவாறு தெளிவடைந்தார்.

எதிர்பார்த்தது போல் அப்படி ஏதும் நடந்து விடாது; காஞ்சிக்கு ஆபத்தில்லை என்று எண்ணி தம்முள் பெருமூச்சு விட்டுக் கொண்டார்.

என்ன இது! இளங்கோ முத்தரையனுக்கு அத்தனைப் பயமா? அதுவும் முடியாட்சியில்!

தருமாசனம் கூட்டி ராஜத்துரோகக் குற்றம் சாட்டி மரணதண்டனை விதிக்க வேண்டியது தானே!

அதிகரணத்தார் இப்படி எண்ணமிட்டு ஒருவரை யொருவர் நோக்கிக் கொண்டனர்.

அடுத்து விடுத்த பரமேசுவரவர்ம பல்லவருடைய குரல்தான் மேலும் வியப்பில் திகைப்பைப் புகுத்தத் தொடங்கியது.

அந்தக் குரல்—

“ஏன் நிற்க வேண்டும்? உட்கார் இளங்கோ.”

“நான் உட்கார வரவில்லை. அழைத்ததன் காரணத்தை அறிய வந்திருக்கிறேன்.”

“மன்னருடைய சொல்லுக்கு இதுதான் மதிப்பா?”

“நான் மன்னர் என்று மதித்திருந்தால் என் வருகையே வணக்கத்தில் மூழ்கி இருக்கும். நீங்கள் என்னை அழைத்து வரச் சொன்னதன் நோக்கம்? நான் புரட்சிக்காரன் என்பதுதான்! நான் வருகை தந்ததும் புரட்சிக்காரனாகவே! இதில் இருவருக்கும் இடையில் என்ன மதிப்பு இருக்கமுடியும்?”

பல்லவ மன்னர் பரமேசுவர வர்மர் அவனை உற்றுக் கவனித்தார்.

என்ன செருக்கு இவனுக்கு?

உள்ளத்தில் சினம் பொங்குமாங் கடலாகப் பொங்கியது.

ஆயினும், தம்மை ஒருவாறு தேற்றிக் கொண்டு போலியாக ஒரு புன்னகையை உதிர்த்தார்.

“நல்லது இளங்கோ! நீ புரட்சி செய்வதன் நோக்கத்தை நான் காலையில்ல்தான் முற்றும் அறிந்தேன். ஒரு விதத்தில் மகிழ்ச்சி; மறுவிதத்தில் வேதனை?”

“எதில் மகிழ்ச்சி? எதில் வேதனை?”

“சொல்லித்தான் ஆகவேண்டுமா?”

“விருப்பமிருந்தால்...”

“சொல்லுகிறேன். என்னை நீ விரட்ட நினைப்பதில் மகிழ்ச்சி! ஆனால் என்னை ஒரு தமிழன் விரட்ட நினைக்க வில்லையே என்று நினைக்கையில் வேதனை!”

இளங்கோ முத்தரையன் சிற்றம் கண்ட நாகம் போலத் தலை நிமிர்த்தி நோக்கினான்.

அவனுடைய நாவு அசைந்தது. “நான் உங்களுடன் வாதாட வரவில்லை. அதற்கான இடமே வேறு. இப்போது என்னை அழைத்ததன் காரணம் தெரியவேண்டும்! நான் போகவேண்டும்!”

போக முடியும் என்று எத்துணைத் துணிவாக நம்புகிறான் இவன்!

“உன் மீது ராஜத்துரோகக் குற்றம் சாட்டலாம் அல்லவா இளங்கோ?”

“கவலையில்லை, உயிருக்குத் துணிந்தவன் தான் நாட்டில் நல்ல தலைவன்! அவனால்தான் புரட்சி எழமுடியும்! அவனால்தான் நாட்டுக்குப் புத்துணர்வு ஊட்ட முடியும்! உங்கள் தண்டனையை நான் தூசாக மதிக்கிறேன்.”

“நாவு நீள்கிறது!”

“அது உண்மையாக நீண்டால் இந்த அரண்மனையில் கழுதைகள் மேயக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டுவிடும்.

கோவி. மணிசேகரன்

27

காஞ்சி மக்கள் இந்த முன்னூறு ஆண்டுகளாக என்று சொல்வதை விட இந்த ஏழாண்டுகளாகத் தங்களை யுணர்ந்திருக்கிறார்கள். வெளியில் மட்டுமல்ல, அரண்மனையுள்ளும் கூட! மறந்து விடவேண்டாம்!”

பரமேசுவர வர்மர் மட்டுமல்லாமல், ஏனைய அனைவருமே விதிர் விதிர்த்து பயத்தின் தத்துப்பிள்ளைகளாய் விட்டனர்.

உண்மையில் இளங்கோ நாவசைத்தால் காஞ்சி என்ன தொண்டை நாடே அசையும் என்கிற அச்சக் கமுடியாத நம்பிக்கை ஏற்பட்டு விட்டது. இளங்கோவுக்கு ராஜத்துரோகக் குற்றம் சாட்டுவது என்பது முயற் கொம்பு!

நிலைமை என்னாகுமோ?

வெகுநேர சிந்தனைக்குப் பிறகு பல்லவ மன்னர் பரமேஸ்வரவர்மர் என்ன நினைத்தாரோ? “இளங்கோ! நீ போகலாம். உன்னைப் பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டேன். அதனால்தான் அழைத்தேன்” என்றார்.

அந்த மறுமொழி கேட்டு அனைவரும் அதிர்ச்சி யடைந்தனர்.

இளங்கோ முத்தரையனும் அலட்சியப் புன்னகையை இதழ்களில் தேக்கியவராய் வெளியேறினான்.

அவன் நினைத்தது வேறு; ஆனால் நடந்தது வேறு!

அவன் மட்டும் என்ன? அனைவர் நினைப்பும் வேறானதுதான்.

ஆனால் நடந்தது!

பல்லவ மன்னர் அப்படி நினைக்கவில்லை.

இளங்கோவை அன்புடன் வரவேற்று அழகுடன் பேசிப் பழகி நட்புக் கொள்ளவே நினைத்தார்.

எடுத்த எடுப்பிலேயே மரியாதை தலைகீழாகிவிட்ட பிறகு, உண்மையான புரட்சிக்காரனை எதைக் கொண்டும் பணியவைக்க முடியாது என்ற உறுதியான நினைப்பு மன்னர் நெஞ்சில் உதயம் கண்டுவிட்டது.

அரண்மனை வாயிலைக் கடந்து, தன்னுடைய குதிரையை அவிழ்த்துக் கொண்டு புறப்பட்டான் இளங்கோ.

அவன் வெளியே வந்ததும் ஏறத்தாழ இருநூறு பேர்கள் நின்றிருந்தனர்.

இதற்குள் செய்தி எப்படித்தான் எட்டியதோ?

புன்முறுவலுடன் அனைவரையும் அழைத்துக் கொண்டு நகர்ந்தான்.

இந்தக் காட்சியை நிலா முற்றத்தில் அமர்ந்த வண்ணம் முறுவலித்த முகத்துடன் கவனித்துக் கொண்டிருந்தான் இளவரசன் ராஜசிம்மன்.

அரண்மனையுள் என்ன நடந்திருக்கும் என்பதை ஒருவாறு ஊகத்தால் உணர்ந்திருந்தான். அந்தச் சமயத்தில் அரண்மனையின் கீழ்புறத்திலிருந்த சந்திர வளையமாடத்துச் சாளரத்தின் வழியாக குத்துவாள் ஒன்று இளங்கோவை நோக்கி வேகமாகப் பாய்ந்து சென்றதைக் கவனித்த ராஜசிம்மன், பெரிதாக அரண்டு மலைத்துப் போனான்.

அரண்டு மருண்டுபோன அரசகுமாரன் ராஜசிம்ம பல்லவன் தன்னிலை யடைந்தான்.

உடனடியாக எழுந்து கவனித்தான்.

நல்ல வேளையாக சாளரத்திலிருந்து பாய்ந்து சென்ற குத்துவாள் குறி தவறி, வழியில் அடர்ந்து நெடிதோங்கி நின்ற ஆவுடையார் மரத்தில் குத்துண்டு நின்றது.

தொலைவில் சென்று கொண்டிருந்த புரட்சிக் கூட்டத்துக்கு இப்படி ஒரு குத்துவாள் தங்களை நோக்கி வந்தது என்று தெரிய காரணமில்லாமல் போய்விட்டது.

ஆவுடையார்தான் காப்பாற்றினார்.

“சம்போசிவோகம்!” என்று வாய்விட்டுக் கூச்ச லிட்டான், சிறந்த சிவபக்தனான ராஜகுமாரன ராஜ சிம்மன்.

அந்தக் குத்துவாள் மட்டும் குறி தவறி இளங்கோ மீது பாய்ந்திருந்தால்.....

“என்ன நடந்திருக்குமோ!” என்று பெருமூச் செறிந்த ராஜசிம்மன், அடுத்த கணமே நிலா முற்றத்தை விட்டு வெளியேறி கீழே இறங்கினான்.

சந்திரவளைய சாளரத்து அறையுள் புயலெனப் புகுந்தான்.

அங்கே அரண்மனை வீரனொருவன் அயர்ந்து ஆவுடையார் மரத்தைத் தூற்றிய வண்ணம் நின்று கொண்டிருந்தான்.

எறிந்தவன் வெளியேறி இருக்கக்கூடாதா?

தன்னை யார் கவனித்துவிடப் போகிறார்கள் என்ற வரட்டுத் துணிவில் அங்கேயே நின்று குத்துவாளைத் தடுத்து நிறுத்திய ஆவுடையார் மரத்தை எரித்து விடுபவன் போலக் கவனித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டுமா?

விதி யாரை விட்டது?

மெல்லப் பின்புறமாகச் சென்ற ராஜசிம்மன், நின்றிருந்தவன் முதுகைத் தட்டினான்.

அபர்ப்பில் ஒருவனை அடிப்பது தூய வீரமாகாது அல்லவா?

எனவே முதுகைத் தட்டிக் கொடுத்தான்.

அந்த வீரனும் யாரோ எவரோவென்று திரும்ப, அவனுடைய கண்ணத்தில் டீயாள் என்று பலத்த அறை விழுந்தது. கண்களில் மின்னல் பறந்தது! பொறி கலக்க மடங்க பல கணங்கள் பிடித்தன.

“எவர் தூண்டுதலில் இந்தக் காரியத்தைச் செய்யத் துணிந்தாய்?” கடுகடுப்பாகக் கேட்டான் இளவரசன் ராஜசிம்மன்.

யாரோ எவரோ என்று நினைக்கப்போய் இளவரசரே எதிரே நிற்கக் கண்டு நடுநடுங்கிப் போனான் வீரப் பணியாளன்.

“சொல்!” — மேலும் அதட்டினான் ராஜசிம்மன்.

அந்த வீரனுடைய நாவு அசைவதாகக் காணோம்.

உரியவனைக் காட்டிக் கொடுக்க அவனுடைய நெஞ்சு இடம் கொடுக்கவில்லை.

“உன் பெயர்?”

“வையாபுரி!”

“தமிழன் தானே?”

அந்த வீரன் தலையசைத்தான்.

“அட தமிழ்த் துரோகி! உன் இனத்துக்கு நீயே மாசு தேடுகிறாயே! இளங்கோவைக் கொல்ல மன்னரால் முடியாதா? அல்லது என்னுடைய முடியாதா? இந்த நாட்டுக்காக ஏற்றப்படும் ஒளிவிளக்கை இன்னொருவன் வந்து அணைக்கத் தேவையில்லை. நீங்களே அணைத்து விடுவீர்கள்! இல்லையென்றால் இத்தனைப் பெரிய பாரம் பரியம் கொண்ட தமிழ்ச்சாதி அந்நியர்க்கு இடம் கொடுத்துவிட்டு வானத்தை அண்ணாந்து பார்த்துக் கொண்டிருக்குமா? ஏனடா, பார்க்கிறாய்? நானே இதைச் சொல்லுகிறேனே என்று? உண்மையை யார் சொன்னால் என்ன?”

“இளவரசே! நானாகச் செய்யவில்லை!”

“யார் தூண்டுதலில் செய்தாய்? வெட்கமில்லை? கையூட்டுக் கிடைக்கிறது என்பதற்காகத் தன் இனத்துக்கே துரோகியாக மாறுவதைவிடத் தற்கொலை செய்து கொள்ளலாமே! வையாபுரி! சொல்! யார் தூண்டுதலில் இப்படி நடக்கத் தொடங்கினாய்?”

வையாபுரி விழித்தான்.

அவன் சொல்வதற்கு மேலும் தயங்கினான்.

இதற்குள் அரண்மனையில் செய்தி பரவி விட்டது.

அனைவருமே வெளியில் நின்று வேடிக்கை யார்த்தனர்.

சற்றறைக்கெல்லாம் மன்னர் பரமேசுவர வர்மரும் அங்கு வருகை தந்து விட்டார்.

அவரைத் தொடர்ந்து அனைவருமே வந்து நின்றனர்.
ராஜசிம்மனுக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாகப்
பொங்கியது.

இன்னும் இவன் அடம் சாதிக்கிறானே!

வேகமாக வெளியே சென்றவன் நீளமான
திருக்கை வால் சவுக்கை கொண்டு வந்து ஓங்கிப்
பளீர் பளீர் என்று இரண்டு சொடுக்குக் கொடுத்தான்.

துடிதுடித்துப் போய்விட்டான் வையாபுரி.

அதற்குள் உள்ளே நுழைந்த மன்னர்
பரமேசுவர வர்மர் திகைத்துப் போனார்.

சில ஆண்டுகளாகவே அமைதியாகவே மகனைப்
பார்த்து வந்த அவருக்கு, அன்றைய ராஜசிம்மனைக்
கண்கொண்டு பார்க்க முடியவில்லை.

அக்கினிக் கோபம் இளவரசனுடைய கண்களில்
சுவாலையைக் கக்கியது.

வையாபுரி பசிதாபமாகக் கண்ணீர் சொரிந்த
வண்ணம், “இளவரசே! சேனாதிபதிதான் இவ்வாறு
செய்யத் தூண்டினார்!” என்றான்.

ராஜசிம்மனுக்கு ஏற்பட்ட சினத்துக்கு எல்லையே
இல்லாமல் போய் விட்டது.

“சேனாதிபதி!” என்று ஓங்கிக் குரல் விடுத்து
அழைத்தான்.

எதிரே சேனாதிபதி பல்லவன் வீரசக்தி வந்து
நின்றான்.

ராஜசிம்மனுடைய அந்தக் கோபத்தைத் தணிக்க
மன்னவர் பரமேசுவரவர்மர், எத்துனை முயன்றும்
முடியாது என்பதை உணர்ந்து கொண்டார்.

சேனாதிபதி தென்னவன் வீரசக்தி பல்லவன் என்ன செய்து விட்டான் என்பதுதான் யாவர்க்கும் புரியாத புதிராக இருந்தது.

“சேனாதிபதி! நாட்டைப் பாதுகாக்க வேண்டியவர் நீங்கள், இல்லையா?”

“ஆமாம் இளவரசே!”

“உங்கள் செய்கை இந்த நாட்டை அடியோடு கெடுப்பதாக இருக்கிறதே!”

“ஒரு ராஜத்துரோகியை இந்த அரசாங்கம் பொறுத் தருளுவதன் நோக்கம்தான் எனக்குப் புரியவில்லை. அதனை விளக்கினுல்தான் நான் இதனை விளக்குவேன்.”

“என்ன துணிச்சல் உங்களுக்கு!”

“அரசியல் போகிற போக்கில் சேனாதிபதிக்கு வேலையில்லாமல் இருக்கிறது. இல்லையென்றால் நேற்றிரவு வேகவதி ஆற்றங்கரையில் அந்தப் புரட்சிக் காரன் அத்தனை ஆட்களைத்தான் சேகரித்து இருக்க முடியுமா? அரசாங்கத்தைத்தான் பழித்திருக்க முடியுமா?”

“நாடு இந்த நிலைக்கு இலக்காய் விட்டது. வீரமற்ற தனால்தான் சாளுக்கிய விக்கிரமாதித்தன் காஞ்சி அரண்மனையுள் நுழைந்து விட்டான். ஏன்? நம் வீரர்களிடம் வலிமை இல்லை; படைப்பலமில்லை. காரணம் சேனாதிபதி சுகமில்லை! புரிகிறதா?”

“.....”

“ஏன் வாய்மூடிக் கொண்டீர்கள்? உங்களால் தமிழர்களுக்குப் பெருத்த அவமானம். எனவே அவர்கள் பல்லவராகிய நம்மை — அந்நியர்களாகிய நம்மை

விரட்டி விட்டுத் தமிழாட்சி நிலவ எத்தனித்தும் புரட்சி வித்தை ஊன்றியும் இருக்கிறார்கள். இந்த நேரத்தில் நீங்கள் இப்படி நடந்து கொண்டிருக்கிறீர்கள். இளங்கோவை அடக்க மன்னர்க்குத் தெரியாது? எனக்குத் தெரியாது? ஏன் வாய்மூடி மவுனம் சாதித்து வருகிறோம்? இன்றைக்கு இருக்கும் மக்கள் போக்கு — மனநிலை பயங்கரமாக இருக்கின்றன. என்று புரட்சி வெடிக்குமோ என்ற பதட்ட நிலை ஏற்பட்டு விட்டது. இந்த நிலையில் இளங்கோவைக் கொல்ல சூழ்ச்சி செய்திருக்கிறீர்களே! அறிவோடுதான் செய்தீர்களா? அறிவிழந்து செய்தீர்களா?"

“என்வரை நான் அறிவோடு செய்திருப்பதாகவே நினைக்கிறேன்!”

“நான் நினைக்கிறேன், நீங்கள்தான் ராஜத்துரோகம் செய்திருப்பதாக! எப்படி என்கிறீர்களா? இந்த வையாபுரியை விட்டு புரட்சிக்காரனை அழிப்பதன் மூலம் காஞ்சி பாழாகும்! பல்லவர் குலம் அழிந்து போகும். இது சாளுக்கியத்தை ஆளும் இன்றைய விஜயாதித்தனுக்கு இரட்டிப்பு மகிழ்ச்சியைத் தூண்டுவதாகும். விஜயாதித்தன், தன்தந்தை விக்கிரமாதித்தன் சாகும் தருணத்தில் கொடுத்த வாக்குறுதியைப் படைப் பல மின்றியே நிறைவேற்றியவனாகிறான். நானோ அரசு இழந்த இளவரசனாகிறேன். இப்போது சொல்லுங்கள். நீங்கள் செய்தது ராஜத்துரோகமா? ராஜ விசுவாசமா? நாங்கள் வணங்கும் சிவபெருமான் கருணைவைத்து வையாபுரி எறிந்த குத்துவாளை அதோ ஆவுடையார் மரத்தில் தாங்கிக் கொண்டார். தவறி அந்தக் குத்துவாள் இளங்கோவைப் பதம் பார்த்திருந்தால் இந்நேரம் என்னாகி இருக்கும்?"

அனைவருக்குமே நடந்த நிலைமை புரிந்து விட்டது.

பல்லவ மன்னர் பரமேசுவர வர்மர் பெரிதாகத் துடிப்புக் கண்டு விட்டார்.

இந்நேரம் அரண்மனையையே இடித்து நிரவி இருப்பார்.

மெல்லத் தம்மை ஒருவாறு தேற்றிக்கொண்ட பல்லவ மன்னர் மகனைத் தேற்ற அருகே வந்தார்.

“ராஜசிம்மா! சினம் தவிர்க்க. ஏதோ நடக்கக் கூடாததுதான். ஆனாலும் ஒன்றை நாம் சிந்திக்க வேண்டும். சேனாதிபதி வீரசக்தி வேண்டுமென்றே இக் காரியத்தைச் செய்யவில்லை, நீ நினைப்பதுபோல! நாட்டுக்கு இந்தப் புரட்சிக்காரன் தீங்கு செய்கிறானே... பல்லவ குலத்துக்குப் பாதகம் விளைவிக்கிறானே என்ற முன்கோபத்தின் காரணமாகப் புரட்சிக்காரனைக் கொன்றுவிடத் துணிந்திருக்கிறார். முன்கோபம் ஆழ்ந்த சிந்தனையை எரிப்பது! யோசனை யில்லாமல் செய்து விட்டார். நாம்தானே பொறுத் தருள வேண்டும்.”

“ஆவுடையார் மரம் தாங்கிக் கொள்ளாமல் குத்து வாள் நேரே பாய்ந்திருந்தால்..... நம்மைபே யாராலும் பொறுத்தருள முடியாதே!”

“தெய்வம் நலம் செய்யும். நாம் காட்டிவரும் பொறுமைக்குப் பயன் இது. வீரசக்தி பல்லவன் நாட்டுக்குப் பல போர்த் தியாகங்களைச் செய்தவன். இதை வைத்தாவது நீ பொறுத்தருளக் கூடாதா?”

தந்தையின் இந்த உருக்கமான வேண்டுகலைக் கேட்டு உள்ளம் அடக்கம் பெற்றான் இளவரசன் ராஜசிம்மன்.

அதற்கு மேலும் அங்கு நின்று சினம் அரிப்புக் கொள்ள விரும்பாத ராஜசிம்மன், வேகமாக வெளியேறிப் புயலென விரைந்தான்.

பல்லவ மன்னர் பரமேசுவர வர்மர் வெறுப்பார்ந்த நோக்கில் தென்னவன் வீரசக்தி பல்லவனை நோக்கினார்.

அந்த நோக்கில் பலப்பல பொருள்கள் அடங்கிக் காணப்பட்டன.

மாலைக்கன்னி வான்முகத்துக்கு மஞ்சள் பூசி சிவந்த கதிரவனைத் திலகமாக இட்டுக் காட்சி தந்தாள்.

புள்ளினங்கள் அந்திக்கீதம் இசைத்துக் கொண்டிருந்தன.

கூடு நோக்கிச் செல்லப் போகும் குதூகலம் போலும் அவற்றுக்கு!

காலை நடந்த நிகழ்ச்சி முதல் மனநிம்மதி காண முடியாமல் தவித்த பல்லவ இளவரசன் ராஜசிம்மன் ஆடம்பரமற்ற அலங்காரத்துடன் குதிரை சகிதமாக வேகவதி ஆற்றங்கரை நாடிச் சென்றான்.

இப்படியாக அவன் எப்போதோ ஓரிரு சமயங்களில் தான் வருவதுண்டு.

அவனை இதுவரை யாரும் இனம் கண்டு கொண்டது கிடையாது.

குதிரையைப் பெருஞ்சாலையில் நிறுத்திவிட்டு, கீழே இறங்கி சில்லென்று வீசிய மெல்லிய பூங்காற்றின் ரசனையுடன் ஆற்றங்கரையோரமாக நடந்தே வந்து கொண்டிருந்தான்.

அவனுடைய மனத்தில் பல்லவத்தின் எதிர்கால அலைகள் கடல் அலைகளென மோதிக் கொண்டிருந்தன.

இப்படி எத்தனை தொலைவு, கால்நடையாக வந்திருப்பானோ?

அருகாமையில் சில பெண்களின் கூக்குரல் கேட்டு சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்டான்.

சுற்றும் முற்றும் நோக்கினான். ஆற்றங்கரையில் சற்றே தொலைவில் நான்கு பெண்கள் குறையோ முறையெனக் கதறிக் கொண்டிருந்தனர்.

ராஜசிம்மன் ஓட்டமாக ஓடிச் சென்று அந்தப் பெண்களைக் கவனித்து “என்ன நடந்தது?” என்று விசாரித்தான்.

ஒருத்தி சொன்னாள்: “ஐயா. எங்கள் தோழி கமலவல்லி, எங்களுடன் குளித்து முடித்து நீரெடுத்துச் செல்ல வந்தாள். தவறி ஆற்றில் விழுந்து மூழ்கி விட்டாள். காணவில்லை.”

பெண்ணென்றால் பேய் இரங்குகிறதோ இல்லையோ? ராஜசிம்மன் இரங்கினான்.

அவன் இளவரசன்.

நாட்டு மக்களைக் காக்கக் கடமைப்பட்டவன்.

அடுத்த கணமே வேகவதி ஆற்றில் பாய்ந்து மூழ்கி கமலவல்லியைத் தேடத் தொடங்கினான்.

கரையில் இருந்த பெண்கள் மட்டும் புரட்சிக் காரண இளங்கோவுக்கு என்ன மறுமொழி கூறப் போகிறோம் என்ற பயத்தின் காரணமாக நடு நடுங்கிக் காணப்பட்டனர்.

5

வெகு நேரத்துக்கு வெகு நேரமாக வேகவதி ஆற்றில் முழுகிய இளவரசன் ராஜசிம்மன் நீந்திய வண்ணம் இங் தமங்குமாகத் துழாவித் தேடிப் பார்த்தான்.

எந்தச் சேற்றில் எங்கு போய் புதைந்து கொண்டானோ?

ஆற்றலைகள் அவளை எத்திசையில் இழுத்துச் சென்று மறைத்துக் கொண்டனவோ?

அந்திக் கதிரவுன் மேல்திசையில் இறங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

இரவு வருவதற்கான இளங்கீற்று ரேகைகள் கீழ் வானில் கோடிட்டுக் காட்டிக் கொண்டிருந்தன.

கிருஷ்ண பட்சத்து முதல் நாள் நிலா உதயம் கண்டிருந்தது.

காற்று சற்று வேகமாக வீசியது.

கரையில் நின்று நினைவுக்குக் கரை காண முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்த மங்கையர்கள், செய்வதென்னவென்று புரியாமல் தவியாய்த் தவித்தனர்.

நேரமோ கடந்து கொண்டிருக்கிறது; தெய்வம் போல உதவ வந்த அந்த வாலிபரோ ஆற்றில் முழுகி அரை நாழிகைப் பொழுதுக்கு மேலாகிறது.

செல்லவும் முடியாமல் நில்லவும் இயலாமல் தரை மீன்களாய்த் தவித்தனர்.

அவர்களுடைய தவிப்பைக் கண்டுதானோ
என்னவோ ஆற்றில் நீந்தி விளையாடிய கெண்டை
மீன்கள் மேலே துள்ளி விழுந்து நையாண்டி செய்தன!

ஆகா! அதோ, அதோ அந்த வாலிபர் எதையோ
இழுத்து வருகிறாரே!

ஆமாம், இழுத்து வருவது ஏதோ ஒன்றல்ல;
கமலவல்லிதான்!

ஐயகோ! உயிருடன்தான் இருக்கிறாளோ? அல்லது
பிணமாகிப் போய்விட்டாளோ?

தெய்வமே! கச்சி ஏகாம்பா! கைவிட வேண்டாம்.

இளங்கோ அண்ணாவுக்கு தக்க மறுமொழி சொல்லி
யாக வேண்டும்.

மறுமொழி கிடக்கட்டும் ஒருபுறம்; மறுகணமே
அவருக்குப் பைத்தியம் கண்டு விட்டாலும் ஆச்சரியப்
படுவதற்கில்லை.

பிறகு இந்தக் காஞ்சியின் தலையெழுத்து பல்லவர்
காந்தைய கோணல் எழுத்தாக முடிந்து விடுமே!

கமலவல்லியைக் கூட்டோடு தூக்கிக் கொண்டு
கரை சேர்த்தான் பல்லவ ராஜகுமாரன் ராஜசிம்மன்.

நீரைச் சற்று அதிகமாகவே குடித்து விட்ட
கமலவல்லி, வயிறு உப்பல்கண்டு வாயில் நீர் ஒழுகத்
தலைசாய்ந்து கிடந்தாள்.

நீண்டு தொங்கிய கூந்தலில் நீர் சொட்டிக் கொண்
டிருந்தது.

நனைந்த ஆடை அலங்கோலமாக இருந்தது.

கரையில் கிடத்திய கமலவல்லியை உற்றுநோக்
கினான் ராஜசிம்மன்.

அவளுடைய பேரழகு அவனுக்கு மன மயக்கத்தை அந்த ஒருகணத்தில் கொடுத்துவிட்டதென்றே சொல்லலாம்.

எதற்கும் காலதாமதம் செய்ய இது நேரமில்லை என்றுணர்ந்த ராஜசிம்மன், மேற்கொண்டு என்ன செய்வதென்று ஆலோசித்தான்.

அவன் அப்படி ஆலோசித்துக் கொண்டிருக்கும் போதே உடன்வந்த பெண்கள் 'கோ' வென்று அழத் தொடங்கி விட்டனர்.

கமலவல்லி செத்துவிட்டாள் என்றே அவர்கள் முடிவுக்கு வந்துவிட்டனர்.

அவர்களுள் ஒருத்தி "ஐயோ! இளங்கோ அண்ணாவுக்கு என்ன மறுமொழி கூறப்போகிறோம்?" என்று கூறி கதறியழுதாள்.

இன்னொருத்தி பகிரங்கமாகவே ஒரு கருத்தை வெளியிட்டு அழுதாள். "இளங்கோ அண்ணாவுக்குப் பைத்தியம் பிடித்து விட்டால், பிறகு இந்த நாட்டைக் காக்க யார் புரட்சி செய்யப் போகிறார்கள்?"

இளவரசன் ராஜசிம்மனுக்கு இப்போது, எல்லாமே புரிந்து விட்டது.

ஆற்றில் முழ்கியவள் வேறு யாருமல்லன்; புரட்சிக் காரன் இளங்கோ முத்தரையனின் தங்கை என்பதை நன்றாகவே புரிந்து கொண்டான்.

உடன் எந்தவித நினைப்பமின்றி குனிந்து கமல வல்லியின் கரம் பற்றினான்.

அப்படிப் பற்றும்போது அவனுள் ஏதோ ஒன்று துணுக்குற்றுப் பேசியது.

ஒரு மங்கையின் கரத்தை ஓர் ஆடவன் பற்றுவ தாவது!

அன்று வெள்ளிக்கிழமை!

விளக்கு வைக்கும் நேரத்தில் இப்படி ஒரு காரியம் செய்வது அவனுக்கே என்னவோ போல் இருந்தது.

அவனுடைய நெஞ்சில் இப்படியான எண்ணங்கள் கிளை விரித்தாலும், பற்றிய கரத்தின் நாடியைப் பரிசோதிப்பதில் தவறவில்லை.

நாடி மெல்லிதாகத் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

ஓ..... ... இனி பயமில்லை.

எப்படியும் இவனைக் காப்பாற்றி விடலாம் என்ற நம்பிக்கை பிறந்தது.

நின்று கவனித்துக் கொண்டிருந்த பெண்களை உற்று நோக்கிய ராஜசிம்மன், “இவள் புரட்சிக்காரன் இளங்கோ முத்தரையன் தங்கையா?” என்று விசாரித்தான்.

நால்வரில் ஒருத்தி ஆமாம் என்பது போல தலையசைத்தாள்.

“பெயர்?”

“கமலி” என்றாள் ஒருத்தி; அவளை மறுத்து இன்னொருத்தி, “முழுப்பெயர் கமலவல்லி” என்றாள்.

ராஜசிம்மனும் “கமலி— கமலவல்லி” என்று தன்னுள் முனகிக் கொண்டான்.

இப்போது வயிற்றில் நிரம்பிக் கிடக்கும் நீரை வெளியாக்க வேண்டுமே!

இங்கு எங்காவது வண்டி கிடைத்தாலும் சக்கரத்தில் இவனைக் கட்டிச் சுற்றி நீரை இறக்கலாம்.

இந்த நேரத்தில் வண்டிக்கு எங்குச் செல்வது?

பெருஞ்சாலைவரை சென்று திரும்ப வேண்டுமே!
ஏன்? இப்படிச் செய்தால் என்ன?

ஆனால் இவள் பெண்ணாக இருக்கிறாளே!

அதுவும் மற்ற பெண்கள் முன்னிலையில் எப்படித்
துணிந்து செயலாற்றுவது?

சே, போ! ஆபத்துக்குப் பாவமில்லை என்பார்கள்.

கொஞ்சமும் அதற்குமேல் சிந்தியாமல் செயல்படத்
துணிந்தான் ராஜசிம்மன்.

கையைத்தான் முதலில் பிடித்தோம். இப்போது
காலையல்லவோ பிடிக்க நேரிடுகிறது.

என்ன வியப்பான செய்கை!

என்ன வியப்பான சந்தர்ப்பம்!

என்ன வியப்பான நடப்புகள்!

அம்மி மிதித்து அருந்ததி பார்க்கும் நேரமா இது?

துணிந்த ராஜசிம்மன் மனத்துள் புன்னகைத்த
வண்ணம் கமலவல்லியின் கால்கள் இரண்டையும்
பிடித்து ஒன்று சேர்த்தான்.

அப்படி ஒன்று சேர்க்கும்போது நனைந்திருந்த
சேலைக்கரையை ஒன்று சேர்த்துக் காற்றில் தூக்கா
வண்ணம் பிடித்துக் கொண்டான்.

மேலாடையை எப்படிப் பிடித்துக் கொள்வான்?

வேகத்தால் மார்பில் அணிந்திருக்கும் கச்சு
அவிழ்ந்து கொண்டால் என்ன செய்வான்?

என்ன செய்து தொலைப்பது?

நாழிகை கடந்தால் உயிரே போய் தொலையுமே!

பிடித்த கால்கள் இரண்டையும் தூக்கிக் கரகர
வென்று தட்டாமாலை போலச் சுற்றத் தொடங்கினான்
ராஜசிம்மன்.

அவ்வாறு கரகரவென்று சுற்றச் சுற்ற கமலியின் வாயிலும் முக்கிலுமிருந்து நீர் குபுகுபுவென்று வெளியானது.

ராஜசிம்மனின் இந்தத் துணிச்சலான செய்கை ஏனைய பெண்களை நடுங்கச் செய்ததோடு அல்லாமல், நாணவும் செய்தது.

கூந்தல் விரிய, கூம்புகளைத் தழுவும் மேலாடை காற்றில் தடம் புரள, சுற்றிய சுற்றில் அழகின் எழில் பாகங்கள் எல்லாம் நிலைதடுமாறித் தவித்தன!

எங்கே, கச்சு அவிழ்ந்து விடுமோ என்று அஞ்சினான் ராஜசிம்மன்.

அவனுடைய ஒழுக்கம் நிறைந்த தூயசிந்தைக் கேற்ப வாயு பகவான் அப்படியொரு குறும்பைத் தோற்றுவிக்கவில்லை.

ராஜசிம்மனின் அந்த நினைப்பு வாயு பகவானுக்கே நாணத்தை அளித்தது போலும்!

வெகுநேரம் சுற்றிவிட்டு மெல்லத் தரையில் சாய்தான்.

பின்னர் மெல்ல அருகே நெருங்கி வயிற்றில் கை வைத்துத் தொட்டுப் பார்த்தான். நீர் இறங்கிவிட்டது. மார்பில் கைவைத்து இதயத்துடிப்பைப் பரிசோதித்தான்.

துடிப்பில் ஒரு தெளிவு கண்டிருந்தது.

இனியும் தாமதம் செய்யாமல் மருத்துவர் ஒருவரை நாடிச் செல்ல வேண்டும்!

“மருத்துவர் வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டுமே!” என்றான் ராஜசிம்மன்.

“உயிருக்குப் பயமில்லையே?” என்று கேட்டாள் கமலவல்லியின் உயிர்த்தோழியான கோமுகி.

‘கண்டம் தவறிவிட்டது’—ராஜசிம்மன் பெருமூச்சுவிட்டான்.

“இப்போது நெடுஞ்சாலைவரை இவளைத் தூக்கிச் செல்ல வேண்டும். உங்களால் முடியுமா? வண்டி வைத்து மருத்துவர் வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்ல வேண்டும்!”

பெண்கள் நால்வரும் திருதிருவென்று விழித்தனர்.

அந்த விழிப்பு இயலாது என்பதைக் காட்டியது.

செய்வதென்னவென்று புரியாது தவித்த மங்கையர்களைக் கண்ட ராஜசிம்மன், ‘எத்தனையோ செயலுக்கு துணிந்தாய் விட்டது, இனிமேலும் சிந்திப்பதில் பயனில்லை’ என்று உணர்ந்து, கமலவல்லியை அள்ளித் தூக்கித் தோளில் கிடத்திக் கொண்டு நடக்கத் தொடங்கினான்.

அவனுடைய அந்தச் செய்கைக்காக பெண்கள் யாரும் எதையும் நினைத்தார்களில்லை.

இந்தச் சமயத்தில் வந்து உதவிய வாலிபனை தெய்வமாகவே எண்ணி வழிபட்டனர்.

கரையைக் கடந்து பெருஞ்சாலையடைந்தார்கள்.

சாலையோரத்தில் கிடந்த கற்பாறையின் மேல் கமலவல்லியைப் படுக்க வைத்தான் ராஜசிம்மன்.

அவ்வழியாக ஏதாவது வண்டி வராதா என்று எதிர்பார்த்தான்.

அவன் எதிர்பார்த்தது வீண் போகவில்லை.

தொலைவில் ஓர் ஒற்றை மாட்டுவண்டி இரண்டொரு கேழ்வரகு மூட்டைகளை ஏற்றிக் கொண்டு மெல்ல வந்து கொண்டிருந்தது.

வண்டி அருகே வந்ததும் கை காட்டி நிறுத்தினான். யாரோ தனவந்தருடைய மகனைப் போலக் காணப்பட்ட ராஜசிம்மனைக் கண்டதும் வண்டிக்காரன் இறங்கி மரியாதையுடன் நின்றான்.

“வண்டி எவ்வளவு தூரம் செல்கிறது?” என்றான் ராஜசிம்மன்.

“புத்தர் சேரி வரை செல்கிறது.” வண்டிக்காரன் அடக்கமுடன் மறுமொழி கூறினான்.

“ஓகோ! நல்லது. ஒரு காரியம் செய். மிகவும் ஆபத்தான நிலை இந்தப் பெண்ணுக்கு! வாதாபி கொண்ட வீதியில் வைரவன் என்கிற மருத்துவர் இருக்கிறார். அவரிடம் இந்தப் பெண்ணை உடனடியாகக் கொண்டு சேர்க்க வேண்டும். எவ்வளவு விரைவில் கொண்டு போய்ச் சேர்க்கிறாயோ அவ்வளவுக்கு நல்லது. இந்த நால்வரும் நடந்தே வண்டியைத் தொடர்ந்து வருவார்கள். பயப்பட வேண்டாம்” என்று கூறிய ராஜசிம்மன் மீண்டும் “நானைக் காலை மருத்துவர் வீட்டுக்கு வா! உன்னுடைய வண்டிச் சத்தத்தை மருத்துவர் கொடுப்பார்” என்றான்.

வண்டிக்காரனும் வணங்கி கமலவல்லியைத் தூக்கி வண்டியில் போட்டுக் கொண்டு வேகமாக ஓட்டத் தொடங்கினான். பெண்கள் நால்வரும் தங்கள் குடங்களை வண்டியில் வெறுமனே வைத்து விட்டு, ராஜசிம்மனை நன்றியுணர்வுடன் நோக்கிக் கரம் கூப்பினர்.

பின்னர் வண்டியைத் தொடர்ந்து வேகமும் நடையுமாகச் சென்றனர்.

வெகு நேரம் வண்டியை நோக்கியவண்ணம் நின்று கவனித்த ராஜசிம்மன், பொருள் புதைந்த புன்னகை யொன்றை உதிர்த்த வண்ணம் திரும்பி நடக்கலானான்.

தொலை தூரத்திலிருந்த குதிரையை நாடி அவன் மெல்ல நடந்து சென்றான்.

இருட்டு நன்றாகவே கவ்விக்கொண்டது.

இருட்டைக் கண்டு அஞ்சிப் பயப்படுகிறவனா அவன்?

வானில் ஒளி விளக்காய் நிலவுவேறு இருக்கிறதே! 'திமிர்' என்று குதிரை கனைத்தது.

ஏன் கனைக்க வேண்டும்? 'தலைவனைக் கண்டு விட்டதில் ஓர் ஆனந்தம் போலும் அதற்கு' என்று தான் ராஜசிம்மன் நினைத்தான். குதிரையை நெருங்கிய அவன் மெல்ல அதனைத் தடவிக் கொடுத்து ஏற முனைந்தபோது—

நான்கு கூரிய வான்முனைகள் அவனுடைய இடுப்பைச் சூழ்ந்து நின்றன.

ஒரு கரகரத்த கனத்த குரல் "இறங்கு!" என்று கட்டளையிட்டது.

6

வீட்டின் வெளித்திண்ணையில் அமர்ந்து கொண்டு தங்கையின் வருகைக்காக எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் இளங்கோ முத்தரையன்.

இத்தனை நாழிகை கழித்து என்றுமே அவன் வீடு திரும்பியதில்லை.

வீட்டின் விளக்கு அவளுடைய கையால்தான் ஒளி பெற்று விளங்கும்.

அன்றுதான் இளங்கோ தன் கையால் விளக்கேற்றி இருந்தான்.

கமலவல்லியுடன் நான்து பெண்கள் சென்றிருந்தாலும் நேரம் கழித்த இந்த நேரத்துக்கு அவர்கள் நல்ல துணையாக முடியுமா?

அதுவும் கமலவல்லி ஒரு புரட்சிக்காரனின் தங்கையாயிற்றே!

பகைநெஞ்சுடையவர்கள் பழி வாங்க எத்தனை நேரம் பிடிக்கும்?

அருகே நண்பன் நிலாவழகன் அமர்ந்திருந்தான்.

அவனுடைய நெஞ்சிலும் துடிப்புகள் தப்புக் கணக்குப் போட்டுக் கொண்டிருந்தன.

அவனே ஒரு தப்பான பேர்வழிதானே?

சற்று நேரத்தில் தூரத்தில் கோமுகி வருவதைக் கவனித்து விட்டான் இளங்கோ.

பக்கவீட்டுப் பிராமணப் பெண் அவள்.

எப்போதும் கமலவல்லியை ஒட்டிக் கொண்டு வளையவருபவள்.

அவளைக் கண்டதும் துடிதுடிப்புடன் எழுந்து அருகே சென்று “கோமுகி! என் தங்கை எங்கே? கமலி எங்கே? உன்னுடன்தானே நீர் எடுக்க வந்தாள்?” என்று படபடக்கக் கேட்டான்.

கோமுகியும் கண்களில் நீர் மல்க நடந்த அனைத்தையும் ஒன்று விடாமல் சொல்லி முடித்தாள்.

கேட்கக் கேட்க நெஞ்சு வெடித்துவிடும் போலிருந்தது இளங்கோவுக்கு!

நினைவு கந்தலானது, நிலாவழகனுக்கு!

தங்கை இப்படி ஆற்றில் அநியாயமாகச் சாக இருந்தாளே என்று நினைக்கையில் இளங்கோவுக்கு நெஞ்சுவெடித்துவிடும் போலிருந்தது.

அவளை எவனோ ஒருவன் தொட்டுத் தூக்கிப் பட்டு மேனியின் மென்மையைப் பார்த்து ரசித்தான் என்று நினைக்கையில் நிலாவழகனுடைய நினைப்பு நெருப்பாயிற்று.

“உங்களை மருத்துவர் வீட்டுக்கு அழைத்துச் செல்லத்தான் வந்தேன்!” என்று கூறி முடித்தாள் கோமுகி.

அதற்குள் கோமுகியின் குரல் கேட்டு அண்டை வீட்டு அம்மாமியி ஓடோடி வந்து, “ஹீ...கோமுகி! எங்கட போயிட்டே? என்ன நடந்தது? பக்கத்தாத்து கமலி எங்கட காணோம்?” என்று கூவி அலறினாள்.

அந்த அம்மைக்கு விஷயத்தை விளக்கினாள் நிலாவழகன்.

பிறகு மாமியின் கணவர் மகாதேவ சாஸ்திரி உடன்புறப்பட்டுவிட்டார். நால்வருமாக மருத்துவர் வீட்டுக்குச் செல்ல வாதாபி கொண்ட வீதி நோக்கி, நடந்தனர்.

வழிநெடுக இளங்கோவின் சிந்தனை பலவாறாகச் சுழன்றது.

யார் அந்த இளைஞன்?

சமயத்தில் தெய்வம் போல வந்து உதவி செய்திருக்கிறானே!

அவன் மட்டும் அப்படி வரவில்லையென்றால் இந்நேரம் கமலியின் கதி என்னவாயிருக்கும்?

ஐயப்போ! அருமைத் தங்கையை அநியாயமாக இழக்க நேரிட்டிருக்குமே!

கமலியில்லாத வாழ்க்கை காய்ந்த பாலைவனமாய் போயிருக்குமே!

தெய்வமே! இளம் வயதில் பெற்றவர்களை இழந்த பாவத்துக்கு ஆளாகி நான் நடமாடி வருவது போதாதா?

இப்போது ஆசைக்கு ஒரு தங்கையாக நின்று உலவி வரும் அவளையும் அழைத்துக் கொள்ள இருந்தாயே!

இல்லை, இல்லை!

அவளைக் காப்பாற்றி விட்டாய்!

உனக்கு அனந்தகோடி நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டவன் நான்!

ஓ..... கமலவல்லி

இரண்டு தெருக்களைக் கடந்து முக்கூட்டுச் சந்தினைத் தாண்டிக்கொண்டிருந்தார்கள்.

இளங்கோ மனப்புழுக்கம் தெய்வத்தோடு போராடிக் கொண்டிருந்த அதேவேளையில் நிலாவழகனும் நினைவை பொடியாக்கிக் கொண்டிருந்தான்.

அவனுக்கு இருந்த வேதனையே வேறு.

கமலவல்லியை ஒருவன் காப்பாற்றினானே என்ற எண்ணம் எழவில்லை.

அவளைக் கைப்படத் தொட்டு அனுபவித்தானே என்ற கேவலமான நினைவுகள்தாம் நெஞ்சில் நிழலாட்டம் போட்டன.

அவனிடம் தூய்மையை எதிர்பார்க்க முடியாது தான்.

அது இருந்திருந்தால் நினைவுகள் இவ்வாறு சுழன்று வட்டமிடக் காரணமே இல்லை.

சவுக்கு மரத்தில் சந்தனத்தை எதிர்பார்ப்பதா?

நால்வரும் மருத்துவர் வைரவன் வீட்டையடைந்தனர்.

அதற்குள் கமலவல்லி ஓரளவு குணமடைந்திருந்தாள்.

எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

அவளால் பார்க்க முடிந்தது.

பேச முடிந்தது.

நடக்க முடிந்தது.

அண்ணனைக் கண்டதும் முறுவலித்த முகத்துடன் நோக்கினாள்.

இளங்கோவும் ஆசையெல்லாம் ஒன்று திரள தங்கையை அணைத்து உச்சி மோந்தான்.

“கமலவல்லி! பிழைத்தாயே, அதுபோதும்!”

“இளங்கோ தம்பீ! நாட்டுக்கு நல்லது செய்யப் புறப்பட்டவன் நீ! ஈசுவரன் உன்பங்கில் இருப்பான்!” என்றார் சாஸ்திரிகள்.

இளங்கோவும் மருத்துவர்க்குச் சேர வேண்டிய கட்டணத்தைச் செலுத்தினான்.

மருத்துவர் வாங்க மறுத்துவிட்டார்.

புரட்சிக்காரனிடம் வாங்குகிறோமே என்பது மட்டுமல்ல, கமலவல்லியைக் கொண்டுவந்து விட்டுச்சென்ற ராஜசிம்மனின் உத்தரவும் கூட!

இத்தனைக்கும் ராஜசிம்மன் தன்னை யார் என்று சொல்லவில்லை.

அவனை ஒரு தனவந்தருடைய மகன் என்பதாகத் தான் அனைவருமே எண்ணினார்.

ஒரு கூண்டு வண்டியை அமர்த்தி கமலவல்லியும் கோமுகியும் ஏறிக் கொண்டனர்.

மற்றவர்கள் கால்நடையாகப் புறப்பட்டனர்.

மருத்துவரும் அனைவருக்கும் வணங்கி விடை கொடுத்தார்.

வீடு அடைந்த இளங்கோ, தங்கை கமலவல்லியை தனியறையில் காற்றோட்டமாய் படுக்கச் செய்தான்.

நண்பன் நிலாவழகனுக்கு விடை கொடுத்துவிட்டுத் தங்கையின் பக்கத்தில் அமர்ந்து கொண்டான்.

அண்ணை- அயலார் வந்து பார்த்துச் சென்றனர்.

செய்தி அந்த வீதிக்கே எட்டிவிட்டது.

சூடாகக் கஞ்சி மட்டும் குடித்தாள் கமலவல்லி.

அதன் பிறகு அவள் மெல்லக் கண்களை முடினாள்.

இளங்கோவும் தங்கையின் ஓய்வுக்குக் குறுக்கே நிற்காமல் எழுந்து சென்று தன் அறையில் அமர்ந்து கொண்டு அப்பர் பெருமானின் கோளறு பதிகத்தை ஓதத் தொடங்கினான்.

ஐம்பது ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த சைவப் பெரியார் அல்லவா அவர்!

இளங்கோ வைணவனானாலும் சைவப்பாடல்களில் ஆழ்ந்த பக்தி சிரத்தையுண்டு.

கோளறு பதிகத்தை ஒதி முடித்ததும் மல்லைத் துறைமுகப்பட்டினக் கடற்கரையில் வீற்றிருக்கும் கடல் துயில் பெருமானை நினைத்துக் கொண்டான்.

காலையில் மல்லைக்குப் போவதாக இருந்த பயணம் தடைப்பட்டதே அரண்மனை அழைப்பின் காரணமாகத் தான்.

நாளையாவது, நாளை மறுதினமாவது சென்று திரும்ப வேண்டும்.

இளங்கோ அமைதி கண்டான்.

கமலவல்லி கண்களை முடிக்கொண்டிருந்தாளே யொழிய அவளுடைய சிந்தனை முழுவதும் தனக்கு உதவி செய்த ஆடவனையே சுற்றி வட்டமிட்டது.

யார் அந்த வாலிபன்? எப்படி இருப்பான்? கொழு கொழு என்று ராஜகுமாரன் மாதிரி அழகே வடிவாக இருந்தான் என்று கூறினானே கோமுகி!

வழியில் வண்டியில் வரும்போது அவளுடன் தனித்துப் பேசியபோது கோழுவுக்கும் அந்த இளைஞனைப் பற்றிய நினைவுதான்!

கோமுகியும் சதா அவனைப்பற்றியே பேசித் தீர்த்தாள். நல்ல வேளையாக அது கூண்டு வண்டியாக இருந்ததால் வண்டிக்காரக் கிழவனுக்கு எங்கள் பேச்சு கேட்டிருக்கவும் நியாயமில்லாமல் போய்விட்டது.

பின்புறமாக அண்ணாவும், நிலாவழகனும் தொலைவில் நடந்து வந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

அண்ணாவுக்கு மட்டும் அந்த இளைஞன் யார் என்று தெரிந்தால் உயிரைக்கூடத் தியாகம் செய்யும் அளவுக்கு நன்றி செலுத்துவார்.

யாரோ அந்த இளைஞர்?

வந்ததும் தெரியவில்லை. போனதும் தெரியவில்லை.

கோமுகி எல்லாவற்றையும் விடாமல் கூறியிருந்தாள்.

தொடக்க முதல் முடிவுவரை நடந்த அனைத்தையும் சொல்லியிருந்தாள்.

கால்களைப் பிடித்துச் சுற்றியது....

மேலாடை விலகியது...

கை பிடித்து நாடிப் பரிசோதனை நடத்தியது ..

வயிற்றை அமுக்கிப் பார்த்தது...

மார்பில் இதயத் துடிப்பறிய கை ஊன்றிக்
கவனித்தது...

அம்மாவோ அம்மா!

எத்தனைத் தெளிவாகவும் நகைச்சுவையாகவும்
இந்தக் கோமுகி விளக்கிக் கொண்டு வந்தாள்!

ஏதோ, தானே இந்த அனுபவத்தைப் பெற்றது
போல் அல்லவா கூறிக்கொண்டு வருகிறாள்!

எத்தனை ரசனை! எத்துணை உணர்ச்சி!

அவளிடம் எத்தனையோ கேள்விகளைக் கேட்க
வேண்டும் என்றுதான் கமலவல்லி நினைத்தாள்.

ஆனால் கேட்க நா மறுத்தது.

நடந்தது பற்றிக் காட்சி வாரியாகப் பிட்டு வைத்த
கோமுகியைப் போலத் தனக்குத் துணிவு வரவில்லையே
என்று தன்னையே நொந்து கொண்டாள்.

கேட்பதன் மூலம் கோமுகி தன்னைத் தவறாகப்
புரிந்து கொள்வாளேயானால்...?

ஆனாலும் எல்லாவற்றையும்தான் கோமுகி
சொல்லி முடித்து விட்டாளே!

ஆள் ஆணழகன்!

தொட்டால் கை துவளும் தோற்றமுடையவன்!

கண்பட்டால் காதல் மலரும் விழியழகன்!

முச்சிலே கம்பீரம்!

பேச்சிலே பலாச்சுனை!

வீங்கிய தோள்களில் வீரத்தின் முத்திரை!

அகன்ற மார்பிலே பொன்னும் முத்தும் மட்டுந்
தானா தவழ்ந்தன?

கமலவல்லி! உன்னைத் தூக்கி வரும்போது
உன்னுடைய மார்பகங்களும் அங்குத் தவழத்தான்
செய்தன.

கோமுகி இந்தக் கட்டத்தில் சொல்லி முடிக்கும்
முன்பே 'களுக்' கென்று சிரித்துவிட்டாள் கமலவல்லி.

அவளுள் இனந்தெரியாத ஓர் இன்பப் பெருக்கு!

இன்பத்தை உள்ளுணர்வோடு அறியாத் தவிப்பு!
காதலின் அல்லது வாழ்வின் இரகசியம் உணரா
வியப்பு!

"ஓ...கோமுகி!" என்று கூறி மேலே சாய்ந்து
விட்டாள் கமலவல்லி!

அவளுடைய அந்த நிலை கோமுகிக்குப் பரிதாபமாக
இருந்தது.

"ஏன் கமலி! எதற்காகச் சாய்ந்து விட்டாய்?"

"கோமுகி! என்னை ஓர் ஆடவன் இப்படியெல்லாம்
தொட்டு விட்டானே என்று நினைக்கையில் மனம்
என்னவே! செய்கிறது. கற்புநிலை கவலை கொள்கிறது!"

"பைத்தியமே! உன் அண்ணா உன்னைத் தொடு
கையில் நீ என்ன நினைக்கிறாய்? கமலி! இந்த உலகில்
உனக்கென்று ஒருவன்தான் உண்டு. அவன் எவனோ?
எனவே நீ ஏனைய அனைத்து ஆடவர்களையும்..."

"போதுமட! மிகப் பழைய புத்திமதி! வாய்ச்
சவடு! எல்லா ஆடவர்களும் மனைவியைத் தவிர
மற்றவர்களைச் சகோதரிகளாக..."

“போதுமே கமலீ! இது வார்த்தைச் சவடு! பொதுவாக ‘மனிதம்’ சீலம் நிறைந்ததுதான்! ‘மனம்’ தான் பக்குவ நிலைக்கு..”

வெளியில் யாரோ தடதடவென்று கதவைத் தட்டும் ஓசை கேட்டு சிந்தனையிலிருந்து விடுபட்டாள் கமலவல்லி.

அறையிலிருந்த வண்ணம் வெளியில் தலைநீட்டிப் பார்த்தாள்.

வானத்து நட்சத்திரங்கள் வாசல் வழியாகத் தெரிந்தன.

அவற்றின் மூலம் இரவு நள்ளிரவை நெருங்கிக் கொண்டிருக்கிறது என்பதை ஒருவாறு ஊகித்துக் கொண்டாள்.

அட்டா! இத்தனை நேரமும் உறங்காமல் சிந்தனையிலா ஆழ்ந்திருந்தோம்!

என்ன பேதையான சிந்தனை!

மீண்டும் கதவை வேகமாகத் தட்டும் ஓசை!

யார் அது? இந்த நேரத்தில்?

ஒரு வேளை...ஒரு வேளை...

அந்த இளைஞர்—தன்னைக் காப்பாற்றிய அந்த வீர இளைஞர்தான் வந்திருக்கிறாரோ? அந்தப் பெண் எப்படி இருக்கிறாள் என்று விசாரித்துச் செல்ல வந்திருக்கலாம் அல்லவா? மேலும் புரட்சிக்காரனுடைய தங்கை!

அவருக்குத்தான் எல்லாமே தெரிந்திருக்கிறதே!

நமக்குத்தான் அவர் யார் என்பது தெரியாமல் போய்விட்டது! இப்போது தெரிந்து கொள்ளலாம்.

நிச்சயம் இந்த நேரத்தில் யாரும் வரக் காரணமே இல்லை.

அந்த வாலிபர்தான் வந்திருக்க வேண்டும்!

அவரை முழுமையாகத் தரிசிக்க வேண்டும்; நன்றி கூற வேண்டும்.

எழுந்து அண்ணனைப் பின்தொடர்ந்து சென்றாள். இளங்கோ தாழ்ப்பாளை நீக்கிக் கதவைத் திறந்தான். ஆனால் அங்கே—

நிலாவழகன் குழைவான சிரிப்புடன் நின்று கொண்டிருந்தான். “ஒன்றுமில்லை இளங்கோ! தூக்கத்தில் ஏதோ கனவு கண்டேன். கமலிக்கு ஆபத்து போலத் தெரிந்தது. பதறித் துடித்து ஓடி வந்தேன்.”

நண்பனுடைப பாசநிலை கண்டு நகை புரிந்தான் இளங்கோ.

ஆனால் கமலவல்லியோ ‘எதிர்பார்த்தது மன்மதச் சிலை! உருவானதோ மன்னர் சாமிச் சிலை’ என்று அறிந்து சபித்தாள்.

7

காற்று மரங்களைச் சுழித்து, ‘சோசோ’வென கூச்சலிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

வானில் நிலவுத் துணைகொண்டு நிலமடந்தை அமைதியாகத் துயின்று கொண்டிருந்தாள்.

வெண்புரவியை வேகமாக ஓட்டிச் சென்றான் இளவரசன் ராஜசிம்மன்.

மனத்தில் சிந்தனைகள் அலையலையாகப் புரண்டன

தான் இதுவரை பெறாத—அனுபவிக்காத நிகழ்ச்சியல்லவா சற்று முன்னால் நடந்தது.

யாரோ தன்னைப் பின்பற்றித்தான் குதிரையை முற்றுகையிட்டுத் திரும்பும்வரை காத்திருந்து, வந்ததும் வலுச் சண்டைக்கு இழுத்திருக்கிறார்கள்.

யார் அந்த நால்வர்?

அவர்கள் பார்வைக்குத் தமிழகத்தவர் போலத் தெரியவில்லையே?

ஆனால் ஓர் உருவம் “ இறங்கு ” என்று கரகரத்த குரலில் கூறியதே! ஏன்?

வெளி தேசத்தவன் அரசிபல் காரணமாகத் தமிழ் தெரிந்தவனாக இருக்க முடியாதா?

பைத்தியக்காரர்கள்!

இந்த ராஜசிம்மனுடைய திண்தோள் பராக்கிரமத்தையுணராது நால்வராக நின்று மடக்கத் துணிந்து விட்டார்கள்.

நாற்பது பேர்களாலுமே ஒருகை பார்த்து, ஓடஓட விரட்டுபவன் ஆயிற்றே ராஜசிம்மன்!

இன்றைய அனுபவத்தில் இந்த நால்வரும் இதை நன்கு உணர்ந்து கொண்டிருப்பார்கள்.

விட்டால் போதுமென்று பிடரியில் கால்மோத ஓட்டம் பிடித்தார்களே!

ஆனாலும் இனி அசட்டையாக இருந்து விட முடியாது.

நாட்டில் சூழ்ச்சிகள் பின்னப்பட்டு வருகின்றன

இந்த சூழ்ச்சி உள்நாட்டுச் சூழ்ச்சியாக நிச்சயம் இருக்க முடியாது.

உள்நாட்டவர்கள் தங்கள் உரிமைக்கும், மொழிக்கும் போராடுகிறார்களேயொழிய இத்தனை கீழ்த்தரமாக ஆளை மடக்கி வேலைதிர்க்க முனைய மாட்டார்கள்.

அதிலும் நாவலந்தீவின் நல்ல நாகரிகம் கண்டவர்களாயிற்றே தமிழர்கள்!

புரவியை நேரே அரண்மனைக்கு ஓட்டுவதா? அல்லது இளவரசின் தனி மாளிகையான கலாவிலாசத்துக்கு ஓட்டுவதா என்று சிந்தித்தான் ராஜசிம்மன்.

அரண்மனைக்குச் சென்று உண்டு முடித்து பிறகு தனிமை ஓய்வுகாணக் கலாவிலாசத்துக்குச் செல்லலாம் என்று முடிவு செய்தான்.

குதிரை அரண்மனையை நோக்கி விரைந்தது.

கோட்டை வெளிவாயிலில் வீரர்கள் பலர் நின்றிருந்தனர்.

சிலர் குதிரைகள் சகிதமாக அந்தப் பெருவழியைக் கண்காணித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

என்ன இது? ஏன் இந்தப் புதுமாற்றம்?

ராஜசிம்மனுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை. அவன் நேரே வெளிவாயிலில் குதிரையை நிறுத்தி இறங்கினான்.

இளவரசனைக் கண்ட அனைவரும் முகத்தில் மலர்ச்சி கண்டு “இளவரசர் வந்து விட்டார்” என்று ஓசையெழுப்பினர்.

ஏன்?

இளவரசர் வரமாட்டார் என்று யாராவது சொன்னார்களா?

கோட்டைக் காவல் தலைவர் அருகே வந்து வணங்கி நின்றார்.

அவரைக் கண்ட ராஜசிம்மன், “கோட்டை காவல் தலைவரே! இது என்ன மாற்றம்? இளவரசர் வந்து விட்டார் என்று குரல் எழுப்புவானேன்?” என்று புரியாத தோரணையுடன் வினாவினான் ராஜசிம்மன்.

பொருள் நிறைந்த புன்முறுவலுடன் சொன்னார், கோட்டைக் காவல் தலைவர்:

“இளவரசே! சற்று நேரத்துக்கு முன்பு ஒற்றன் ஒரு சேதி கொண்டு வந்தான். அதாவது: இன்று அல்லது நாளைக்குள் உங்களைக் கொன்று விட வேண்டும் என்பது வடக்கே வாதாபி மன்னனான சாளுக்கிய விஜயாதித்தனுடைய கடுமையான ஆணையாம். அதன்படி காஞ்சியில் சிலர் திரிந்து வருகிறார்களாம். செய்தி சற்று முன் கிடைக்கவே நம் சிறப்புக்குரிய பல்லவ மன்னர் உங்களைப் பார்க்கச் சென்றிருக்கிறார். நீங்கள் அரண்மனையில் இல்லாதது கண்டு கலாவிஸாசத்தில் தேடியிருக்கிறார். அங்கும் காணாமற்போகவே நாலா திசைகளிலும் ஆட்களை ஏவிக் காவல் நிறுத்தியிருக்கிறார். நடந்தது இதுதான்!”

கோட்டைக் காவல் தலைவர் இவ்வாறு கூறி முடித்ததும் ராஜசிம்மனுக்கு விஷயம் தெளிவானது.

தன்னைக் கொல்ல வந்த நால்வரும் வேறுபாடும்ல்லர். சாளுக்கிய பகைவர்கள் தாம்.

ஆனால், இந்த நிகழ்ச்சியை அவன் பாரிடமும் கூறிக் களேபரத்தை உண்டு பண்ண நினைக்கவில்லை.

கோட்டையைக் கடந்து அரண்மனையுள் பிரவேசித்தான் இளவரசன் ராஜசிம்மன்.

அவனுடைய வருகையறிந்து பல்லவ மன்னர் பரமேசுவர வர்மர் ஓடோடி வந்தார்.

மகனைக் கண்டபிறகு அவருக்குப் பெருத்த ஆறுதல்கிடைத்தது.

“ராஜசிம்மா! எங்கு போய்விட்டாய்? உன்னை எங்கெல்லாம் தேட ஆனையனுப்பினேன்?” என்றார் பல்லவமன்னர்.

ராஜசிம்மனும் தலையசைத்த வண்ணம் “எல்லாவற்றையும் கோட்டைத் தலைவர் சொன்னார் தந்தையே! சாளுக்கியர் பகை, தீராத புண்ணாகிவிட்டது” என்று பெருமூச்செறிந்தான்.

பரமேசுவர வர்மரும் தொடர்ந்து பெருமூச்சு விட்டார்.

“மகனே! விஜயாதித்தன் தந்தைக்கேற்பட்ட அவமானத்தைப் போக்கப் பழி வாங்கக் காத்திருக்கிறான். நேர்முகமாகப் போர் தொடுத்துப் பழி வாங்கினால் பரவாயில்லையே! அந்த வடவன் பேடி போலச் சதியின்மூலம் பழிவாங்க முனைந்திருக்கிறானே!”

“தந்தையே! இதற்கு நம்முடைய பலவீனம்தான் காரணம். இல்லையென்றால் காஞ்சித் தலைநகரில் புகுந்து சதி செய்யுமளவுக்கு அவர்களுக்குத் துணிவு ஏற்படுமா? ”

“அதுதானே எனக்குப் புரியவில்லை? யார் இடம் கொடுத்திருக்கிறார்கள்? எங்கே தங்கி இப்படியான ஏற்பாடுகளை சவனிக்கிறார்கள்? எனக்கொரு சந்தேகம்.

அந்தப் புரட்சிக்காரன் வேலையாக இதுவும் இருக்கலாமா?"

“அப்பா! உங்கள் கருத்துக்காக நான் வெட்கப் படுகிறேன். தமிழர்களைப் புரிந்து கொண்ட இலட்சணமா இது? ஏறத்தாழ முன்னூறு ஆண்டுகளாக நாம்தான் தொண்டை மண்டலத்தை ஆளுகிறோம். என்ன பயன்? தமிழர்களைப் புரிந்துகொள்ளாத குறை, சாளுக்கியர் உடன் போராடுகிறோம். தங்கள் நாட்டை அந்நியன் ஆளக் கூடாது; அந்நியன் தனது மொழியைத் திணிக்கக் கூடாது; பல்லவர் அரண்மனை வரையில்தானே இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு நாடேது? மக்களேது? பொதுவாக வடவர் தமிழனை ஏளனமாக நோக்கக் கூடாது என்று நினைத்து மனத்தளவில் போராடியது போக, இப்போது மரத்தடியில் கூட்டம் கூடிப் போராடத் துணிந்து விட்டார்கள். அவர்களா சாளுக்கியருக்கு உதவுவார்கள்? ஏழாண்டுகளுக்கு முன்னர் சாளுக்கியர் போர்தொடுத்துக் காஞ்சியைக் கைப்பற்றியபோது நமக்கு உதவி, சாளுக்கியர்களை விரட்டியவர்கள் தமிழர்களப்பா! இதற்குள்ளாகவா மறந்து விட்டீர்கள்?”

“அப்படி ஒரு சந்தேகம் இருந்தது. அதனால் கேட்டேன்.”

“ஏற்படக் கூடாத சந்தேகம். வேண்டுமானால் இப்படி நினைக்கலாம். நமக்கும் தமிழர்களுக்குமிடையே ஏற்பட்டிருக்கும் போராட்டத்தைக் கேள்விப்பட்டு இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள சாளுக்கிய ஒற்றர்கள் நுழைந்திருக்கலாம். எல்லா வற்றுக்கும் ஒரு மூலகாரணம் எங்கோ புதைந்து கிடக்கிறது. அதைக் கண்டு பிடித்தாக வேண்டும்.”

பல்லவ மன்னர் பரமேசுவர வர்மர் அலட்சியம் நிறைந்த சிரிப்பை உதிர்த்தார். “ராஜசிம்மா! கைக்கு உயர்ந்த பிள்ளை; வீரத்திருமகன்; வெற்றிப் பெருமகனான நீயே விலகி விலகி நின்று வேடிக்கை பார்க்கும்போது, நான் யாரை நொந்து கொள்வேன்? எப்படி மூலத்தை ஆராய்வேன்? எவ்வாறு காஞ்சியில் ஏற்பட்ட தமிழ்ப் புரட்சியை அடக்குவேன்?”

ராஜசிம்மன் இப்போது அலட்சியமாகச் சிரித்தான். “தந்தையே! மிகச் சாதாரண உண்மையை நான் உங்களுக்கு எடுத்துச் சொல்ல வேண்டியவதாக இருக்கிறேன். தமிழ்ப்புரட்சியை மிக எளிமையாக அடக்கி விடலாம். அது உங்கள் காலத்தில் முடியாது. ஒருக்கால் அது என் காலத்தில் முடியலாம்.”

“நானும் தான் அறிந்துகொள்கிறேனே!”

“அவர்கள் பிரச்சினையைத் தீர்த்தால் சரியாகி விடும்.”

“என்ன பிரச்சினை? தமிழ் வளர்ச்சிதானே?”

“அது மட்டுமல்ல; நாம் பல்லவர்கள் என்று தனித்துக்காட்டி இயங்காமல், பல்லவத் தமிழர்கள் என்று நடைமுறையில் காட்டவேண்டும். தமிழகத்தில் பௌத்தர்களும் சமணர்களும் குடியேறியபோது பாலி மொழியையும், பிராகிருத மொழியையும் காட்டி வெற்றி அடையவில்லை. அப்படிக்காட்டி இருந்திருப்பார்களே யானால் இந்நேரம் ஒரு சிலப்பதிகாரம், ஒரு மணிமேகலை தோன்றியிருக்கக் காரணமே இல்லாமல் போயிருக்கும். தமிழகத்தில், சமஸ்கிருத வளர்ச்சி—அதற்கு முக்கியத் துவம்—கல்லூரிகள் யாவும் பல்லவர் காலத்தில்தான் ஏற்பட்டன என்பதை நாம் மறந்து விடக் கூடாது. இதற்கு முன்னால் சமஸ்கிருதத்தைப் போற்றிப் பயின்ற

தமிழர்கள் கூட இப்போது அசட்டையாக வெறுக்கிறார்கள். ஏன்? நாம் அதை வலிமையாகத் திணிக்கத் தொடங்கினோம். இது தேவையில்லாத பிரச்சினை. எவனோ ஒருத்தியை வேண்டுமானால் தாயாக ஏற்றுக் கொள்ளலாம்; ஆனால் எவனோ ஒருவனைத் தந்தையாக ஏற்றுக்கொள்ள முடியுமா? தமிழ் மரபு அப்படியானது. பாரம்பரியம் கண்ட உலகின் முத்த மொழி தமிழ்மொழி! அவர்கள் அதை இழக்கச் சம்மதிக்க மாட்டார்கள். எனவே அவர்களுடன் நாமும் பிரச்சினைக்கு வழி கண்டால் சாளுக்கிய பயமென்ன, வேறெந்த பயமும் இங்குத் தலைகாட்ட முடியாது!”

“உன் கருத்துக்கு நான் செவிசாய்க்க முடியாது மைந்தா!”

“நல்லது; நான் விலகி இருப்பது பற்றி யாரும் கவலை கொள்ள வேண்டாம். என்னவோ புலவர் தண்டிப்பெருமானை வைத்து சமஸ்கிருதத்தில் என்னைப் பண்டிதனாக்கி விட்டு விட்டார்கள். தமிழின் இலக்கியச் சுவையறியா பல்லவர்களில் ஒருவனாகவே நானும் வளர்ந்து விட்டேன். இனிமேல் நான் அந்த முயற்சியில் இறங்குவது மதியீனம். ஆனால் தமிழ்க் கலைகளான ஆடல், பாடல், ஓவியம் முதலியவற்றையாவது கற்றுத் தெளியலாம் அல்லவா? இசையைக் கற்று வித்தியா வினோதனாகி விட்டேன். நாட்டியம் பயிலப்போகிறேன். எப்படிப் பயிலப்போகிறேன் என்பது எனக்கே விடப்பட்ட பிரச்சினையாக அது இருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் அதில் யாரும் தலையிட நான் விரும்பவில்லை.”

“தேவைதானா?”

“தேவைதான்!”

“யாரிடம் பயிலப் போகிறாய்?”

“பரத வேணியிடம்!”

“வயதான முதாட்டியாயிற்றே!”

“அந்த அம்மைக்குத்தான் நூற்றியெட்டு வகை நடனமும் ஒழுங்காகத் தெரியும். ஏதோ நான் செய்த பாக்கியம், சோழநாட்டு கலையரசி காஞ்சியில் காலம் தள்ளுகிறார்கள்!”

“அரண்மனைக்கு அழைத்து வந்து கற்றுக் கொடுக்கச் சொல்கிறேன்.”

“பல்லவர்கள் ஆணவம் பிடித்தவர்கள்; ஆலோசனையில்லாதவர்கள் என்று புரட்சிக்காரன் இளங்கோ முத்தரையன் பிரசாரம் செய்கிறானும். அதை உண்மை என்பதை நிரூபிக்கிறீர்கள். அப்பா! நாட்டில் நடக்கும் புரட்சியை அறிவீர்கள்- இந்த நிலையில் ஒரு தமிழ்க் கலைவாணி நம் அரண்மனையுள் நுழைவாளா?”

“ஓகோ! நீயாகச் சென்று ராஜகுமாரன் என்று கூறினால் மட்டும் பயிற்றுவிப்பாளோ?”

“நான் என்ன அத்தனை முட்டாளா? ராஜகுமாரனாகச் செல்ல மாட்டேன். ஒரு தனவந்தரின் மகன் போலச் செல்வேன். இனி என் இருப்பிடம் கலா விலாசம் தான்!”

“ராஜசிம்மா! நீ எது வேண்டுமானாலும் உன் விருப்பப்படி செய். ஆனால் கவனமாக உன்னைக் காத்துக் கொள்!”

தந்தை பரமேசுவர வர்மர் இவ்வாறு கூறியதும், வேகவதியாற்றாங்கரையில் நடந்த வாட்போரை விவரிக்கலாமா என்று நினைத்தான். அதுவரை அதுபற்றி விவரிக்காமல் இருந்ததேமேல் எனப்பட்டது அவனுக்கு!

அவன் ஒற்றை வரியில மறுமொழி சொன்னான்:
“ஆகட்டும் தந்தையே!”

“மைந்தா! ஒன்றை மறந்து விட்டேன். இன்னும் சில மாதங்களில் உனக்குத் திருமண ஏற்பாட்டைக் கவனிக்க வேண்டும். ஸ்ரீ விஜயநாட்டு அரசருடைய மகன், ரங்கபதாகையைப் பேசி முடித்திருக்கிறேன்.”

சற்று நேரம் தந்தையைக் கூர்ந்து கவனித்த ராஜ சிம்மன், தலைநிமிர்ந்து உறுதியான குரலில் சொன்னான்:
“அப்பா! திருமணம் இப்போதைக்குத் தேவையில்லை. நாட்டில் அமைதி நிலவட்டும்!”

ராஜசிம்மன் வேகமாக வெளியேறினான்.

பல்லவ மன்னர் பரமேசுவர வர்மர் மலைத்து நின்றார்.

8

தீடமார்ந்த கடல்மல்லைத் தலசயனத்துத் தாமரைக் கண் துயிலமர்ந்த தலைவனைக் கண்டு தரிசித்து ஆனந்த மனநிறைவுடன் காஞ்சிக்குத் திரும்பினர் இளங்கோ முத்தரையனும் கமலவல்லியும்!

நீரைப் பாயலாகக் கொண்ட கடல் துயில் பெருமாளைக் கண்டு திரும்பியதில்தான் அவர்களுக்கு எத்தனை விதமான ஆனந்தம்!

தலத்துக்கும் சயனர், ஜலத்துக்கும் சயனர் அல்லவா அந்தப் பெருமாள்?

அண்ணனுக்கும், தங்கைக்கும்தான் அவரிடம் எத்தனை ஈடுபாடு!

இதற்கான ஒரு முக்கிய காரணமும் இருக்கத்தான் செய்தது!

இளங்கோ முத்தரையனுடைய பூர்வீகம் செந்தலை நகரம்! அந்நகரைத் தலைநகராகக் கொண்டு தஞ்சைப் பகுதியை ஆண்ட முத்தரையர் மரபில் வந்த அரச இரத்தம் உடையவன்.

காலவசத்தால் முத்தரையர் மரபு நசிந்துவிட்டது.

அப்படி நசியக் காரணமே பல்லவர்கள்தாம்.

இளங்கோவின் தந்தை மாப்பிடுகு முத்தரையர் காலம் வரை பொன்னும் பொருளுமாகத்தான் ஓரளவு வாழ முடிந்தது.

அதனைப் பறித்து நிர்க்கதியாக விட்டவர் பல்லவ மன்னர் பரமேஸ்வர வர்மருடைய தந்தை இரண்டாம் மகேந்திரவர்மர்.

இரண்டே ஆண்டு ஆட்சி செய்த இந்த மன்னருக்கும் மாப்பிடுகு முத்தரையருக்கும் குலப்பகை காரணமாகப் பழிவாங்கும் உணர்ச்சி ஏற்பட்டு இருவருமே மடிய நேரிட்டு விட்டது.

அந்தக் கதையே வேறு!

ஆனால் காஞ்சிச் சக்கரவர்த்தி மரபில் வந்த மகேந்திரர் மட்டும்தான் மாண்டார்.:

காசுக்கும் பொருதுபோன முத்தரையர் குலத்தின் கடைசி வாழ்க்கை துப்புரவாக முடிந்து விட்டது.

உயிர் நீக்கையில் மாப்பிடுகு முத்தரையர், மல்லைத் துறைமுகப் பட்டினமான மாமல்லபுரத்துக்கு வந்து கடல் துயில் முர்த்தியின் பாதங்களில் தம்முடைய மக்களை அமர்த்தி உயிர் நீத்தார்.

கோவி. மணிசேகரன்

அன்று முதற்கொண்டே இளங்கோ அந்தப் பெருமானைத் தந்தையாகக் கருதி பக்தி செலுத்தி வந்தான்.

மாமல்லபுரத்துக்குச் சென்று வருகிற வழியிலேயே அதாவது திருக்கழுக்குன்றத்தில் உண்டு முடித்து விட்டதால் அடுப்பைப் பற்றவைக்க வேண்டிய வேலை அப்போதைக்கு இல்லாமல் போய்விட்டது.

அன்று இளங்கோ வெளியே புறப்பட இருந்தான்.

வாரத்தில் அதிகபட்சம் வீட்டில் தங்கினால் முன்று நாட்கள்தாம்.

சிலசமயம் ஒரு வாரம் முழுவதும் வீட்டுக்கே வராமல் இருந்து விடுவதும் உண்டு.

புரட்சித் தொழில் என்பது நெருப்பாற்றுக்கு முடிப்பாலம் கட்டி அதன்மீது நடப்பது போன்றது அல்லவா?

இரகசியக் கூட்டங்கள், பகிரங்கச் சொற்பொழிவுகள், பலரைச் சந்தித்து வயப்படுத்தும் நிகழ்ச்சிகள், பொருள் சேர்க்கும் பணிகள் இன்னபிற எத்தனையோ உண்டல்லவோ?

முன்னூறு ஆண்டுகளுக்கு மேல் வேருன்றிவிட்ட ஒரு பரம்பரையை—பல்லவ குலத்தை விரட்ட வேண்டுமென்பது எளிமையான செயல் அல்லவே!

தொண்டை நாட்டையே கூட்டினால்தான் தொடர்ந்து செயல் வெற்றிபெறும்!

இடையில் ஆபத்து வரும், ஆறுதலும் கிடைக்கும்.

இரண்டுக்கும் துணிந்தவன் தானே அசல் புரட்சிக் காரனாக இருக்க முடியும்?

பலமுறை தன்னுள் கேட்டுக்கொள்வான்.

ஏன்? ஒரு முறை தங்கை கமலவல்லியே கேட்டு விட்டாள்: “அண்ணா! நீங்கள் இப்படிப் புரட்சித்தீயில் குதித்தது சுயநலமா? பொதுநலமா?”

இளங்கோவுக்கு ஒன்றுமே புரியவில்லை.

“நீ எதை நினைத்து இப்படிக் கேட்கிறாயம்மா?”

“ஒன்றுமில்லை. நம் மரபை மட்டுமல்லாமல் தந்தையைப் பழி வாங்கியவர் பல்லவர் என்பதற்காக இப்படிப் புரட்சி செய்கிறீர்களா? அல்லது தமிழ்க் குலத்துக்கு விடுதலை வேண்டுமென்பதற்காகப் புரட்சி செய்கிறீர்களா?”

முதலில் இளங்கோ விதிர்ப்பு கண்டு நோக்கினான்.

தான் எதைப்பற்றித் தன்னைத்தானே பலமுறை கேட்டுக் கொண்டானோ அதைப் பற்றித் தங்கையே கேட்கிறாளே!

அவன் ஆழ்ந்த சிந்தனையுடன் அழுத்தமாகச் சொன்னான்:

“கமலீ! நீ கேட்ட கேள்வி நியாயமானதே! நானும் மறுமொழி கூறக் கடமைப்பட்டவன். ஒன்றை நீ ஆழமாகச் சிந்திக்கத் தவறி விட்டாய். தனிப்பட்ட முறையில் தந்தைக்காகப் பழிவாங்க வேண்டுமானால், நான் பொதுப்பணியாகப் புரட்சியில் இறங்கத் தேவை இல்லையம்மா! வாய்ப்பு கிடைக்கும்போது மன்னன் பரமேசுவர வர்மனைக் கொலை செய்ய அதிக நேரம் பிடிக்காது. ராஜசிம்மனை சதியின் மூலம் வீழ்த்துவது என்னைப் பொறுத்தவரையில் மிகவும் எளிமையான ஒன்று! புரட்சியில் இறங்கிய போது எண்ணிய மரணப் பயம் அப்போதும் உண்டுதானே? மரண தண்டனையை

நான் எந்த நாழிகையிலும் எதிர்பார்க்கிறேன். சுய நலத்துக்காகவே பெற்று மாண்டுவிட முடியுமே! அதற்காக இந்த அலைச்சலுடன் பொது நலத்தை முன்னிட்டு ஏன் அலையவேண்டும்? தேவையே இல்லை. ஆனால் ஒன்றம்மா! இன்றளவும் நான் ஒரு களப்பிரன் என்ற எண்ணம் என் மனதில் எழுந்தது கிடையாது. கலப்பின் காரணமாக நாம் தமிழர்களாகி விட்டோம். நம் உடலில் ஓடும் இரத்தம் தமிழர்களுடையது. பல்லவர்கள் அப்படி இல்லை. தனித்தே வாழ்கிறார்கள். நாம் இலட்சக் கணக்கில் திரண்டு வந்து குடியேறியவர்கள். அவர்கள் அரசுச் செல்வாக்கில் ஒரு சிலர் மட்டும் காஞ்சியைக் கைப்பற்றி அரண்மனையுடன் தங்கள் குலத்தை வளர்த்து வருபவர்கள். பெண் எடுப்பதிலும் கூட வடக்கை நாடுகிறார்களே யொழிய தென்திசையை நினைத்துக்கூடப் பார்த்ததில்லை. மேலும் தமிழை நான் பயின்றது குறைவு. புரிந்து கொண்டது அதிகம் அம்மா, மிகமிக அதிகம்! அந்தத் தொன்மையான மொழி அழிந்துவிடக் கூடாதல்லவா?"

“தமிழர்களுக்கே இந்த அக்கறை இல்லையே!”

இளங்கோ கடகடவென்று சிரித்தான்.

“இந்தத் தமிழர்களே இப்படித்தானம்மா! தம் பெருமை தமக்கே தெரியாதவர்கள். பிறர் எடுத்துச் சொன்னால்தான் புரிந்து ‘ஓகோ அப்படியா?’ என்பார்கள். நத்தை, பசு, மான் எப்படியோ, அப்படி!”

கமலவல்லி புன்முறுவலுடன் அண்ணனின் பரந்த எண்ணத்தைப் புரிந்து மகிழ்ந்தாள். பெருமை கொண்டாள்.

கொஞ்ச நேர ஓய்வுக்குப் பிறகு இளங்கோ புறப்படுவதற்கான ஏற்பாடுகளைக் கவனிக்கத் தொடங்கினான்.

“அண்ணா! எப்போது திரும்புவீர்கள்?” என்று கேட்டாள் கமலவல்லி.

இளங்கோ வெறுமையாகச் சிரித்தான்.

“எனக்கே தெரியாதம்மா! நீ வழக்கம்போல உன்னுடைய நடன ஆசிரியையும், நம் குடும்பத் தொடர் புடையவருமான பரதவேணியம்மையார் வீட்டில் தங்கி இருக்கலாம்.”

“அதுதான் தெரிந்த விஷயமாயிற்றே!”

“கமலீ! இப்போதெல்லாம் உன்னை பரதவேணி அம்மையார் கண்ணுங்கருத்துமாகக் கவனிக்கிறார்களா? ஏனென்றால் நீ இப்போது ஒரு புரட்சிக்காரனுடைய தங்கையல்லவா?”

“அந்தத் தாய் முன்பைவிட இப்போதுதான் அதிகமாகக் கவனம் செலுத்துகிறார்கள். உங்களாலாவது தமிழகம் விழிப்புண்டால் அதுவே அவர்கள் சாவின் நிம்மதி என்கிறார்கள்! இருக்கும் சொத்து முழுவதையும் என் பெயருக்கு சாசனம் எழுதி வைத்துவிடப் போகிறார்களாம்?”

“அப்படியா! கலையுள்ளத்தில் தெய்வம் அமர்ந்து தமிழ் படிக்கிறதம்மா! வாழ்க அந்தத் தாய்! நல்லது கமலீ! நான் மாமண்டூர் வரை சென்று உடனடியாகத் திரும்பி விடுகிறேன். ஏதாவது சமைத்து வை. வந்து உணவு உண்டதும் இருவரும் பரதவேணியம்மையார் வீட்டுக்குச் செல்வோம். உன்னை அங்கு விட்டுவிட்டு, நான் குன்றத்தூர்க் கோட்டத்துக்குப் பயணமாகிறேன். என்றைக்கும் நீ சமைத்த உணவை உண்டுதானே புறப் படுவது வழக்கம். இன்றைக்கு மட்டும் திருக்கழுக்குன்ற விடுதி உணவுடன் சென்றுவிட முடியுமா?”

உள்ளம் பூரிக்கத் தன் அண்ணனை நோக்கி முறுவலித்தாள் கமலவல்லி.

சற்றைக்கெல்லாம் இளங்கோவும், குதிரையை அவிழ்த்துக் கொண்டு தென்திசை நோக்கிப் பயணமானான்.

முந்தானையை வாரிச்சுருட்டிக் கொண்டு அடுப்பங்கரைக்குச் சென்றாள் கமலவல்லி.

அவள் நாட்டியத்தில்தான் மகாராணியா?

சமையல பாகத்திலும் அப்படித்தான்!

நாட்டியக் கலைவாணியான பரதவேணியம்மையும் கூட கமலவல்லி என்று வருவாள்; நாக்குக்குச் சுவையாக உணவு படைப்பாள் என்று எதிர்பார்ப்பார்கள்.

வீட்டில் கொஞ்சம் காய்கறி இருந்தது. கடைக்குச் சென்று திரும்பலாமா என்றால் அண்ணனின் கண்டிப்பான உத்தரவு வேறு.

இனி யாருடனும் எங்கும் செல்லக்கூடாது என்பது தான் அந்த உத்தரவு.

உறியில் தயிர் இருந்தது!

போதுமானது.

எனவே வாழைக்காயுடன் மொச்சையைப் போட்டுக் குழம்பு செய்தாள்.

தோட்டத்திலிருந்த கீரையைப் பறித்து வந்து கடைந்தாள்.

பழங்கனத்தில் மீன் வற்றல் இருந்தது.

முன்கூட்டியே காரம் உப்புப் போட்டுப் பதம் செய்த ஒருவிதக் கருவாடு.

அதனை முறுவலாக வறுத்து முடித்தாள்.

அதன் மணம் இந்த ன்டை நாலு வீட்டுக்கும், அந்த ன்டை நாலு வீட்டுக்குமாகக் கமகமவென்று பலர் முக்கைத் துளைத்தது.

பக்கத்து வீட்டுத் திண்ணையில் அமர்ந்து பகவத்கீதை படித்துக் கொண்டிருந்த சாஸ்திரிகள் கூட எழுந்து வீட்டிலுள் சென்றுவிட்டார்!

“அநியாயம் பண்ணுகிறாள் இந்தக் கமலீ! அநியாயம் பண்ணுகிறாள்!” என்று முனகிக் கொண்டார்.

“என்ன கமலீ! வாசனை தெருவையே தூக்குகிறது!” என்று கேட்டுக்கொண்டே உள்ளே நுழைந்தான் அலங்கார ரூபனாக வந்த நிலாவழகன்.

வீட்டில் இளங்கோ இல்லை என்பதைத் தெளிவாகப் புரிந்து கொண்டான்.

வறுவலை இறக்கிவிட்டு வெளியே வந்தாள் கமல வல்லி.

அண்ணன் இல்லாத நேரத்தில் நிலாவழகன் வருவது அவளுக்குப் பிடிக்கவில்லை.

அண்ணனிடம் சொல்லலாம் என்றாலோ பயம.

அத்தனைக்கும் அவர்கள் நண்பர்கள்.

“நீங்களும் மோப்பம் பிடித்து வந்து விட்டீர்களா?” இருபொருள் படக் கூறினாள் கமலவல்லி.

நிலாவழகனுக்கு உறைக்க வேண்டுமே!

அவன் சிரித்துக்கொண்டே சொன்னான்: “கமலீ! உன் மோப்பம்தான் எனக்கு எப்போதும் உண்டு!”

என்ன துணிவு இவனுக்கு!

உண்மையில் அவனும் இன்று துணிந்து கூற வேண்டும் என்றுதானே கூறினான்!

“ஏது, இன்று நாவு நீள்கிறது?”

“நீளவேண்டிய நேரம் வந்திருக்கிறது; நீளுகிறது!”

“சீ வாயை மூடு! இத்தனை நாட்கள் என் அண்ணாவின் நண்பன் ஆயிற்றே என்று பார்த்து மரியாதை கொடுத்தேன். மரியாதையாகப் போய்விடு. மரியாதையைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளத் தெரியாதவனே!”

“ஏது? இன்று உன் நடிப்பும் நீள்கிறது! நாட்டியக்காரி அல்லவா?”

“மூடமே! உனக்குக் கலைப்பெருமை தெரியக்காரணமில்லை; போய்விடு!”

“உன் சம்மதம் எனக்குத் தேவை!”

“என் அண்ணனிடம் பேசிக்கொள்.”

“மறுக்க மாட்டான். உன் சம்மதம்தான் தேவை!”

“பொன்சிட்டுப் பறவை புருஷன் சேராது; போய்விடு!”

“நான் செல்வந்தன்.”

“கலைபடிந்த என் கால்தூசுக்குப் பெருது!”

“எவனோ ஒருவன் ஆற்றங்கரையில் உன்னைத் தூக்கிப் படாதபாடு படுத்தினானே.....அப்போது உன் கலையே தூசுக்குச் சமானமாகி விட்டதே!”

“தூ...! நன்றிக்கும், கடமைக்கும் பொருள் தெரியாதவனே! ஏதோ ஒன்றுக்குப் பிறக்க வேண்டியவன் எப்படியோ ஒன்றுக்குப் பிறந்துவிட்டாய்!”

“ஏதோ ஒன்றுதானே? நல்லது. ஆற்றங்கரையில் பற்றியவன் அப்பாவி! இதோ நான் உன்னைப் பற்றுகிறேன். என் ஆசை தணிவுக்காக உயிரே போனாலும்

பரவாயில்லை” என்று கூறிய நிலாவழகன், மிருகவெறியுடன் உள்ளே நுழைந்து அவளை அறையில் தள்ளினான்.

சற்றும் எதிர்பாராத இந்த நிகழ்ச்சியால் திடுகிட்ட கமலவல்லி, அச்சமயம் யாரையும் அழைக்க முடியாமல் போய்விட்டது. “அண்ணா!” என்ற பாசத்தின் மந்திரம் தான் நாவில் ஒலித்தது.

அதுவரை உள்ளே நடப்பதை வெளியில் இருந்த வண்ணம் கவனித்திருந்த இளங்கோ வெறிகொண்ட சிங்கம் போல, “நிலவழகா, நில!” என்று கர்ஜித்தான்.

அந்தக் கர்ஜனை கேட்டு அந்த வீட்டை ஒரு கணம் அதிர்ந்தது.

9

சிம்மக் கர்ஜனை போன்ற குரல் கேட்டுக் குலை நடுக்கம் கண்டான் நிலாவழகன்.

அந்த நேரத்தில் அருமை அண்ணனின் வருகை கண்டு, போன உயிரைத் திரும்பப்பெற்றாள் கமலவல்லி.

மாமல்லபுரத்துக் கடல்துயில் மூர்த்தி தன் பங்கில் எப்போதும் இருப்பதாகவே நினைத்து ஆறுதல் கொண்டாள்.

இந்நேரம் அண்ணன் மட்டும் வராவிடில்...

அம்மம்மா!

இந்தப் பாழும் மிருகத்துப் பசிக்கு இரையாக நேரிட்டு இருக்குமே என்று நினைக்கையில் கமலவல்லியின் சர்வ நாடியும் ஒரு கணம் நின்று மறுகணம் துடிக்கத் தொடங்கின!

நண்பன் உருவில் இப்படி ஒரு துரோகி தன் பக்கத்திலேயே வளர்ந்து வருவதை அப்போதுதான் உணர்ந்தான் இளங்கோ!

எங்கோ எப்படியோ பகையுண்டாகும் என்று எதிர் பார்த்தது போக, இங்கே இப்படி ஒரு பகையுண்டாகிப் போனதை நினைத்தான் இளங்கோ! ஆயினும் கண்டிக்காமல் விட முடியுமா? அல்லது தண்டிக்காமல் தான் இருந்துவிட முடியுமா?

அரிமா மெல்ல அடியெடுத்து வைத்துப் பாய் வருவது போல முன்னேறி வந்தான் இளங்கோ!

நடக்கப் போகும் கைகலப்பைக் கண்டு அண்டை அயலார் வந்துவிடக் கூடாது அல்லவா?

அதனால் இதுவரை தேடிய புகழுக்கு இழுக்கு நேரிடுமே!

தன்னை நோக்கி வரும் இளங்கோவைக் கண்டு தவித்துப் போன நிலாவழகன், “வேண்டாம்; என்னை நெருங்க வேண்டாம். நடந்ததை விவரமாகக் கேட்டு பிறகு நீ உன் விருப்பத்துக்கு.....”

நிலாவழகன் பேச்சை முடிக்கவில்லை.

இடைமறித்த இளங்கோ, “சீ! முடு வாயை! எல்லா வற்றையும் நான் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். என் தங்கையென்றும் பாராமல் இவ்வளவுக்குத் துணிய உனக்கு எவ்வளவு தைரியமடா?”

“நான் ஆசைப்பட்டேன்; துணிந்தேன்!”

“அவ்வளவு தூரத்துக்குப் போய்விட்டாயா?” என்று கூறிய இளங்கோ, ஓங்கி ஓர் அறைவிட்டான்.

கிறுகிறு என்று மயங்கியவனைப் பிடித்து உள் அறையில் தள்ளிக் கதவைச் சாத்திக் கொண்டான்.

ஐயோ! அண்ணனுடைய கோபத்தால் கொலை விழுந்து விடுமோ என்று அஞ்சிக் கதறினாள், கமலவல்லி.

அறையுள் தள்ளித் தாழிட்டுக் கொண்ட இளங்கோ “துரோகி! நேற்றைய முன்தினம் ஆற்றங்கரையில் உயிரைக் காத்தவனை நாவுக்கு வந்தபடி கூறினாயே... அவன் மனிதன்? நீ...? கேவலம், மிருகம் தாழ்விலை என்பதையுணர்த்தி விட்டாய்” என்று கூறிவிட்டு, சுவர் அறையில் இருந்த சவுக்கை எடுக்கச் சென்றான்.

அப்போது கொஞ்சமும் எதிர்பாராத வண்ணம் நிலாவழகன் துள்ளிப் பாய்ந்தான்.

இளங்கோவின் கழுத்தைக் கெட்டியாகப் பிடித்துத் திருகித் தள்ளினான்.

இருவருக்கும் பெரும் மல்யுத்தம் அந்த அறையிலேயே நிகழ்ந்தது.

இளங்கோவுக்கு வந்த ஆத்திரத்துக்கு எல்லையே இல்லை.

ஆயினும் தன்னுணர்வைப் பகுத்தறிவால் கட்டுப்படுத்தித் தண்டிப்பதில் இருந்தானேயொழிய கொலை காரனாக மாறிவிடக் கூடாது என்பதில் மிக்க கவனமாக இருந்தான்.

ஏற்றிருக்கும் பணிக்கு இந்தக் கோபவெறி முட்டுக்கட்டையாக இருந்துவிடக் கூடாதல்லவா?

நிலாவழகனும் உயிருக்குப் போராடும் வேகத்தில் பலம் கொண்டமட்டும் எதிர்த்துப் போரிட்டான்.

வசமாக ஓரிடத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டான் நிலாவழகன்.

அவனுடைய பிடரியைப் பிடித்து உலுக்கி மின்னல் பறக்க இரண்டு அறைகளைக் கொடுத்தான் இளங்கோ..

அடுத்து கொஞ்சமும் தாமதியாமல் சுவர் அறையிலிருந்த சவுக்கை எடுத்து 'பளீர் பளீர்' என்று விழுந்த சொடுக்கின் சூடான தவிப்புத் தாளாத நிலாவழகன் "அடிக்காதே! அடிக்காதே" என்று கத்தினான்.

மேலும் நான்கு விளாசு விளாசிவிட்டுக் கதவைத் திறந்து விட்டான் இளங்கோ!

"போ! போடா வெளியே! சிநேகிதத் துரோகியே! இனிமேல் இந்தப் பக்கம் தலைவைத்துத் தூங்காதே!"

தெரு வாசற்படியைத் தாண்டிய நிலாவழகன், "டேய் இளங்கோ! நீ புரட்சிக்காரன் அல்ல, புரட்டுக்காரன் என்பதை நிரூபித்து, உன்னை அவமானப்படுத்தவில்லையென்றால், நான் நிலாவழகன் அல்ல! இதற்காக வாவது நீ உன் தங்கையை எனக்குக் கொடுத்து சமாதானம் செய்து கொள்ள வரத்தான் போகிறாய்!" என்று கூறி ஓட்டமும் நடையுமாக விரைந்தான்.

அதுவரை ஏதாவது அசம்பாவிதமாக நடந்து விடுமோ என்று அஞ்சியிருந்த கமலவல்லி, "அண்ணா!" என்று கூவிய வண்ணம் ஓடி வந்து சேர்த்துக் கட்டிக் கொண்டாள்.

"பயப்படாதேம்மா, கமலீ! பயப்படாதே! இப்படியான இடர்கள் நாம் எதிர்பார்ப்பவை. ஆனால் அது நிலாவழகன் உருவில் வரும் என்று நான் எதிர்பார்க்கவில்லை. கவலைப்படாதே! அவனால் என்ன செய்துவிட முடியும்? அவன் ஓர் அடிபட்ட சொறி நாய்! நாகமல்ல!" இளங்கோ தன் தங்கையை வெகுவாகத் தேற்றினான்.

கலாவிலாசத்தின் மேன் மாடத்தில் நின்ற வண்ணம் அரசப பெருவழியை உற்று நோக்கிப் பலவித எண்ணங்களுக்கு ஆளாகியிருந்தான் பல்லவ இளவரசன் ராஜசிம்மன்!

கல்வியில் சிறந்த அவனுக்குச் சிந்தனைப் பஞ்சமேது?

கற்பனைக் களஞ்சியம், கலைக் கருவூலமெனப் பிற்காலத்தில் வரலாறு பேசப்போகும் மாபெரும் தெய்வப் படைப்பாயிற்றே ராஜசிம்மன்!

அன்று, நாள் நன்றாக இருந்தது.

பரதவேணியம்மையின் மாளிகைக்குச் செல்ல ஆயத்தமாகியிருந்தான்.

ஒருவாறு வெய்யில் தாழ்ந்தது.

மேன்மாடத்தை விட்டு இறங்கிக் கீழே வந்தான்.

மாளிகையின் கீழ்க் கூடத்து நிலைக்கண்ணாடியில் தன்னை ஒருவாறு கவனித்துக் கொண்டான்.

மிகவும் எளிமையாக ஆடையலங்காரம் செய்து கொண்டிருந்தான்.

பொற்கிழியை எடுத்து இடுப்பில் செருகிக் கொண்டான்.

வாயிலை விட்டு வெளியே வந்து வெண் புரவியைத் துட்டிய வண்ணம் ஏறியமர்ந்தான்.

புரவி நாலுகால் பாய்ச்சலில் விரைந்தது.

காவலர்கள் வாயிலை மூடிக்கொண்டு மாளிகையுள் சென்றனர்.

காஞ்சிமா நகரின் வடக்கு வாயிலையொட்டி வரும் பெருஞ்சாலையின் தென் மேற்காகப் பிரியும் வணிகச் சேரியில் வசித்து வருபவர்தான் பரத வேணியம்மை.

மூன்றடுக்கு மாடங்களைக் கொண்ட பெரிய மாளிகை.

தஞ்சையில் புகழ்பெற்ற கலைக்குடும்பத்தில் பிறந்தவர்.

சோழநாடு நசிந்துபோன காலம் முதல் அங்கே கலைகளும் நசியத் தொடங்கின.

பரதவேணியம்மைக்கு மக்கட்செல்வம் ஏற்படவில்லை.

தம்மோடு கலையும் அழியப்போகிறது என்ற திட்டவட்டமான முடிவுக்கு வந்து விட்டார்கள்.

அவ்வம்மையின் தாயார் நாகரத்தினம் அம்மாள் தஞ்சையில் புகழ்பெற்ற நாட்டிய அழகி. தனக்குப் பின்னால் ஒரு மகள் இருக்கிறாள் என்ற தைரியத்தில் கண்முடிஞர்கள்.

பரதவேணியம்மாள் யார் இருக்கிறார்கள் என்று கண் முட முடியும்?

இருண்டு போன சோழநாட்டில் செல்வத்தை வைத்துக் கொண்டு அனுபவிக்காமல் சாவதைவிட, வெளிச்சம் நிறைந்த காஞ்சிக்கு வந்து சாகிற போதாவது நிம்மதியாகச் சாகலாமே என்றுதான் சொத்தைப் பெயர்த்துக் கொண்டு புண்ணிய காஞ்சிக்கு வருகை தந்தார்கள்.

பல்லவர்களைப் பற்றி அந்த அம்மைக்குக் கவலையில்லை. காஞ்சிமா நகரம் எழில்தனில் சிறந்ததாயிற்றே!

காஞ்சியில் காலெடுத்து வைத்த நல்ல காலமோ என்னவோ மாமல்லபுரத்தில் கமலவல்லியை சந்திக்க நேர்ந்தது. மாப்பிடுகு முத்தரையர்க்கு—கமலவல்லியின் தந்தைக்கு ஒருவிதத்தில் பரதவேணிபம்மையார் கடமைப்பட்டவர்கள். அது வேறு விஷயம்.

அன்று முதற்கொண்டே கமலவல்லியின் பேரழகுக்கு நடனம் கற்பித்தால் என்ன என்ற எண்ணத்தில் கற்பிக்கத் தொடங்கினார்கள்.

கமலவல்லி அபாரமான தேர்ச்சிக்கு ஆளாகி விட்டாள்.

நாகரத்தின அம்மாளுக்கு தனக்குப் பின்னால் தன் மகள் இருக்கிறாள் என்கிற தைரியம் எப்படி உண்டாயிற்றோ, அப்படி பரதவேணியம்மாளுக்கும் இப்போது உண்டாயிற்று.

தனக்குப் பின்னால் கமலவல்லி இருக்கிறாள்.

இது கூட அதிர்ஷ்டமில்லை.

தனக்குப் பின்னால் ராஜசிம்மன் இருக்கிறான் என்ற உண்மை இருக்கிறதே அதுதான் பேரதிர்ஷ்டம்!

ஆனால் அந்த உண்மை பரதவேணியம்மைக்குத் தெரிய வேண்டுமே!

கடைசி வரையிலும் தெரியாமல் போய்விட்டது.

தெரியக் காரணமும் இல்லாமல் போய்விட்டது.

கதவு தட்டும் ஒசை கேட்டு வெளியே எழுந்தூர் வந்தார்கள் பரதவேணியம்மையார்.

கதவைத் திறந்ததும் வெளியே கந்தருவனையொத்த அழகுமிக்க ஒரு வாலிபன் நின்றிருக்கக் கண்டு வியந்தார்கள்.

“யாரப்பா, நீ? உள்ளே வா!” என்று அன்புடன் அழைத்தார்கள்.

ராஜசிம்மனும் மரியாதையுடன் உள்ளே சென்று, அந்த மாளிகையை கவனித்தான்.

“தம்பீ! நீ யாரப்பா?” வயதில் முதிர்ந்த பரதவேணியம்மை ஒருமை போட்டுப் பேசியதை ராஜசிம்மன் பொருட்படுத்தவில்லை.

மேலும் ஆசிரியையாயிற்றே!

“அம்மா! நான் தெற்கே உத்திரமேரூர் வணிகர் மகன்! காஞ்சியில் உறவினர் வீட்டில் தங்கி நாட்டியம் பயில ஆசைப்பட்டேன். எனக்குக் கலை என்றால் உயிர். நான் செய்யப்போகும் வாணிபமே கலைதான். இசையில், ஓவியத்தில் நல்ல தேர்ச்சியுண்டு. நாட்டியக் கலையில் குறை இருக்கக் கூடாதே என்று உங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தேன். உங்களைத் தவிர இன்றைய தமிழகத்தில் வேறு நாட்டிய அரசி கிடையாது என்பதை நான் அறிவேன். நீங்கள் காஞ்சியில் இருப்பது நான் செய்த புண்ணியம்!”

“உனக்கென்னப்பா இதில் புண்ணியம்?”

“நான் உங்கள் அருகிலே இருக்கிறேன் அல்லவா?”

“ஓகோ! எனக்கு வயதாய் விட்டதே!”

“முதிர்ந்த கலையைப் பயிலும் பாக்கியம் பெறுவேன்” என்று கூறிய ராஜசிம்மன், இடுப்பிலிருந்த பொற்கிழியை அவிழ்த்து பரதவேணியம்மையின் பாதத்தில் கொட்டினான்.

“என்ன தம்பி, இது?”

“காணிக்கை தாயே!”

“தம்பி! உன் பெயர்?”

“உதய வசந்தன்!”

ரா—6

“நல்ல பெயர். ஒரு விஷயம், உதய வசந்தா! எனக்கோ வயதாய் விட்டது. இன்றோ நாளையோ! ஒரு வேளை நான் இறக்க நேரிட்டால் உன் கலைப்பயிற்சி பாதியுடன் நிற்கும். அதை நான் விரும்பவில்லை. எனவே இந்த ஆசையை விட்டுவிடு! பாதிகலையைப் பயிற்று விப்பது பாவம்!”

“தாயே என்னை ஏற்றுக்கொண்டால்தான் உயிர் வாழ்வேன்!”

“அப்படியென்றால் ஒரு நிபந்தனை!”

“சொல் தாயே!”

“நான் பெருமல் பெற்ற பெண்ணொருத்தி இருக்கிறாள். என்னிலும் சிறந்த நாட்டிய ராணி. நூற்றி யெட்டு நடனவகைகளை நுணுக்கமாக ஆய்ந்து பயின்றவள். உண்மையில் அவள்தான் “பரத” என்ற சொல்லுக்குப் பொருத்தமானவள்! ஒருவேளை நான் இடையில் இறக்க நேரிட்டால், நீ அவளிடம் முழுமை பெறவேண்டும். இதை ஏன் சொல்லுகிறேன் என்றால், கலைப்பயிற்சி பாதியில் நின்று நான் இறக்க நேரிட்டால் பாவத்தைச் சுமந்து சென்றவளாவேன். மறு பிறவிக்கு அது வழி செய்து விடும்!”

“அப்படியே செய்வேன், இது உறுதி தாயே!”

“நல்லது! உட்கார்ந்திரு. பால் கொண்டு வருகிறேன். பாலுண்ட வீட்டில் பகை நினைக்கக் கூடாது என்பதற்காகவல்ல; ஓர் ஆசிரியன் தன் மாணவனுக்கு முதன் முதலில் தரவேண்டியது பால்தான்!”

ராஜசிம்மன் மரியாதை கலந்த புன்னகை பூத்தான்.

பரதவேணியம்மை மெல்ல எழுந்து அடுக்களைக்குச் சென்றாள்.

அச்சமயம் வெளிவாயிலில் இளங்கோ தன் தங்கையை விட்டு விட்டு விடைபெற்றான்.

“கமலி! கவனமாக இரு! தனிமையில் வெளியே செல்லவேண்டாம். நேரமாகி வீட்டபடியால் பரத வேணியம்மையாரைப் பார்ப்பதற்கில்லை. விசாரித்த தாகச் சொல்! மறுமுறை வரும்போது சந்திப்பதாகக் கூறு!”

“ஆகட்டும் அண்ணா!”

கமலவல்லி அண்ணனுக்கு விடை கொடுத்து, மாளிகையுள் நுழைந்து கூடத்துக்கு வந்தாள். அங்கே—

அழகே உருவான மன்மதன் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு வியந்து நின்றாள்.

யார் இவர்?

பரதவேணியம்மையார்க்கு உறவினரா?

ஆனால் ராஜசிம்மன்?

வியப்பின் எல்லைக்கே சென்று அங்கிருந்து விழுந்து, தடதடவென உருண்டு மீண்டும் எழுந்து உடைகளையும் உள்ளத்தையும் சரிபார்த்துக் கொண்டு நிலையடைந்தது போன்ற பிரமைக்கு ஆளானான்!

அடுத்து தன்னை மறந்து “கமலவல்லி!” என்றான்.

“யார் நீங்கள்? என் பெயரைத் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறீர்களே!” என்றாள், கமலவல்லி எந்தவித சலனமும் இல்லாமல்.

ஓ...என்ன காரியம் செய்து விட்டோம்!

அவள் நமக்கு ஆற்றங்கரையில் முச்சுப் பேச்சில் லாமல் அறிமுகமானாள். நாம் அவளுக்கு இப்போது தானே அறிமுகமாகிறோம் என்று நினைக்கையில் ராஜசிம்மனுக்குத் தன் தவறு புரிந்தது.

அவன் நாணித் தலைகுனிந்தான்.

10

பரதவேணியம்மையின் மாளிகைச் சாளரங்கள் 'கிறீச்சுகிறீச்' என்று ஏதேதோ தங்களுக்குள் பேசிக் கொள்வது போலக் கதவுகளை அசைத்தன.

மாலைக் காற்றின் தழுவலால் திரைச்சீலைகள் காதலர்களின் இதயங்களைப் போலப் படபடத்தன.

ஒரு வேளை ராஜசிம்மனுக்கும் கமலவல்லிக்கும் இடையே நடக்கும் ஊமைப் போராட்டத்தைக் கண்டு அந்தச் சாளரங்கள் புரியாத மொழியில் பேசிக் கெக்கலி கொட்டிச் சிரிக்கின்றனவோ?

நாணத்துடன் தலையைச் சாய்த்துக் கொண்ட ராஜசிம்மனை வெகு நேரத்துக்கு வெகு நேரமாக உற்று உற்றுக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள் கமலவல்லி.

ஆணழகிலும் ஒரு பேரழகு உண்டு என்ற உண்மையின் இலக்கணம் அவளுக்கு நீண்ட நாட்களாகவே புரியாமல் இருந்தது.

இன்று அவளுக்குத் தெள்ளத் தெளிவாகப் புரிந்து விட்டது!

அடடா! அழகென்றால் இப்படியல்லவா இருக்க வேண்டும்.

உண்மையிலும் தத்துவார்த்தப்படியும் ஆண்கள் தாம் அழகு மிக்கவர்கள்.

பெரும்பாலானோர்க்கு இந்தத் தத்துவ உண்மை புரிவதில்லை.

ஏன்? ஆண்களுக்கே புரிவதில்லை.

புரிந்திருந்தால் அவர்களைச் சுற்றியல்லவா இந்தப் பெண்கள் கூட்டம் நியாயப்படி முற்றுகையிட வேண்டும்?

காரணமென்ன?

கேவலம் இனக் கவர்ச்சியால் உந்தப்பட்டு, காதல் என்கிற புனிதத் தன்மையை வெறியுணர்வாக்கிப் பெண்களை நோக்குகிற அற்பமனநிலை ஒழிந்து விட்டால் ஆண்கள்தாம் பேராண்மைப் பேரழகு மிக்கவர்கள்!

பிறர்மனை நோக்காப் பேராண்மை என்று வள்ளுவர் குறிப்பிடுகிறார் என்றால், பிறன்மனை என்பது மட்டும் பொருளல்ல; தன் மனைவியை விட்டு—அல்லது தனக் கென்று ஒருத்தி வரப்போகிறாள் என்கிற நிலையை விட்டு அடுத்த பெண்களை நோக்குவதே பேராண்மைக்கு இழுக்கு என்றுதானே பொருள்!

ஆகா! இந்த ஆடவர்தான் தன்னைநோக்க எத்துணை நாணப்படுகிறார்!

தோகைமயில் அழகு வாய்ந்தது; ஆண்! எருது அழகு வாய்ந்தது; ஆண்! சிங்கம் அழகு வாய்ந்தது; ஆண்! புள்ளிக்குயில் அழகு வாய்ந்தது; ஆண்! தந்த முடைய யானை அழகு வாய்ந்தது; ஆண்! கலைமான் அழகு வாய்ந்தது; ஆண்!

இப்படி ஆணின் கம்பீர அழகை வருணித்துக் கொண்டே போகலாமே!

பாம்பு இனத்தில் படம் விரித்தாடும் நாகம் மட்டும் தானே அழகு வாய்ந்தது? அது பெண்! அதனால்தான் விஷத்தை வைத்தானோ ஆண்டவன்? ஓ—இது பெரிய தத்துவம், பெரிய தத்துவம்!

—கமலவல்லியின் சிந்தனை ராஜசிம்மனுடைய அழகு மயக்கத்தால் என்னவெல்லாமோ சிந்தித்தது! இப்படி கமலவல்லி தன்னை நோக்கி எதுவோ சிந்திக் கிறாள் என்பதைக் குறிப்பால் உணர்ந்து கொண்ட

ராஜசிம்மன், மெல்லத் தலையைத் தூக்கி அண்ணாந்து
நோக்கினான்.

ஆனால் சலனமற்ற மெய்ப்பாடுடன் நோக்கினான்.
கமலவல்லி மட்டும் சளைத்தவளா என்ன?

அவளும் முகத்தில் எந்தவித மெய்ப்பாட்டையும்
காட்டிக் கொள்ளவில்லை.

அவள் நாட்டிய ராணி!

உணர்ச்சியின் ஊர்வசி!

நெளிவு சுளிவின் நித்திய மோகினி!

அவளுடைய அந்தத் தோற்றம்—பார்வையே ஓர்
உணர்ச்சியாக அமைந்திருந்தது!

ஆனால் ராஜசிம்மன் மகா கலைஞன் ஆயிற்றே!

நாட்டியத்தைப் பயில வந்தவன் ஆனாலும் ஓவியக்
கலைஞன் ஆயிற்றே!

தன்னை ஓர் ஓவியமாக நிறுத்திக் காட்ட அவனுக்கு
எத்தனை நேரம் பிடிக்கும்?

இருவர் மனதிலும் எதையாவது பேசலாம் என்ற
உணர்வு தலைதூக்கும்.

எதைப் பேசுவது என்று நினைக்கும் போது அடங்கி
விடும்.

ராஜசிம்மனைப் பொறுத்தமட்டில் கமலவல்லியை
நன்கு அறிவான்; நன்கு உணர்வான்.

ஆனால் கமலவல்லி? ஒன்றையும் அறியாள்
அப்போதைக்கு! தன்னை வேகவதி ஆற்றிலிருந்து
காப்பாற்றிய வாலிபன் இவன்தான் என்பது தெரிந்து
விட்டாலோ...

அடுக்களைக்குச் சென்ற பரதவேணியம்மை பாற்
குவளையுடன் வெளியே வந்தாள்.

அப்போதுதான் கமலவல்லி வந்திருப்பது தெரிய வந்தது.

அதுவரையும் ராஜசிம்மன் நின்ற வண்ணமே இருந்தான்.

அட்டா! வந்த பிள்ளையை உட்காரச் சொல்லவு மில்லையே என்று வருத்தப்பட்டாள்.

ஆயினும் மாணவன்தானே!

“கமலீ! எப்போது வந்தாயம்மா” என்றார் பரதவேணியம்மை.

கமலவல்லியும் தன்னை ஒருவாறு தேற்றிக் கொண்டு மறுமொழி கூறினாள்: “இப்போதுதான் வந்தேம்மா! வந்ததும் இவர் என் பெயர் சொல்லி அழைத்தார். எனக்கே வியப்பாய் விட்டது! ‘என்னை உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்?’ என்று வினவினேன்? இவர் மறு மொழி கூறாமல் சிலைபோல நின்றிருக்கிறார்.”

ஆகா! கமலவல்லிக்குத்தான் எத்துணை கள்ளங் கபடமற்ற உள்ளம்.

இது ஒரு மறைக்கக்கூடிய விஷயமா என்றுணர்ந்து உண்மை பேசியே தப்பிக்க முனைந்து விட்டாளே!

நாம் மட்டும் மறுமொழி கூறாமல் இருப்பதா?

“அம்மா! நான் பெயர் சொல்லி அழைத்தது என்னவோ உண்மைதான். புரட்சிக்காரர் இளங்கோவின் தங்கையை அறியாமல் இருக்க முடியுமா? என்னைப் போல ஒரு சாதாரண வணிகக்குமாரனா என்ன இளங்கோ?”

ராஜசிம்மன் சாமர்த்தியமாக மறுமொழி கூறினான்.

பரதவேணிபம்மை கலகலவென்று சிரித்தார்.

“நன்றாகச் சொன்னாய் உதய வசந்தா! கமலவல்லிக்கு அவ்வளவு தூரம் எட்டவில்லை. அது சரி, நான் முன்னம்

குறிப்பிட்டேனே என் மாணவி என்று அது இவள் தான்!”

பரதவேணியம்மை இப்போது கமலவல்லி பக்கம் திரும்பி “கமலீ! இவர் என்னுடைய புதிய மாணவர். நாட்டியம் பயில வந்திருக்கிறார்” என்று கூறி அறிமுகம் செய்து வைத்தார்.

கமலவல்லி புன்முறுவலுடன் வணக்கம் கூறினாள். ராஜசிம்மனுக்குப் பேரதிர்ச்சியாகிப் போய் விட்டது!

இவளா நாட்டியச் சக்கரவர்த்தினி?

அடடா! இவளைக் காப்பாற்றியது எத்துணைக்கு நன்மை செய்ததாக முடிந்தது!

ஒரு கலைக்கருவூலத்தை அநியாயமாக வேகவதி ஆறு அடித்துச் செல்ல இருந்ததே!

நியாயப்படி வணக்கம் சொல்ல வேண்டும்.

ராஜசிம்மனோ பரந்த பல்லவப் பேரரசின் குமாரச் சக்கரவர்த்தி.

அவன் எப்படி வணங்குவான்?

அதுவும் மனத்தில் கிலேசம் விழுந்த பிறகு?

ஆனால் அவளுடைய கலைக்கு வணங்க வேண்டுமே! வணங்கினான்.

கமலவல்லியும் புன்முறுவலுடன் தலையசைத்தாள். பால்குவளை சூடாறிக் கொண்டிருந்தது.

“கமலீ! விளக்கை ஏற்றம்மா” என்று பரத வேணியம்மை உத்தரவிட்டார்.

கமலவல்லியும் அந்த மாளிகைக்கு முதல் விளக்கை ஏற்றத் தொடங்கினாள்.

சற்றைக்கெல்லாம் மாளிகையே ஒளிமயமாக விளங்கியது.

தொலைவில் பால்குவளை தூடாறிக் கொண்டிருப்பதைக் கவனித்த கமலவல்லி, ஏதோ மனத்தில் உந்தப் பெற்றவளாய் நேரே பால்குவளை இருக்குமிடம் நாடி “பால் ஆறி வருவதை மறந்து விடமார்களா?” என்று கேட்ட வண்ணம் அதனை எடுத்துச் சென்று ராஜசிம்மனிடம் நீட்டினாள்.

ராஜசிம்மனும் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டு அந்தப் பால்குவளையைப் பெற்றுப் பருகினான்.

அப்போது கமலவல்லியின் நெஞ்சு “உதய வசந்தன்” என்று முனகிக் கொண்டது.

பாலைப் பருகிய ராஜசிம்மன் முதல் கேள்வியாக பரதவேணியம்மையை நோக்கிக் கேட்டான்:

“தாயே! பால் உங்கள் வீட்டில் காய்ச்சியது. கொடுத்தவரோ மாணவி! நான் யார் வீட்டுக்குப் பகை நினைக்க கூடாது என்பதை விளக்குவீர்களா?”

பரதவேணியம்மை மென்னகை புரிந்தார்.

“இரண்டு வீடும் ஒரே வீடுதான் தம்பீ! நீ பரதக் கலைக்குப் பகை நினைக்காமல் இருக்க வேண்டுமென்பதே உன் கேள்விக்கு என் முதல் கட்டளை! மறுமொழியல்ல!”

தெளிந்த அறிவு படைத்த பரதவேணியம்மையின் நாவிலிருந்து உதிர்ந்த சொற்களைக் கேட்டுப் பெரிதாக வியந்து போனான் ராஜசிம்மன்.

“கமலியைவிட அதிகமாக நான் அந்தக் கலையைக் காப்பேன் தாயே!”

கமலிக்கு வந்ததே கோபம், “அது என்ன என்னை விட அதிகம்?”

“என்னிடம் செல்வம் இருக்கிறது. ஆடல்கலையைப் பரப்புவேன்!”

“ஓகோ! செல்வம் இருப்பவர்களுக்கு நாட்டியம் வராதே?”

“சங்கீதம் வருமா?”

“அதுவும் வராதே!”

“ஏன் வராது? நீங்கள் ‘ஆ’ என்றால் சுரம் சொல்வேன்! ‘ஊ’ என்றால் தாளம் சொல்வேன்!”

“அப்படியா? ‘ஏ’ என்றால்?”

ராஜசிம்மன் சிரித்துவிட்டான்.

கமலவல்லி சொன்னாள்: “சங்கீதம் பல நேரங்களில் ஆணுக்கும் வருவதுண்டு. இந்தப் பல்லவ மன்னர் இருக்கிறாரே, அவருடைய பாட்டனுக்குத் தந்தையான மகேந்திரவர்மர் கூட சங்கீதம் கற்று ஒரு யாழைக் கண்டு பிடித்தாராம். பிறகு என்னென்னவோ கற்றாராம்! நாட்டியம் கற்றாரோ?”

“கமலீ! சேரர் குலச்செல்வர் ஆட்டனத்தியைப் பற்றிக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறாயா? அவர் நாட்டியச் சக்கரவர்த்தி!”

“ஓகோ! அவர் தமிழ் மன்னர், அதனால் கைவந்திருக்கும் அந்தக் கலை!”

“இங்கே பிரச்சினை மன்னரல்ல; ஆண்! நானும் ஒரு ஆண். என்றாலும் பயில முடியும்; ஒப்புக் கொள்கிறீர்களா? ஒரு விஷயம். மகேந்திரவர்மர் நாட்டிய மேதை! அநிருத்தியராஜர் என்ற விருது பெற்றவர்!”

அரண்டு போனாள் கமலவல்லி. ஒப்புக் கொள்கிறேன் என்பதற்கு ஒப்புதலாகத் தலையைத் தொங்கப் போட்டாள்.

பரதவேணியம்மை இந்தக் காட்சியை ரசித்தவராய் சிரித்தார்.

“கமலீ! உதய வசந்தன் மகாபுத்திசாலி. நாட்டியம் அவருக்கு வரும். நான் ஒப்புக் கொள்ளுகிறேன்!”

“நானும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன் அம்மா!”

“அதுசரி! நீ திடீரென்று வந்திருக்கிறாயே! நேற்று அல்லவா எதிர்பார்த்தேன்.”

“அண்ணா இன்றைக்குத்தான் குன்றத்தூர் கோட்டத்துக்குப் புறப்பட்டார். வீடுவரை கொண்டு வந்து விட்டவர் அவர்தான். அவசரமாகச் செல்ல வேண்டியிருந்ததால் வரும்போது உங்களைப் பார்க்க கிறேன் என்று கூறினார்.”

“அப்படியா! நல்லது; இன்று நாள் நன்றாக இருக்கிறது. நாட்டியம் பயிற்றுவிக்கலாமா உதயவசந்தா?”

“நானும் நாள் பார்த்துத்தான் புறப்பட்டேன், தாயே!” என்றான் உதயவசந்தன் என்ற புனைபெயர் கொண்ட ராஜசிம்மன்.

அச்சமயத்தில்தான் அங்கு கோமுகி வர வேண்டும்! கமலவல்லியைக் காணவந்த அவளுக்கு. ராஜசிம்மனைக் காணவே தூக்கிவாரிப் போட்டது. இளவரசன் ராஜசிம்மன் என்பதற்காக அல்ல, அவளுக்கு. அந்த உண்மை தெரியவும் தெரியாது. முந்தானாள் வேகவதி ஆற்றங்கரையில் கமலவல்லியைக் காப்பாற்றிய அந்த இளைஞன் அல்லவா இவர் என்று நினைக்கையில் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சிதான் அது!

“நீங்களா! எப்போது வந்தீர்கள்? எப்படித் தெரிந்து வந்தீர்கள்?” என்றான், கோமுகி, நன்றியுணர்வுடன்..

அவளுடைய அந்தப் பேச்சு, கமலவல்லிக்கு. இப்போது புரியாத ஒரு பேரதிர்ச்சியை உண்டு பண்ணச் செய்தது.

11

விளக்கின் சுடர் நர்த்தனத்துடன் விளங்கிய அந்தக் கூடம், வியப்பின் விழிப்பு நடனத்தையும் கண்டது.

கோமுகி மட்டும் வந்திராவிடில் இந்நேரம் பரதவேணி அம்மையார் ராஜசிம்மனுக்கு நாட்டியப் பயிற்சியைத் தொடங்கி இருப்பார்கள்.

காலதாமதமானது.

அவ்வளவுதான்.

கோமுகியின் வருகைக்குப் பிறகு ஏற்பட்ட வியப்பின் வெடிப்புக்கான காரணத்தைத்தான் பரதவேணியம்மையாரால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

வந்தவள் உதயவசந்தனை—அதாவது ராஜசிம்மனை விசாரித்தாள்.

அந்த விசாரிப்பில் என்ன இரகசியம் புதைந்து இருக்க முடியும்?

கமலவல்லி வியந்து நோக்குகிறாள்!

ராஜசிம்மன் அதிர்ந்து நோக்குகிறானே!

“கோமுகி! இந்தத் தம்பியை உனக்குத் தெரியுமா?” என்றார் பரதவேணியம்மை!

ராஜசிம்மனுக்குப் பகீர் என்றது. ஒருவேளை தன்னை இளவரசன் என்று இனம் கண்டு கொண்டாளா?

அப்படி யாரும் இனம் கண்டு கொள்ள முடியாதே!

வெளியில் புறப்படுவதே அபூர்வமாயிற்றே இளவரசன் ராஜசிம்மன்!

“தெரியாது! முந்தானாஸ்தான் தெரிந்து கொள்ள நேரிட்டது” என்று கூறிய கோமுகி, வேகவதி ஆற்றங்கரை நிகழ்ச்சிபற்றிச் சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லி முடித்தாள். “அந்த ஆபத்தான் நிலையில் கமலவல்லியைக் காப்பாற்றியவர் இவர்தான்” என்றாள்.

“இவர்தான்” என்று கோமுகி கூறி முடித்ததும் வியப்பின் எல்லைக்கே சென்று திரும்பி விட்டாள் கமலவல்லி.

இரவு எதிர்பார்த்த அந்த மன்மதச் சிலையை இப்போது கூர்ந்து கவனித்தாள்.

சே! நாம் எதிர்பார்த்தது கொஞ்சம்; இவர் அதிசயம்!

மன்மதன் என்ன அழகன்? பொல்லாத அழகன்!

—அந்த ஒரு கணத்தில் இப்படி நினைத்த கமலவல்லி, நேரே ராஜசிம்மனிடம் சென்று கைகூப்பித் தலை தாழ்த்தி வணங்கி நன்றி செலுத்தினாள்.

“முதலில் நீங்கள் என் பெயரைக் கூறி அழைத்ததன் காரணம், இப்போதுதான் புரிந்தது. நானும் அதிகப் பிரசங்கித்தனமாக நடந்து கொண்டேன். என்னைப் பொருத்தருள வேண்டும்!”

ராஜசிம்மன் அலட்சியமாகச் சிரித்தான்.

“நீங்கள் அப்படியொன்றும் அதிகப் பிரசங்கித்தனமாகப் பேசி விடவில்லையே!”

“வருத்தப்படக் கூடாது. நான் சிறியவள். நீங்கள் என் உயிர்காத்த தெய்வம். என்னை நீ என்றே அழைக்கலாம்.”

கமலவல்லியின் இந்தக் கூற்றை பரதவேணியம் மையும் ஆதரித்தார்.

சற்றைக்கெல்லாம் கோமுகி கொண்டு வந்த இனிப்பு அப்பத்தை கமலவல்லியிடம் கொடுத்துவிட்டு விடைபெற்றாள்.

கமலவல்லிக்கு இனிப்பு அப்பம் என்றால் மிகவும் பிடிக்கும். அதனால் தான் கோமுகியின் தாய் கொடுத்தனுப்பி இருந்தாள்.

கோமுகி சென்றதும், பரதவேணியம்மையார் ராஜசிம்மனுக்குப் பரதம் பயிற்றுவிக்கத் தொடங்கினார்.

பயிற்சிக்குத் தலைக்கோல் தட்டித் தொடக்க ஜதி சொல்லத் தொடங்கினாள் கமலவல்லி.

பரதவேணியம்மையும் ஆரம்ப அசைபாவத்தை— அதாவது மெய்ப்பாட்டினைக் கூறத் தொடங்கினார்.

மூன்று நாழிகைப் போதுவரை “தா—தை—தா—த்தை” போன்ற சொற்கள் ராகபாவத்துடன் கமலவல்லியின் தொண்டையிலிருந்து கணீர் கணீர் என்று ஒலிக்கலாயின.

ராஜசிம்மன் கால்களில் நாட்டியத்தின் ஜதி பொருந்திய போது அந்தக் கண்டசதை ஆடிய ஆட்டமே அலாதிதான்!

அவன் கை அசையும் போது தோள்கள் குலுங்கின! மார்பு விரிந்தது!

ஒரு மாவீரனுக்குரிய அந்த இலட்சணம் கமலவல்லியின் நெஞ்சில் ஆழப் புதைய, இன்பக் கிளர்ச்சிகள் அரும்பு விட்டன.

அப்படி அவனுடைய கிளர்ச்சிகளால் முகத்தில் எதிரொலித்த மெய்ப்பாட்டில் ஒளிபடர்ந்து பளிச்சிட்டது.

பயிற்சி அத்துடன் அன்றைக்கு நிறுத்தப்பட்டது.

ராஜசிம்மன் பரதவேணியம்மையை வணங்கி ஓய்வு பெற்றான்.

அவனுள் அனந்த கோடி எண்ணங்கள் மலர்ந்து
மணத்தன.

அன்று அவனுடைய ஆசையில் சிகரம்
நிறைவேறி நிமிர்ந்ததில் ஒரு நிம்மதி!

“உதய வசந்தா! ஏதேனும் பலகாரம் சாப்பிடு
கிறாயா? களைப்பிருக்கும்!” என்றார் பரதவேணியம்மை.

ராஜசிம்மனும் அடக்கமாக மறுத்துப் புறப்பட
ஆயத்தமானான்.

தன்னைவே வைத்தகண் வாங்காமல் கவனித்து
வந்த கமலவல்லியை, அவனும் கவனிக்காமல் இல்லை.

இருவருடைய நெஞ்சங்களிலும் வண்டி வண்டியாக
எண்ணங்கள் பாரமேற்றிக் கொண்டிருந்தன.

இருவருக்குள்ளும் ஒருவர்க்கொருவர் அவ்வெண்
ணங்களைப் பரிமாறிக் கொள்ள வேண்டும் என்கிற
துடிப்பு.

எதிரே ஆசிரியை பரதவேணியம்மை.

ஆனாலும் இன்றுடன் கூத்து முடிந்துவிடப்
போவதில்லையே?

“நாளை எப்போது வருகிறாய் உதயவசந்தா?” என்று
கேட்டார் பரதவேணியம்மை.

“நாளை மாலை வருகிறேன் தாயே!”

கமலவல்லி குறுக்கிட்டாள்: “உங்கள் சொந்த
ஊர்?”

“உத்திரமேரூர். பெருந்தனக்காரர் பரமசிவம்
செட்டியாரின் மகன்!”

“கெட்டிப்பிள்ளைதான்!” என்றாள் கமலவல்லி.

மூவருமே கலகலவென்று சிரித்தனர்.

அந்த மாளிகையே இசையில் முழுகியது போன்ற
பிரமையில் ஆழ்ந்தது.

“உதய வசந்தா! உனக்கு இசையில் பயிற்சி என்னுயே! வாய்ப்பாட்டா? வாத்தியமா?” என்றார் பரதவேணியம்மை.

“வாத்தியம் தாயே! பிறகு வாய்ப்பாட்டில் பயிற்சி தன்னால் ஏற்பட்டது. வீணை வாசிப்பேன்!”

“தேவ வாத்தியம். மகிழ்ச்சி மகனே! நீ வேளையோடு புறப்படு!”

ராஜசிம்மன் விடைபெற்றான்.

நான்கு சுந்தரக் கண்கள் பிரியா விடைபெற்றன.

அங்கே காதல் அமுத கலசமாய் உதயம் கண்டு இனிப்பை வாரி வாரி வழங்கியது.

பரதவேணியம்மையின் மாளிகையில் ஐதி நடம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்த அதே வேளையில், உத்திரமேரூர் என்ற ஊரில் சதி நடம் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது. ராஜசிம்மன் தன்னுடைய சொந்த ஊர் உத்திரமேரூர் என்று தெரிந்து சொன்னானோ, அல்லது தெரியாமல் தான் சொன்னானோ.

உண்மையிலும் அவனுடைய அந்த சமயோசிதப் பேச்சு ஒரு தொடர்புடையதாகவே இருந்தது.

காஞ்சியிலிருந்து தெற்கே ஒன்றரைக் காதத் தொலைவில் இருந்தது உத்திரமேரூர்.

மாமண்டூரில் இருந்து ஒரு காதத் தொலைவு.

உத்திரமேரூர் வரலாற்றுச் சிறப்புப் பெற்ற சிற்றூர். அந்தக் காலத்திலும் வாக்குப்பதிவு, (தேர்தல்) நிகழ்ந்திருக்கிறது — குடவோலை முறை என்ற பெருமை நிறைந்த சான்றினைக் கல்வெட்டின் மூலம் தெரியப்படுத்துவதே அந்த ஊர்தான்!

உத்திரமேரூரில் பல குகைகள் அந்நாளில் இருந்தன.

சுற்றிலும் இருள் படர்ந்த காடுகள்.

அங்குதான் வடக்கே வாதாபியை ஆண்டு வரும் விஜயாதித்த சாளுக்கியனின் அரசியல் முக்கியம் வாய்ந்தவர்கள் பலர் தங்கிப் பல்லவத்தை அடியோடு சாய்க்கச் சதித் திட்டம் வகுத்துக் கொண்டிருந்தனர்.

அப்போதைக்கு அங்கு ஏறத்தாழ நூறுபேர் இருந்தனர்.

இன்னும் இருநூறு வீரர்கள் வெளியில் சென்றிருந்தனர்.

ஏறக்குறைய முன்னூறு ஆண்டுகளாகக் காஞ்சியில் வேருன்றிவிட்ட பல்லவர்களை முன்னூறு வீரர்களைக் கொண்டே கவிழ்த்து விடமுடியும் என்பது சாளுக்கிய விஜயாதித்தனுடைய எண்ணம் போலும்!

மேலும் காஞ்சியில் உள்நாட்டுக் குழப்பம் கண்டிருக்கும் செய்தி விஜயாதித்தனுடைய காதுகளில் நன்றாகவே எட்டியிருந்தது.

ஊர் இரண்டுபட்டால் கூத்தாடி பாடு கொண்டாட்டமல்லவா?

நடுக்காட்டில் அமைந்திருந்த அந்தக் கற்பாறைக் குகைகளை அவர்கள் நன்றாகப் பயன்படுத்தி வந்தனர்.

மேலும் அங்கு இருப்பதால் அவர்களுக்கு ஒரு வாய்ப்பு; உடன் தப்பி ஓட வசதிகள் இருந்தன.

இரண்டே இரண்டு தீப்பந்தங்கள் உள்ளே எரிந்து கொண்டு இருந்தன!

நடுவே ஒரு கற்பாறை இருக்கையில் சாளுக்கிய மன்னன் விஜயாதித்தனுடைய நண்பனும், மெய்ப்படைத் தலைவனுமான ஸ்ரீவராகன் அமர்ந்து இருந்தான் அவனுடைய இயற்பெயர் என்னவோ?

அது அவனுக்கே கூட மறந்திருக்கும்.

நண்பனுடைய உண்மையான பற்றையும், உறுதியான சாளுக்கிய விசுவாசத்தையும் உத்தமமான நட்பையும் கண்டு இத்தனை பெரிய பட்டப்பெயரை வழங்கியிருந்தான் சாளுக்கிய மன்னன் விஜயாதித்தன்.

சாளுக்கியரின் கொடி வராகம்—பன்றி ஆயிற்றே! அந்தச் சின்னப் பெயர்கொண்ட பட்டப் பெயரை அதுவரையில் பெற்றவன் அவன்தான்— ஸ்ரீவராகன் ஒருவன்தான்!

சொல்லப்போனது அவனும் பன்றியைப் போலத்தான் இருந்தான்.

உற்றுக் கவனித்துப் பாருங்களேன்!

கட்டையான உடம்பு, கறுத்துக் கொழு கொழுத்த சதையும், கழுத்தெங்கே, தலையெங்கே என்று தேடக் கூடிய அளவுக்கு தலையமைப்பும், தட்டையாக நீண்ட முகமும் எதை நமக்கு நினைவுப் படுத்துகின்றன?

பன்றியைத்தானே?

வராகத்தைத் தானே?

எல்லாவற்றுக்கும் அவன் பொருத்தமானவனாகவே தெரிகிறான் அல்லவா?

சுற்றிலும் ஏனையவர்கள் அமர்ந்து இருந்தனர்.

அவர்களிலும் பத்துப் பதினைந்து பேர்கள் முக்கிய அதிகாரிகள்.

மற்றவர்கள் போரில் வல்ல வீரர்கள்.

காஞ்சியில் நுழைந்து எப்படிப் பல்லவத்தைக் கைப்பற்றுவது என்பது பற்றிய ஆலோசனைக்கு இந்த முன்று மாத காலமாக சரியான விடை காண முடியாமல் தவித்தனர்.

வேளாவேளைக்கு வெளியில் சென்று உண்பதும் இரவு வந்ததும் துக்கைக்குத் திரும்பி உறங்குவதுமாகவே காலம் கழிந்தது.

முன்னூறு பேர்களில் ஐம்பது பேர்கள் காஞ்சித் தலைநகருக்குள் எப்படியோ புகுந்து விட்டனர்.

ஏதோ காஞ்சி மக்கள் போல வேஷமிட்டு வாழ்வதும், சமயத்தில் கோட்டைக்கு வெளியே வருவதுமாக இருந்தனர்.

அவர்கள் மூலம் செய்திகளைப் பெற்று வந்தான், ஸ்ரீவராகன்.

இப்போதும் கூட மிகமிக முக்கிய செய்தி யொன்றை எதிர்பார்த்தே அமர்ந்திருந்தான்.

அந்த செய்தியின் மூலம்தான் திட்டத்தின் உயிர் நாடி பிழைக்கும் பிழைக்காது என்பதை அறியமுடியும்.

மேற்கொண்டு தங்கி இருப்பதா, வேண்டாமா என்பதும் புரியமுடியும்.

ஆனாலும் அவர்கள் இதுவரை போட்டு வந்த ஒவ்வொரு திட்டமும் பொடிப் பொடியாகி வந்தனவே யொழிய பொருத்தமாக ஒன்றும் உருவாகவில்லை.

தலைநகரில் இருந்து எதிர்பார்க்கும் அந்த முக்கிய உயிர் நாடி போன்ற செய்தி மட்டுமே வெற்றியோடு கிட்டி விட்டால்.....

சதிநடம் காஞ்சியில் அரங்கேறி வெற்றித்திருநடம் புரியும் என்பதில் ஐயமே இல்லை!

வெளியிலிருந்து ஒருவன் வேகமாக உள்ளே நுழைந்தான். “தலைவா! காஞ்சியிலிருந்து செய்தி வந்து விட்டது. நால்வர் வந்து கொண்டிருக்கின்றனர்!” என்று கூறிவிட்டு வெளியே சென்றான்.

புலி போல உறுமித் துள்ளி எழுந்தான், ஸ்ரீவராகன்!

12

காஞ்சி அரண்மனைத் தருமாசனம் — கொலு மண்டபம் கூடி நீண்ட நாட்கள் ஆகின்றன.

ஏன் இப்படி என்கிற மறைவுதான் பலருக்குப் புரியாத புதிராக இருந்தது.

ஆனாலும் சில முக்கிய அதிகாரிகள் மட்டும் புரிந்து வைத்துக் கொண்டு இருந்தார்கள்.

தருமாசனம் கூடவில்லையென்றால் அரசாங்கச் செயல்கள் எவ்வாறு உருப்பெறும்?

மன்னர் ஏன் மவுனம் சாதித்து வருகிறார் என்ற கேள்விக்குறியை எழுப்பிக் கொண்டவர் பலர்.

பேரமைச்சர் பிரம்மராயர் இது பற்றிப் பலமுறை மன்னருக்கு நினைவுபடுத்தியாய் விட்டது.

பல்லவ மன்னர் பரமேசுவர வர்மர் காதில் போட்டுக் கொள்ளவில்லை.

தருமாசனம் கூடுவதானால் பல கேள்விகளுக்கு மறுமொழி கூறியாக வேண்டும்.

குறிப்பாகப் புரட்சிக்காரன் இளங்கோ முத்தரையன் பற்றிய கேள்விகளுக்கு நிச்சயம் பதில் கூறியாக வேண்டும்.

‘அவனை சிறைப் பிடிக்காதது ஏன்? தண்டிக்காதது ஏன்?’ என்பன போன்ற கேள்விகளுக்கு அவ்வளவு சீக்கிரம் விடை கூறிவிட முடியுமா, என்ன?

அதில்தாம் எத்தனை எத்தனை சிக்கல்கள் அடங்கிக் காணப்படுகின்றன!

இந்த நிலையில் சாளுக்கிய ஒற்றர்கள் வேறு தலை நகரில் நடமாடி வருகிறார்கள்.

எங்கோ ஓரிடத்தில் குறிப்பாக அவர்கள் தங்கிச் சதி நடத்தி வருவது தெளிவாகத் தெரிகிறது.

எங்கே? யார், யார்? என்பன திட்டவட்டமாகத் தெரிந்தாக வேண்டும் அல்லவா?

இந்த நிலையில் இளவரசன் ராஜசிம்மன் ஏனோ தானே என்றிருக்கும் நிலைதான் பல்லவ மன்னர் பரமேசுவர வர்மருக்குத் துரதிர்ஷ்டவசமாகத் தெரிந்தது.

அவனைச் சொல்லியும் குற்றமில்லை.

அவனுக்கென்று ஒரு தனியான இலட்சியத்தை வரையறுத்து வைத்துக் கொண்டு இருக்கிறான்.

அதன்படி செயலாற்றினால்தான் நாடு உருப்படும் என்று அவன் எதிர்பார்க்கிறான்; நம்புகிறான்.

அவனுடைய இலட்சியத்தை அவ்வளவு எளிதில் ஒப்புக்கொண்டு விட முடியுமா?

வழிவழியாகப் பல்லவர் பின்பற்றி வந்த கோட்பாடுகளைத் தலைகீழாக்கும் இலட்சியம் அல்லவா அவனுடையது!

பார்க்கப் போனால் ராஜசிம்மனுடைய இலட்சியம் சாலப் பொருத்தமானதுதான்.

இத்தனை நூற்றாண்டுகளாக இந்தத் தமிழர்களை வடவர்களாக்க முடியாத பல்லவர்கள் இனிமேல்தானா ஆக்கிவிட முடியும்?

அது என்றைக்குமே சாத்தியமாகாத விஷயம்!

அத்துனை ஏமாளிகளா என்ன தமிழர்கள்?

எத்தனை யெத்தனையோ — பலப்பல ஆயிரம் ஆண்டுகள் பாரம்பரியம் கண்டவர்கள்; பண்பாடு கொண்டவர்கள்; நயத்தகு நாகரிகத்தைத் தோற்றுவித்தவர்கள்!

இவர்களை ஓர் இரவில், மாயா ஜாலம் காட்டும் அற்ப மந்திரச் செப்படி வித்தையினுல்தானா மயக்கிட முடியும்?

கொடி கட்டி யாண்ட முதலாம் மகேந்திரவர்ம பல்லவரும். அவர் மகன் முதலாம் நரசிம்மவர்ம (மாமல்லர்) பல்லவரும் சாதித்துக் காட்டமுடியாத இந்த விஷயத்தை—செயலை, தறிகெட்ட நிலையில் தவித்துக் காஞ்சி அளவோடு நின்று அரசு செலுத்தும் இந்தப் பரமேசுவரர், தன் காலத்தில்தானா செய்து முடித்து விடப் போகின்றார்?

ஆனாலும் இந்த அவச்சொல் பரமேசுவர வர்ம ருக்குவேண்டாம்.

வேண்டுமானால் ராஜசிம்மன் பெறட்டும்!

நெட்ட நெடிய ஒரு பெருமூச்செறிந்தவராய் எழுந்து உலவினார் பல்லவ மன்னர் பரமேசுவர வர்மர்.

அப்போது பேரமைச்சர் பிரம்மராயரும், சேனாதிபதி தென்னவன் வீரசக்தியும் வந்துகொண்டு இருந்தார்கள்.

அவர்களை அன்புடன் வரவேற்று அமரச் செய்தார் பல்லவ மன்னர் பரமேசுவர வர்மர்.

முவருமாக அமர்ந்து நாட்டின் நிலைபற்றி வெகு நேரம் பேசித் தீர்த்தனர்.

ஆனாலும் தருமாசனம் இப்போதைக்குக் கூடுவது தருமமாகாது என்றே வாதித்தார் பல்லவ மன்னர்.

சேனாதிபதி வீரசக்தி மெல்ல அமைச்சரை நோக்கினார்.

வந்த செய்தி பற்றி தெளிவு வேண்டும் என்று கேட்பது போலிருந்தது அந்தப் பார்வை!

அமைச்சர் பிரம்மராயர் சொன்னார்:

“மன்னர் பெருமானே! உள்நாட்டுக் குழப்பத் துக்குத் தான் ஒரு முடிவுக்கு வராமல் இருக்கிறீர்கள். அதனைத் தங்களுடைய ஆலோசனைக்கே விட்டு விடுகிறோம். ஆனால், வெளிநாட்டுக் குழப்பமும் உடன் இணைந்து விடும் போலிருக்கிறதே! சாளுக்கியர்கள் நூற்றுக் கணக்கில் காஞ்சியை முற்றுகையிட்டுக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். இதற்கு ஒரு முடிவான தீர்மானம் வேண்டாமா?”

அமைச்சர் பிரம்மராயரைக் கூர்ந்து கவனித்த பல்லவ மன்னர் பரமேசுவர வர்மர், “என்ன தீர்மானம் காண விரும்புகிறீர்கள்?” என்றார்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்ட சேனாதிபதி வீரசக்தி வாய் திறந்தார். “பல்லவேசுவரா! தங்கள் உத்தரவுதான் தேவை. நான் மேற்கொண்டு சாளுக்கிய சதி முற்றுகையை எப்படி முறியடிப்பது என்பது பற்றி முயற்சி எடுத்துக் கொள்கிறேன்!”

பல்லவ மன்னர் கடகடவென்று சிரித்தார். “சேனாதிபதி! வீரம் வேறு, ராஜதந்திரம் வேறு. நீங்கள் சதியை முறியடித்து விடுவீர்கள்! அதில் எனக்குக் கொஞ்சம் கூடச் சந்தேகமில்லை. ஆனால் ஒரு விஷயத்தை நீங்கள் தெளிவாகச் சிந்திக்க வேண்டும். இந்த நேரத்தில் நாடே பல குழப்பங்களுக்கு ஆளாகி இருக்கிறது. ஏழாண்டுகளுக்குமுன் சாளுக்கிய விக்किர மாதிர்த்தன் படை திரட்டி வந்ததை அலட்சியமாக விட்டதன் பலன், தமிழகத்துக்கே களங்கம் கற்பித்து விட்டோம். களப்பிரர்களால் இந்தத் தமிழகத்துக்கே ஒரு களங்கம் ஏற்பட்டது. அந்நியர்களான அவர்கள் காட்டுமிராண்டி இனத்தவர்கள்—இன்னொருவர் மொழியைத் தமது மொழியாகப் பாவித்து வாழ்வை நடத்திய மிலேச்சர்கள். தமிழகம் உறங்கிக் கொண்டு

இருந்த வேளையில் நுழைந்து பூம்புகார் அரியணையையும், மதுரை சிம்மாசனத்தையும் கைப்பற்றி, ஆண்டு, வரலாற்றில் களங்கம் ஏற்படுத்தினார்கள்! ஆனால் விழித்துக் கொண்டு இருக்கும் போதே சாளுக்கியரைக் காஞ்சியில் நுழைய விட்டுச் சிம்மாசனத்தைக் கொடுத்து அமரச் செய்து விட்டது நமது பலவீனமல்லவா? இதனால் தமிழர்கள் நம்மைத் துரத்தவே கங்கணம் கட்டி வருகிறார்கள். இதில் வேடிக்கை என்ன வென்றால் களப்ர வமிசத்தவனே புரட்சிக்குத் தலைமை தாங்குகிறான். ஏழாண்டுகளாக ஏற்படாத புரட்சி இப்போது ஏற்பட்டதன் காரணம், ஏழாண்டுகளாக நாடு பலவழியில் துன்பத்தை அனுபவித்து விட்டது! பசியின் கொள்ளிவாய்தானே புரட்சி? இந்நிலையில் சாளுக்கியரை விரட்ட உங்களை ஏவினால், அதன் மூலம் புரட்சி மேலும் தீப்பிடித்துக் கொள்ளலாம் அல்லவா?"

“சாளுக்கிய சதி வலுத்து விட்டால்?”

“சிந்திக்க வேண்டியதுதான், சேனாதிபதி! இரண்டையுமே ஏக காலத்தில் அடக்கிவிட வேண்டும் என்பதுதான் என் கருத்து!”

“உத்தரவிடுங்கள்!”

“உங்கள் ஒருவரால் இரண்டையும் அடக்க முடியாது. இப்படிச் செய்யலாமா? நாம் எப்படியும் ராஜசிம்மனை வயப்படுத்த முயலவேண்டும். அவனுக்குள்ள கலையார்வத்தைக் கெடுக்க வேண்டும். அந்தக் கலையார்வம் எதிர்காலப் பல்லவத்தை விழுங்கி விட்டாலும் வியப்பதற்கில்லை. எனவே அவனை வயப்படுத்தி விட்டால் பல்லவம் தழைத்து விடும்.

சேனாதிபதி வீரசக்தி உண்மையைச் சொன்னார்:

“இளவரசர் விஷயத்தில் நான் தலையிட அஞ்சுகிறேன் மன்னவா!”

மன்னர் சிரித்தார்: “சேனாதிபதி! ராஜ சிம்மனை நீங்கள் நன்கு புரிந்து கொள்ளவில்லை. அவன் இயல்பாகவே கலையுள்ளம் கொண்டவன். கலையுள்ளம் இருப்பவனை எளிதில் வயப்படுத்தி விடலாம். கொடுமைகளைக் கண்டு சாடுவான். அன்றைய நிகழ்ச்சியும் அப்படி நிகழ்ந்ததே! நீங்கள் பயந்து விட்டீர்கள்!” என்று கூறி அமைச்சரை நோக்கிக் கேட்டார்: “ஏன் அமைச்சரே! நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்?”

அமைச்சர் பிரம்மராயர் அமைதியாகவே தலையசைத்தார்.

அமைச்சரிடம் மன்னருக்கு அளவு கடந்த பக்தி சிரத்தையுண்டு.

வயதில் முத்தவர் என்பது ஒரு காரணமாக இருந்தாலும், பழுத்த அனுபவ அரசியல் ஞானி! ராஜதந்திரி!

சேனாதிபதி வீரசக்தியும் ஏறத்தாழ ஐம்பது வயது நிரம்பியவர்தான்!

மீசை நரைத்தவர்தான்.

ஆனாலும் அனுபவம் குறைவு.

வேறுபாடு இவ்வளவுதான்.

வேகமாக ராஜசிம்மனைக் காண கலாவிலாசம் மாளிகை நோக்கிப் புறப்பட்டனர். வெளியே அரசத்தேர் ஆயத்தமானது.

காலை மலர்ந்தது. பத்து நாழிகைப் போதில் அரசப் பெருவழியில் மன்னர் செல்லும் காட்சியைக் கண்டு மக்கள் வியந்தனர்.

மன்னரோ, இளவரசரோ அரண்மனையை விட்டு வெளியே வந்து சில ஆண்டுகள் ஆகின்றன.

எப்போதாவது அபூர்வமாக இருட்டியதும் கோயிலுக்குச் செல்வது வழக்கம்.

அன்று பகற் போதிலேயே மன்னர் செல்லக் காண யாருக்குத்தான் வியப்பு மேலிடாது?

கலா விலாச மாளிகையைப் பல்லவ மன்னர் அடைந்ததும் பணியாளர்கள் பரபரப்புக் கண்டனர்.

என்றைக்கும் கலாவிலாச மாளிகை நோக்கி அவர் வந்தது கிடையாது.

தந்தையார் வந்திருக்கும் செய்தி கேட்டு ஒடோடி வந்து வரவேற்றான் ராஜசிம்மன்.

அவனுக்கே வியப்பு தாளவில்லை.

மன்னர், அமைச்சர், சேனாதிபதி மூவருமாக வந்த காட்சி மேலும் வியப்பையும், திகைப்பையும், கேள்வியையும் எழுப்பியது.

அனைவரையும் வரவேற்று நடுக் கூடத்தில் அமரச் செய்தான் ராஜசிம்மன்.

மகனைக் கண்ட பல்லவ மன்னர் சிந்தனையில் ஆழ்ந்தார்.

மகனிடம் ஏதோ ஒரு மாற்றம் இருப்பதாகவே நினைத்தார்.

கால தாமதம் செய்யாமல் பேச்சைத் தொடங்கினார். “மகனே! உன்னிடம் ஏதோ ஒரு மாறுதல் தென்படுகிறது என்று நினைக்கிறேன்!”

ராஜசிம்மன் புன்னகை புரிந்தவண்ணம் சொன்னான்: “ஆமாம் தந்தையே! சில ஆண்டுகள் அரசியலிலிருந்து விலகி ஓய்வு கொள்ள முடிவு செய்து விட்டேன். அதுதான் மாறுதலுக்குக் காரணம்!”

எடுத்த எடுப்பில் ராஜசிம்மனின் இந்த மறுமொழி அனைவரையும் அதிர்ச்சியில் ஆழ்த்தியது.

ஒருவரையொருவர் நோக்கிக் கொண்டனர்.

ஆனாலும் பல்லவ மன்னர் விடுவதாகத் தெரியவில்லை. “மைந்தா! நாடு இருக்கும் இந்த நிலையில் நீ இப்படிச் கூறுவது உனக்கே சரியென்று படுகிறதா?”

“எது சரி, எது சரியில்லை, என்பனதாம் இப்போதைய பல்லவத்துக்கே புரியவில்லையே!”

“விஷரவில் புரிந்து விடும். உனக்கு நாட்டை உடைமை ஆக்கித் தந்த தந்தையாக இருக்கிறேனேயொழிய, அரைகுறையாக விட்டுச் சென்ற தந்தையாகி மாள ஆசைப்படவில்லை.”

ராஜசிம்மன் அலட்சியமாகச் சிரித்தான். “என்காலத்தில் நாட்டை எப்படி முழுமையாக்குவது என்பது எனக்குத் தெரியும். உங்கள் காலத்தில் நீங்கள் போராடியே தீரவேண்டும் தந்தையே!”

எத்தனை கல்நெஞ்சத்தனமாக மறுமொழி கூறுகிறான் இந்த ராஜசிம்மன்!

அமைச்சர் சொன்னார்: “குமார்ச் சக்கரவர்த்தி! வீரமகனைப் பெற்ற மன்னர் போராடியா காலத்தைக் கழிக்க வேண்டும்?”

ராஜசிம்மனுக்கு சவுக்கடி விழுந்தது போன்ற உணர்வு மேலிட்டது!

அவன் குரல் தழுதழுத்தது: “நான் வீரமைந்தன் அல்லன்; வித்தியாதரன்!”

“பல்லவம் பெருமை கொள்கிறது இளவரசே! உங்கள் வீரத்தை மதித்து — வணங்கி நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன், தயவு செய்து அது பயன்பட வழி செய்யுங்கள்!”

அட்டா! சேனாதிபதி வீரசக்தியா இப்படிப் பேசியது?

மன்னர் என்ன, அமைச்சரும் ஆச்சரியப்பட்டார்.

ராஜசிம்மன் தலை நிமிர்ந்து நோக்கினான். “இந்தச் சின்னச் சிக்கலைத் தவிர்க்க என் வீரம் தேவை”யில்லை; உங்கள் வீரமே போதுமானது!”

“என் வீரத்தில் உங்களுக்கு இருக்கும் நம்பிக்கைக்காக மகிழ்கிறேன் இளவரசே! ஆனால் என்னிடம் வீரம் இருக்கும் அளவுக்கு விவேகமில்லை. இதை நானே ஒப்புக் கொள்கிறேன்.”

“ஆனால் விவேகமான ஒரு பிள்ளை மட்டும் பெற்று விட்டார்கள். போகட்டும். என் விவேகம் உங்களுக்கு எப்படிப் பயன்பட வேண்டும் என்று நினைக்கிறீர்கள்?”

ராஜசிம்மன் இவ்வாறு கூறியதும் பல்லவ மன்னர் குறுக்கிட்டார்: “நானே விளக்குகிறேன் மைந்தா! நாட்டில் இப்போது இருபெரும் குழப்பங்கள் இருக்கின்றன. ஒன்று புரட்சியான உள் நாட்டுக் குழப்பம்; மற்றொன்று சாளுக்கியர் எங்கோ ஒரு மூலையில் தங்கிச் சதி செய்கின்றனர். இரண்டில் ஒன்றை அடக்க நீ முன் வரவேண்டும். மற்றொன்றை அடக்க சேனாதிபதி முன் வருகிறார்.”

“அப்படியா? இதில் எது விவேகம் நிறைந்தது? எது வீரம் நிறைந்தது? இதையும் நீங்களே சொல்லுங்கள்.”

“புரட்சியை விவேகத்தால் அடக்க வேண்டும்; சதியை வீரத்தால் களைய வேண்டும்! நீ விவேகத்தால் அடக்கும் பணியை மேற்கொள்!”

தந்தையைப் பொருள் நிறைந்த நோக்குடன் கவனித்த ராஜசிம்மன், அமைச்சரை நோக்கிக் கேட்டான்: “நீங்கள் என்ன சொல்கிறீர்கள் அமைச்சரே?”

“மன்னர் கூறியது பொருத்தம்!”

“நீங்கள் சேனாதிபதியாரே?”

“ஆதரிக்கிறேன், இளவரசே!”

ராஜசிம்மன் ஆலோசித்தான்.

அவனால் இனியும் தட்டிக் கழிக்க முடியாது.

அப்படிக் கழிப்பதால் கமலவல்லியை இழக்க நேரிடுமோ என்று அஞ்சினான்.

“நான் ஏற்கிறேன்!” என்றான் ராஜசிம்மன்.

இந்த மறுமொழி கேட்டு அனைவருமே ஆனந்தத்தில் மூழ்கினர்.

ராஜசிம்மன் மனத்தில் ஒரு காட்சி விரிந்தது.

கமலவல்லியை நினைத்துப் பார்த்தான்.

புரட்சியை அடக்க அவன் எப்படி முனையப் போகிறானோ?

சற்றுநேரம் வரை சிந்தித்த ராஜசிம்மன், சேனாதிபதி வீரசக்தியின் பக்கம் திரும்பிச் சொன்னான்: “சேனாதிபதியாரே! ஒரு விஷயம். ராமசர்மனை எப்படியும் என் மானிகைக்கு அனுப்பி வைக்க முயற்சிப்பது உங்கள் பொறுப்பு. அவன் அவசியமாகத் தேவைப்படுகிறான். என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?”

மலைத்துப் போனார் சேனாதிபதி வீரசக்தி.

பிறகு நாவசைத்தார்: “அனுப்பி வைக்கிறேன் இளவரசே!”

மருட்சியுடன் பல்லவ மன்னர் நோக்கினார்; ஆனால் அமைதியுடன் அமைச்சர் பிரம்மராயர் புன்முறுவல் பூத்தார்.

யார் இந்த ராமசர்மன்?

13

ஏறத்தாழ பத்துத் தினங்களுக்கு மேலாகியும் இன்னும் அண்ணனைக் காணவில்லையே என்ற கவலை மேலோங்கியது கமலவல்லிக்கு!

சில நேரங்களில் பதினைந்து நாட்கள் கழித்துக் கூட திரும்புவதுண்டு என்பதை அவள் உணர்ந்துதான் இருந்தாள்.

ஆனாலும் நிலாவழகன் பகைக்குப் பிறகு அவளுடைய நெஞ்சம் நித்தம் நித்தம் அலைமோதத் தொடங்கியது.

அந்தக் காழுகனால் எந்தவித ஆபத்தும் நிகழ்ந்து விடக் கூடாதல்லவா?

மாளிகையின் வெளி முற்றத்தில் அமர்ந்து பூத்தொடுத்துக் கொண்டே பலவாறு சிந்தித்துக் கொண்டு இருந்தாள் கமலவல்லி.

இடையிடையே ராஜசிம்மனுடைய நினைவும் ஏற்படும்.

அந்த ஆணழகனின் கம்பீரம் இதயத்தை ஓர் உலுக்கு உலுக்கவும் தவறுவதில்லை.

இரண்டொரு தினங்கள் கனவில் வந்து ஏகப்பட்ட கலவரத்தையும் உண்டு பண்ணிவிட்டான் ராஜசிம்மன்.

விதி பல சமயங்களில் ஆத்திரம் தரத்தக்க வேதனைகளை உண்டு பண்ணுகிறது என்பது என்னவோ உண்மைதான்.

ஆனால் சில நேரங்களில் அது ஆனந்தம் தரத்தக்க வேடிக்கைகளையும் உண்டு பண்ணுவதை யாரும் நினைக்க மறுக்கிறார்களே!

இந்த அனுபவம் எங்கோ, யாருக்கோ, எப்போதோ தானே உண்டாகிறது!

தனக்கு ஏற்பட்டது போலச் சிலருக்கு ஏற்படத் தானே செய்யும்?

வேகவத்யாற்றில் தன்னை முழுகடிப்பானேன்?

இந்த வாலிபர் வந்து காப்பாற்றுவானேன்?

இப்போது அவரை இவ்வாறு கொண்டு வந்து விணைப்பானேன்?

வேடிக்கையாக இல்லையா?

சில சமயங்களில் காவியத்தை விட உண்மை வாழ்க்கை சுவை நிரம்பியதாகவும், தித்திப்புக் கலந்ததாகவும் அமைந்து விடுகிறது!

எல்லாம் வேடிக்கைதான்!

பரதவேணியம்மையார் கோயிலுக்குப் புறப்பட்டார்கள்.

அன்று மாதச் சிவராத்திரி.

ஏகாம்பரேசுவரர் கோயிலில் சிறப்புப் பூஜைகள் நடக்கும்.

பழுத்த சிவபக்தையான அவ்வம்மையார் கோயிலுக்குச் சென்று வெகுநேரம் ஆழ்ந்த தியானத்தில் முழுகி விடுவதுண்டு.

கமலவல்லியும் பூக்கட்டி முடித்தாள்.

பூக்குடலையில் பூஜைக்கு அனைத்தையும் வைத்து எடுத்துக் கொண்டாள்.

பரதவேணியம்மை வெளியில் வந்ததும் பக்தி சிரத்தையுடன் பூக்குடலையை நீட்டினாள் கமலவல்லி.

“கமலீ! கவனமாக வீட்டைப் பார்த்துக்கொள். வேலைக்காரர்களை நான் வந்த பிறகு வெளியே விடு.

யாரையும் உள்ளே அனுமதியாதே! கவனம்!” என்று எச்சரித்துவிட்டுப் புறப்பட்டார் பரதவேணியம்மை.

உடன் நடந்து வந்து கொண்டே கமலவல்லி கேட்டாள்: “அம்மா உதய வசந்தன் வந்தால்?”

பரதவேணியம்மை திரும்பிப் பொருட்சுவையுடன் நோக்கினார். “இன்று பயிற்சி இல்லை. நாளை வரச்சொல்!”

கமலவல்லிக்கு மனம் பதைத்தது.

ஏதோ கேட்க வேண்டும் என்று நினைத்தாள்.

அதற்குள் பல்லக்கு புறப்பட்டு விட்டது.

கமலவல்லி ஏமாற்றத்துடன் உள்ளே நுழைந்தாள்.

மேன்மாடத்துக் கிழக்கு முற்றத்தில் நின்ற வண்ணம் வீதியைக் கவனித்துக் கொண்டிருந்தாள் கமலவல்லி.

வீட்டில் விளக்கு வைத்தாய் விட்டது.

அதோ, சின்னஞ்சிறிய சிவிகைத் தேர்.

அந்தத் தேரில் இரண்டு ஆட்கள் நன்கு அமர்ந்து பயணமாக முடியும்.

ஆனால் பூட்டப் பெற்ற குதிரையென்னவோ ஒன்றுதான்.

யவனர் பாணியில் அக்காலத் தனவந்தர் குடும்பங்கள் இப்படியான சின்னஞ்சிறிய சிவிகைத் தேர்களை வைத்திருந்தனர்.

ராஜசிம்மனும் அதையே வாங்கித் தனக்கென வைத்துக் கொண்டான்.

அதற்குச் சாரதி கிடையாது.

தானே ஓட்டிக் கொள்ள வேண்டியதுதான்.

“உதய வசந்தன் வந்து விட்டார்” என்ற முனகலுடன் ஒரு துள்ளுத்துள்ளி கீழே இறங்கி வந்தாள் கமலவல்லி.

நியாயப்படி ஆசிரியை சொன்னது போல வாசற்படியுடன் ராஜசிம்மனை வழிகாட்டி அனுப்பி விட வேண்டியது தானே!

இவர் ஏன் உள்ளே அழைக்க இப்படிப் பறந்தோடுகிறான்?

தனிமை கிடைத்திருக்கிறது என்பதற்காகவா?

இல்லையே!

இதற்கு முன்னால் —கண்ணோடு கண் நோக்கிய தினத்துக்குப் பிறகு தனித்துப் பேசித் தங்கள் உள்ளங்களைக் கூடப் பரிமாறிக் கொண்டு விட்டார்களே!

கமலவல்லியின் இதயக்கதவு திறக்க, அதில் ராஜசிம்மன் காலடி எடுத்து வைக்க, ராஜசிம்மன் இதயக்கதவும் திறக்க அதில் கமலவல்லி கைகூப்பி அமர, அப்பப்பா, இப்படி எத்தனையோ சுவையான நிகழ்ச்சிகள் நடந்து விட்டனவே! பின்?

காதலாயிற்றே!

கண்ணளவோடு நின்று மனத்தளவில பாயும் மந்திரப் பாட்டாயிற்றே!

எத்தனை முறை கேட்டாலும் தித்திப்புத் தெவிட்டுமா?

ராஜசிம்மன் அலங்கார வடிவனாக உள்ளே நுழைந்தான்.

அவனுடைய மன்மத அலங்காரமும் மன்மதச் சாந்தின் வாசனையும் கமலவல்லியைச் சொர்க்கத்துக்கு அழைத்தன.

“ஏன் நேற்று வரவில்லை?” நுழைந்ததும் நுழையாததுமாகக் கேட்டாள் கமலவல்லி.

அவளுடைய குரலில் பொய்க் கோபம் தாண்டவமாடிபது.

ராஜசிம்மன் சிரித்துக் கொண்டே மேன்மாடம் நோக்கிச் சென்றான்.

ஆசிரியை உத்தரவை மீறி மேலே வர அனுமதிக்கிறேமே என்ற அச்சம் உள்ளூர கமலவல்லிக்கு எழுத்தான் செய்தது.

“என் கேள்விக்கு விடை கிடையாதா?”

“அரண்மனையில்.....” ஏதோ மயக்கத்தில், அலட்சியத்தில் தன்னை மறந்து வார்த்தை இப்படி வெளிவரவே, அடுத்து நாளை நறுக்கென்று கடித்துக் கொண்டான்.

என்ன காரியம் செய்தோம்?

அரண்மனை.....

“என்ன அரண்மனை?”—கமலவல்லி திருதிரு வென்று விழித்தாள்.

“ஆமாம் அரண்மனைக்குச் சென்று திரும்பினேன்.”

கமலவல்லி வியந்தாள். “பல்லவர் அரண்மனையில் உங்களுக்கு என்ன வேலை?”

“எனக்கென்ன வேலை? நான் என் மாளிகையைச் சொன்னேன். உத்திரமேரூரில் இருக்கும் என் மாளிகையை அங்குள்ளவர்கள் அரண்மனை என்றுதான் சொல்லுவார்கள்.”

“ஓகோ! நான் என்னவோ ஏதோவென்று பயந்து விட்டேன்.”

ராஜசிம்மன் கூடத்திலிருந்த இருக்கையில் அமர்ந்தான்.

கமலவல்லியைக் கைப்பிடித்து இழுத்து பக்கத்தில் அமர்த்தினான்.

அவள் சிணுங்கினாள். “உள்ளே ஆசிரியை இருக்கிறார்கள் என்ற பயம் கூட இல்லையா?”

“இருந்தால்தானே பயப்படுவதற்கு? கோயிலுக்குச் செல்கையில் நான் வழியில் பார்த்தேனே!”

“பார்த்தீர்களா? பேசினீர்களா?”

“பேசினேன்!”

“என்ன சொன்னார்கள்?”

“நாளைக்கு வரச் சொன்னார்கள்!”

“பின் ஏன் இப்போது வந்தீர்கள்?”

“நாட்டியம் பயிலத்தான் நாளைக்கு வரச் சொன்னார்கள். உன்னைப் பார்க்க நாளைக்கு வரச் சொல்லவில்லையே?”

‘இருந்தாலும் உங்களுக்கு இத்தனைத் துணிவு கூடாது. ஒரு வணிகருடைய மகனாக நடந்து கொள்ளவில்லை. ஓர் அரசருடைய மகனாக நடந்து கொள்ளுகிறீர்கள்!’

“நீ அரசகுமாரனைப் பார்த்து இருக்கிறாயா?”

“யார்? அந்த ராஜசிம்ம இளவரசனையா?”

“அந்த அத்யந்த காமனைத்தான்.”

“அத்யந்த காமனா? அப்படி என்றால்?”

“அத்யந்த காமன் என்றால் மன எழுச்சிகளை உடையவன் என்று பொருள். கற்பனை வளமுடையவன்.”

“தமிழைப் படிக்காத எவனுக்கும் சரியான கற்பனை வளம் இருக்காது என்பது என் கருத்து!”

“ஏனைய மொழிகளையுணராது இவ்வாறான தீர்மானத்துக்கு வரக்கூடாது.”

“தமிழுக்கு இணையாக வேறு என்ன மொழியைக் குறிப்பிட முடியும்? சமஸ்கிருதம், யவனம இவ்வளவு தானே?”

“ஓ...நீ நன்றாகப் படித்திருக்கிறாய்?”

“உங்கள் இளவரசனைவிட! அவருக்குச் சமஸ்கிருதம் ஒன்றுதான் தெரியும். எனக்கு அதுவும் தெரியும்.”

“சமஸ்கிருதத்தில் நல்ல காவியங்கள் உண்டு. வால்மீகியையும்...”

“போதும்! அவரும் தமிழகத்தைச் சார்ந்தவர். புலியூர் கோட்டத்தவர். இன்றைக்குள்ள யவனம்கூட தமிழின் சாயல் கொண்டுதான் இலக்கியத் தத்துவத்தில் சிறந்தது. நீங்கள் வணிகர், அநேகமாகக் கேள்விப் பட்டிருக்க வேண்டுமே!”

“எனக்குத் தலைவலிக்கிறது. வேறு எதைப்பற்றி யாவது பேசுவோமே?”

“எதைப்பற்றி?”

“இளவரசன் ராஜசிம்மனைப்பற்றி!”

“எனக்குக் குழப்பம் காண்கிறது!”

உண்மையில் ராஜசிம்மனுக்குக் குழப்பமே கண்டது.

இந்தக் கமலவல்லி என்னைத் தெரிந்து வைத்துக் கொண்டுதான் இப்படிக் குழப்புகிறாளா?

“நீ ராஜசிம்மனைப் பார்த்திருக்கிறாயா கமலீ?”

“பார்க்க வேண்டும் என்று ஆசையுண்டு. இந்த நாட்டின் இளவரசர் அல்லவா!”

“நல்ல ஆணழகன்!”

“உங்களை விடவா?”

“அழிவழகன்!”

“அண்ணாவை விடவா?”

“அன்பழகன்!”

“ஆசிரியை விடவா?”

“மதியழகன்!”

“என்னைவிடவா?”

“ஆமாம்; ஆமாம்; ஆமாம்!”

“நான் நம்பவில்லை. இந்தப் பல்லவர்களுக்கே எதிலும் சூன்யம் என்பது என் அபிப்பிராயம்?”

“ராஜசிம்மனை நேரில் கண்டால் உன் கருத்தை மாற்றிக் கொள்வாய்!”

“நான் தமிழ்ச்சி! மாற்றிக் கொள்ளும் பண்பு எங்களிடம் தலைநீட்டவும் அஞ்சும்!”

“நீ களப்பிரர் முத்தரையர் மரபினள் அல்லவா?”

“இருந்தால் என்ன? வேளின்கள் தமிழர்களாகி விட வில்லையா? எத்தனையோ யவன சோனகர்கள் (கிரேக்க வியாபாரிகள்) கூட இங்கு தமிழர்களாகி வாழ்வைத் திருத்தியமைத்து வாழ்கிறார்களே! நாங்கள் அசல் தமிழர்கள்! கேவலம் பல்லவர்களைப் போன்றவர்கள் அல்லர்.”

“சரிசரி, உண்மையாகவே இப்போதுதான் தலை சுற்றுகிறது. நேரமாகிறது, ஆசிரியை வந்து விடுவார்கள்.”

“புறப்படுகிறீர்களா?”

“மனம் வரவில்லை. தோட்டத்தில் சென்று பேசிக் கொண்டு இருப்போமே!”

“தெருவில் தேர் நிற்கிறதே!”

“அதைத் தோட்டத்துப் புறமாகக் கொண்டுவந்து விடுகிறேன். ஆசிரியை வந்ததும் நீ போய்விடு. நான் அப்படியே சென்று விடுகிறேன்.”

“நல்ல யோசனை, முதலில் அதைச் செய்யுங்கள்! பணியாளர்களுக்குச் சந்தேகம் வரக்கூடாது. கவனம்!” என்று கூறியவண்ணம் எழுந்தாள் கமலவல்லி.

மேல் மாடத்தைவிட்டுக் கீழே இறங்கி தெருவாயிற் கதவண்டை வந்து நின்று திரும்பிப் பார்த்தான் ராஜசிம்மன்.

பணியாளர்கள் பின்னங்கட்டில் வேலையாக இருந்தார்கள்.

யாரும் அறியாமல் வெளியே சென்று, தேரை தோட்டத்துப் பக்கம் கொண்டு சென்று விடலாம் என்று நினைத்தான்.

ஆனால், அப்போது பார்த்துத்தானே கதவு தட்டும் பலமான ஓசை கேட்க வேண்டும்?

14

இரண்டாம் முறையாகக் கதவைத் தட்டிவிடக் கூடாதே என்ற விழிப்பில் மீண்டும் திருமபிப் பார்த்தான் ராஜசிம்மன்.

உடனடியாகத் தாழ்ப்பாளைத் திறந்து வெளியே வந்தான்.

கறுத்துக் குட்டையாக ஓர் ஆள் நின்றிருந்தான்.

“யார் நீ?” என்று ஆத்திரத் தோரணையுடன் கேட்டான் ராஜசிம்மன்.

அந்த ஆள் பதில் சொன்னான்: “ஐயா, இது பரத வேணியம்மையின் மாளிகைதானே?”

“ஆமாம்; என்ன விஷயம்?”

“அம்மாசொல்லியனுப்பிவைத்தார்கள். சிவராத்திரி நள்ளியைப் பூஜையைப் பார்த்துவிட்டுத் திரும்புவார்களாம். கமலவல்லியம்மானைக் கவனமாக இருக்கச் சொன்னார்கள்!”

“நல்லது; நீ நேரே கோயிலுக்குப் போகிறாயா?”

“இல்லை; வீட்டுக்குப் போகிறேன், ஐயா! சேதி சொல்லச் சொன்னார்கள், அவ்வளவுதான்.”

“நல்லது; நீ போகலாம்.”

அந்த ஆள் விடை பெற்றுச் சென்றான்.

ராஜசிம்மனும் கதவைச் சாத்திக்கொண்டு வெளியே புறப்பட்டான்.

ஆனால் கதவை யார் மீண்டும் தாழிடுவது?

என்ன தர்மசங்கடமான நிலையிது?

ஒரு குயுக்தி அவனுக்குத் தோன்றியது.

கதவை மீண்டும் பலம் கொண்ட மட்டும் தட்டினான்.

யாராவது வருகிறார்களா என்று கவனித்தான்.

மீண்டும் தட்டினான். யாரோ வரும் காலடி ஓசை கேட்டது.

வருபவர்கள் எட்டிப் பார்த்துவிட்டு வீட்டுக் கதவைத் தாழ்ப்பாளிடுவார்கள் என்பது அவனுடைய குயுக்தி.

உடனடியாகத் தேரில் ஏறி காற்றென விரைந்தான்.

சற்றைக்கெல்லாம் ஒரு பணிப் பெண் வந்து கதவைத் திறந்து கவனித்தாள்.

ஒருவரும் இல்லாததைக் கண்டு கதவைத் தாழ்ப்பாள் போட்டுக் கொண்டாள்.

அப்படிப் போடும்போது பணியாளர்களை வசை மொழிந்தாள்.

“இந்தப் பணியாளர்கள் வரவர கவனமில்லாமல் நடக்கிறார்கள். கதவைத் தாழ்ப்பாள் போடக்கூடாதா?”

ராஜசிம்மன் குயுக்தி வீண் போகவில்லை.

தேரைச் செலுத்திச் சென்ற அவன் பக்கத்து வீதியைக் கடந்து தோட்டப்புறமாக வந்து நிறுத்தினான்.

விசாலமான அந்தப் பூந்தோட்டம் மிகவும் அழகாக இருந்தது.

கலைவாணியின் மாளிகையல்லவா?

ரசனையுடன் பூந்தோட்டம் அமையப் பெற்று விளங்கியது.

தோட்டத்துப் படலைத் திறந்து வைத்துக் காத் திருந்தாள் கமலவல்லி.

ராஜசிம்மன் வருவதைக் கண்டு முல்லைக் கொல்லை, வாயில் குடிகொண்டது போலச் சிரித்தாள்.

“கமலீ! ஒரு சேதி தெரியுமா?” என்று தொடங்கிய ராஜசிம்மன், ஆசிரியை நள்ளிரவு தாண்டித்தான் வருவார்கள் என்ற செய்தியைத் தித்திக்கத் தித்திக்கச் சொல்லி முடித்தான்.

கமலவல்லிக்குக் கற்கண்டாக இனித்தது.

இருவருமாக அந்தத் தோட்டத்தை வளைய வந்தார்கள்.

ஆகா! அரண்மனையில் கூட இத்தனை அழகான தோட்டம் அமைத்து மகிழ்வதற்கில்லை!

அரண்மனையிலும் கண்ணுக்கெட்டிய தொலைவுக்கு நீண்ட தோட்டம் இருக்கத்தான் செய்கிறது; ஆனால் அழகுடன் இருக்க வேண்டாமா?

இந்தத் தமிழர்களே அழகுடன் பிறந்து விடுகிறார்கள் போலும்! அதனால் தான் எதிலும் காவிய மெருகைக் காண்கிறார்கள்!

ராஜசிம்மன் இப்படித் தனித்த சிந்தனையுடன் நடமாடி வருவதைக் கண்ட கமலவல்லிக்கு ஆத்திரம் ஆத்திரமாக வந்தது.

“இப்படி உம்மென்று நடக்கவா இங்கு வந்தீர்கள்?”

“வாசனை கம்மென்று வீசுகிறது!”

“போய்ப் புரளுங்கள்!”

“நான் மட்டும் தனித்தா?”

கமலவல்லி நாணத்தால் ‘களுக்’ கென்று சிரித்து விட்டாள்.

“போதுமா? வளவளவென்று ஓராயிரம் வார்த்தைகளைக் கொட்டுவதை விட நாசக்காய் இரண்டே வார்த்தைகளில் உன்னை ‘உம்’மென்று ஆக்கி விட்டேன் பார்த்தாயா?”

“சமர்த்தர்தான் போங்களேன்?”

ராஜசிம்மன் புன்முறுவல் பூத்த வண்ணம் கமலவல்லியைக் கட்டியிணைத்து அழைத்துச் சென்று நித்திய மல்லிகைக் கொடியின் கீழ் அமர்ந்தான்.

தமிழ் மணக்கும் மண்ணில் மல்லிகை மணப் பதற்குச் சொல்லவா வேண்டும்?

அதுவும் தமிழாகிய நித்திய கன்னி போன்ற நித்திய மல்லி!

பூப்போன்ற கமலவல்லியின் கையைப் பற்றினான் ராஜசிம்மன். “கமலீ! ஒரு பெண்ணின் கரத்தையும், காலையும் ஒரே சமயத்தில் கலியாணத்துக்கு முன் பற்றிய ஒரே மனிதன் நாளுகத்தான் இருக்க முடியும்!”

குபீரென்று கன்னங்கள் இரண்டும் சிவந்தன!

மூக்கு நுனியில் வியர்ப்புக் கண்டது!

கமலவல்லி நாணிக் கண்புதைந்தாள்!

“கமலீ! இந்த இரவு மறக்க முடியாத இரவு! நட்சத்திரம் கண்சிமிட்டும் இந்த இரவு நம் நினைவில் எப்போதும் கண்சிமிட்டிக் கொண்டே இருக்கும்!”

ராஜசிம்மன் அவளை அணைத்து உச்சி மோந்தான்.

கமலவல்லி மறுத்தாளில்லை.

அவள் மறுக்கவும் விரும்பவில்லை.

“என் வாழ்வில் உதயவசந்தம் கிடைக்கும் அல்லவா?”

“நிச்சயம் கிடைக்கும். இந்த உதய வசந்தன் ஒன்றைத் தீர்மானித்து விட்டால், படைத்தவன் வந்தாலும் அதை மாற்ற முடியாது!”

“இது சத்தியமான உண்மைதானே?” கிறங்கிய மனோலயத்துடன் ராஜசிம்மனுடைய வீரத்தோள்களில் தலை சாய்த்துக் கேட்டாள் கமலவல்லி.

“என்னையே நான் நம்புகிறவன், ஆகையால் சத்தியத்தை நான் ஏன் நம்ப வேண்டும்? கமலவல்லி! கலையின் நாயகியே! நீதான் இந்த உதய வசந்தனின் நாயகி! மனப்பூர்வமாக நம்பலாம்!”

சிவந்த பூங்கன்னத்தில் ஒற்றை விரலை வருடிய வனாய் அவள் முகத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தான் ராஜசிம்மன்.

விழிகள் நான்கிலும் நீடுதுயில் நீங்கிப் பாடி வந்த நிலா வட்டம் தெரிந்தது.

ஆனால், இரண்டில் ராஜசிம்மனும், இரண்டில் கமலவல்லியும் நிலாவட்டத்தின் மையத்தில் தெரிந்தனர்.

அடுத்து— கன்னத்தோடு கன்னம் கதை பேசியது! காவியம் வரைந்தது!

இப்படி எத்தனை நாழிகைப் போதுவரை அவர்கள் தங்களை மறந்த மயக்கநிலையில் லயித்தார்களோ?

காஞ்சிக் கோட்டை மணி நள்ளிரவு நாழிகையை அறிவித்தது.

காதலர்கள் விடுபட்டார்கள்.

தங்களைச் சரிபார்த்துக் கொண்டு எழுந்தனர்.

ஆசிரியை திரும்புகிற வேளை. ராஜசிம்மன் தன்னுடைய அருமைக் காதலி கமலவல்லியின் இரண்டு

கரங்களையும் பற்றியிழுத்து அணைத்துக் கடைசியாக ஒரு கண்ணத்தில் முத்தம் வழங்கி விடை பெற்றான்.

அவனுக்கு விடை தந்த கமலவல்லி, உதடுகளை நாவால் தடவி ரசித்த வண்ணம் மாளிகை நோக்கி நடந்தாள்.

அப்போது தன் அண்ணன் அறிந்தால் என்ன சொல்லுவாரோ?

ஏறத்தாழ ஒருமாத காலம் ஆகப் போகிறது.

அண்ணன் இன்னும் திரும்பவில்லையே!

பயமும், கவலையும் துழ மாளிகையுள் நுழைந்தாள் கமலவல்லி.

தேரை ஓட்டிக் கொண்டு சென்ற ராஜசிம்மன் தெருக் கோடியைக் கடக்கும் போது யாரோ இருவர் தன்னைக் கண்காணிப்பதை அறிந்து தேரினை வேகமாகச் செலுத்தினான்.

கண்காணித்த அந்த குதிரை வீரர்கள் தேர் வேகமாகச் செல்வதைக் கண்டு பின்வாங்கிக் குதிரைகளை வேகமாகத் தட்டிவிட்டார்கள்.

அவர்களை அம்மட்டோடு விட்டு விட ராஜசிம்மன் விரும்பவில்லை.

பின்தொடர்ந்து செல்லவே விரும்பினான்.

மேலும் மன்னருடைய உத்தரவுப்படி புரட்சியைக் கண்காணிக்க வேண்டிய வேலைதான் அவனுடையது.

ஆனால் இது சேனாதிபதியினுடையது தானே என்று ஏனோதானோ வென்றிருந்து விட முடியுமா?

புரட்சிதான் காதற் புரட்சி நடத்துகிறதே என்ற தளர்வு நெஞ்சில் இருந்தாலும் நாடு அவனுடையது அல்லவா?

எனவேதான் அவர்களைப் பின்பற்றி விரைந்தான்.

மேலும் தன் உயிருக்கு சாளுக்கியர் விலை பேசுகிறார்கள் என்பதை நன்கு உணர்வான் ராஜசிம்மன்!

உயிரா பெரிது?

நாட்டுக்கு நாடியானவன் உயிருக்கும் மானத்துக்கும் அஞ்சலாமா?

எத்தனையோ சந்துகளைக் - கடந்து துரத்திக் கொண்டே சென்றான் ராஜசிம்மன்.

இடுப்பில் வாள் இல்லை.

அது கமலவல்லிக்காகக் கழற்றி வைக்கப் பெற்றிருந்தது.

தேரின் கீழே ஓய்வு கொண்டிருந்த அந்த வானை எடுத்துப் பக்கத்தில் வைத்துக் கொண்டான்.

அரசப் பெருவழியைக் கடந்து செல்கையில் திடுமென்று அந்த இரண்டு புரவிகளையும் காணோம்.

தேரை ஒருவாறு நிறுத்திச் சுற்றும் முற்றும் கவனித்தான்.

யாருமில்லை.

எங்கே சென்று மறைந்து கொண்டார்கள்?

இதுவரை கண்களில் தென்பட்டவர்கள் இதற்குள் எப்படி மறைந்து போய் விட்டார்கள்?

யார் இவர்கள்? வேறு யாராய் இருக்க முடியும்? சாளுக்கியர்தாம்!

ஒருவரையும் காணோம் என்ற முடிவுடன் கலாவிலாச மாளிகை நோக்கித் தேரைச் செலுத்தினான் ராஜசிம்மன்.

அவன் எதிர்பார்த்தது போல அப்படி ஒன்றும் நிகழ்ந்து விடவில்லை.

கலாவிலாச மாளிகையை நெருங்கும்போது பொழுது விடிய இரண்டரை நாழிகைப் போதே இருந்தது.

வீரப் பணியாளர்கள் தங்கள் இளவரசனைப் பம்பக்தியுடன் வரவேற்று மாளிகைக் கதவுகளைத் திறந்து விட்டனர்.

மாளிகையினுள் சென்றதும் உடைகளைக் கழற்றி எறிந்து விட்டு நேரே குளியல் அறையை நாடிச் சென்றான்.

உடலில் வியர்வை பிசுபிசுத்தது.

சில்லென்ற நீரைக் குளிரக் குளிரத் தலையில் கொட்டிக் கொண்டான்.

அவனுக்கு உதவ முன்வந்த பணியாளர்களைக் கூட அன்று விலகி இருக்குமாறு செய்து விட்டான்.

குளித்து முடித்த ராஜசிம்மன், மாற்றுடையுடுத்திக் கொண்டு விபூதியணிந்து பூஜையறையுள் நுழைந்தான்.

சிறந்த சிவபக்தனான அவன்,

பூஜைமுடித்து வெளியே வரும்போது பொழுது பலபலவென்று விடிந்து விட்டது.

அந்த வைகறைப் போதை இனிதாகக் கண்டு களித்தான் ராஜசிம்மன்.

அச்சமயம் வாயிற்காவலன் வந்து வணங்கி ஒரு செய்தி அறிவித்தான்.

“வாழ்க பல்லவ இளவரசர்! பிரபோ! ராமசர்மன் வந்திருக்கிறார். தங்களைக் காண வேண்டுமாம்.”

“ஓ!..ராமசர்மனா? தக்க மரியாதையுடன் அழைத்து வா!” என்று கட்டளையிட்டான் ராஜசிம்மன்.

சற்று நேரத்தில் அறைக் கதவுகளைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே நுழைந்த ராமசர்மனை அன்புடன் வரவேற்றான், ராஜசிம்மன். “வா, ராமசர்மா! என்றோ வருவாய் என்று எதிர்பார்த்தேன். இன்றுதான் வந்திருக்கிறாய்! உட்கார்!”

அருகில் இருந்த இருக்கையில் அமர்ந்த ராமசர்மன், “அப்பா, நேற்று இரவுதான் உத்தரவிட்டார்; பொறுத் தருளவேண்டும் இளவரசே!” என்று பணிவுடன் கூறினான்.

“ராமசர்மா! நீ என்னுடைய நண்பன். நண்பனாகவே பழகு. நாம் இருவரும் ஆசான் தண்டியிடம் எப்படி சமஸ்கிருத காவியங்களைப் படித்தோமோ அப்படியே வாழ்க்கையையும் படிக்க நான் விரும்புகிறேன். இப்போது நீ பெரிய காவிய நாயகன், உன்னைக் காஞ்சிக் கடிகை (கல்லூரி) ஒன்றில் பேராசான் ஆக்க உன் தந்தை தென்னவன் வீரசக்தி பல்லவர்—பல்லவ சேனாதிபதி விரும்புகிறார். உன்னுடைய வீரத்தை நான் நன்கு அறிவேன். அது பல்லவத்துக்குப் பயன்படாமல் போய் விடுமோ என்று கவலைப்பட்ட காலம் ஒன்று உண்டு. இப்போது ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்துள்ளது. உன்னைப் பயன்படுத்த முனைந்தேன். உன் தந்தை இது பற்றிச் சொல்லியிருப்பாரே?”

“மிகவும் வருத்தப்பட்டார்!”

“வீரம் தன்னுடன் அழிந்து படட்டும் என்று நினைத்து விட்டார் போலும்! வீரத்தைக் காட்டிலும் வேதம் படிப்பது அவருக்கு விருப்பமாகத் தெரிகிறது. நியாயமான விருப்பமே! ஆனாலும் வீரப் பரம்பரை வேதத்தோடு நின்று விட நான் விரும்பவில்லை.

போகட்டும். இன்று முதல் நான் மேற்கொண்டுள்ள செயல்களுக்கு நீ துணை புரிய வேண்டும்!”

“அப்படியே துணை புரிவேன் இளவரசே! கட்டளை யிடுங்கள்!”

“உனக்காக என்னிடம் பிறப்பது கட்டளையல்ல; அன்பு. நல்லது! நீ, நமது தென்கோட்டை வாயிலில் இரவு நேரத்தில் மறைந்திருந்து கவனிக்க வேண்டும். போவோர் வருவோரைக் குறிப்பாக நோட்டமிட வேண்டும். அத்துடன் நமது பௌத்த விகாரையான ராஜவிகாரைப் பற்றிய புலன் விசாரித்துக் கொண்டு ஒரு வாரம் கழித்து என்னைச் சந்திக்க வேண்டும். இது உன் தந்தை செய்ய வேண்டிய காரியம். நான் செய்கிறேன். ஏனென்றால் அவர் தோல்வியடைந்துவிடக் கூடாதல்லவா? புறப்படு!”

ராமசர்மன் விடைபெற்றுச் சென்றான்.

அவனுள் பெருத்த மகிழ்ச்சி.

தந்தையால் வெறும் வேதாந்தியாகி விடுவோமோ என்று அஞ்சிய அவன் உள்ளத்துக்கு ஒரு சமாதானம் கிடைத்தது.

அவனுள் குருத்து விட்டிருந்த வீர உணர்வுகள் நன்றாகவே தலைதூக்கிப் படமெடுத்து விட்டன.

வெகு நேரம் கழித்து, ராஜசிம்மன் அதுவரை பயின்ற நாட்டிய ஜதிகளை மனனம் செய்து, ஆடிப் பழகத் தொடங்கினான்.

அப்போது அவனுடன் கமலவல்லியும் சேர்ந்து ஆடுவது போன்ற பிரமை ஏற்படத்தான் செய்தது.

15

பறவைகள் பூபாளம் பாடி மூன்று நாழிகைகளுக்கு. மேலாகின்றன.

இன்னும் கமலவல்லி தூங்குகிறாளே என்று வியப்புடன் நோக்கினார் பரதவேணியம்மை.

அவர்களே நேற்று நள்ளிரவுப்போது தாண்டித் தான் மாளிகைக்கு வந்தார்கள். அதுவரை கமலவல்லியும் விழித்துக் கொண்டதான் இருந்தாள்.

அலுப்பாகத் தூங்குகிறாள்; ஏன் எழுப்ப வேண்டும் என்ற நினைவுடன் வாளாயிருந்து விட்டார் பரதவேணியம்மை.

ஒரு நாழிகைப்போது மேலும் கழிந்தது.

கமலவல்லி விழித்தெழுந்து காலைக்கடன்களை முடித்தாள்.

அவளுடைய உடல் மிகவும் தளர்ச்சியடைந்திருந்தது.

முகம் சோர்ந்து காணப்பட்டது.

பரதவேணியம்மைக்கே இந்த மாற்றம் ஒரு புதிய ஐயத்தைத் தோற்றுவித்தது.

“கமலீ! என்ன உடம்புக்கு?”

“ஒன்றுமில்லையம்மா!” என்று மழுப்பினாள் கமலவல்லி.

உடன் தன்னிலையை எப்படியோ ஆசிரியை உணர்ந்து கொண்டார்கள் என்பதை அறிந்து, “அண்ணா வெளியூர் சென்று இத்தனை நாட்களாய் விட்டன. என்ன ஆனாரோ என்று கவலையாய் இருக்கிறதம்மா!”

“பைத்தியம் கமலீ! அவனுக்கு ஒன்றும் வராதது, பயப்படாதே!”

இந்த நேரத்தில் வெளியில் வண்டி வந்து நின்றது. சொல்லி வைத்தாற் போல உள்ளே நுழைந்தான் இளங்கோ முத்தரையன்.

அண்ணனைக் கண்டதும் துள்ளிக் குதித்து ஓடிவந்த கமலவல்லி, ஆசையெல்லாம்தேக்கி, “அண்ணா!” என்று அழைத்தாள்.

பரதவேணியம்மை இப்படி ஒரு காட்சியை அன்று எதிர்பார்க்கவே இல்லை.

யார்தான் எதிர்பார்த்திருக்க முடியும்?

அன்புத்தங்கையை ஆசையோடு அணைத்து உச்சி மோந்தான் இளங்கோ.

“இளங்கோ! உனக்கு நூறு ஆயுசப்பா! இப்போது தான் உன்னைப்பற்றிப் பேசினோம். நீயும் வந்துவிட்டாய். உன் தங்கை நீ இல்லாமல் கவலையால் வாடித் தவித்து விட்டாள்!”

பரதவேணியம்மை இவ்வாறு கூறினாலும் குரலில் குறும்பு எதிரொலிக்கத்தான் செய்தது.

அவ்வம்மைக்குத்தான் கமலவல்லியின் காதல் விவகாரம் ஓரளவு புரியுமே!

பயணக்களைப்பில் வந்ததும் வராததுமாக தங்கையைப் பற்றிய உள்ளுணர்வை வெளிப்படுத்துவது சரியிலலையென்பதை உணர்ந்தார்போலும் பரதவேணியம்மை.

“இளங்கோ! போய் குளித்து முடித்து பலகாரம் சாப்பிட வாப்பா!” என்றார்.

இளங்கோவும் நேரே குளியலறை சென்று
குளித்து முடித்து விட்டு வந்தான்.

அவன் வருகின்றவரை இருவரும் காத்திருந்தனர்.

பிறகு மூவருமாகச் சேர்ந்து அமர்ந்து பலகாரம்
சாப்பிட்டனர்.

இரண்டு நாழிகைப் போதுவரை பேசிக் கொண்
டிருந்தனர்.

வீட்டுக்குப் புறப்பட ஆயத்தமானான் இளங்கோ.

“ஏம்பா! பகலுணவை முடித்து விட்டுச்
செல்லலாமே!” என்றார் பரதவேணியம்மை.

இளங்கோ, “பரவாயில்லையம்மா! நான் இன்னும்
இரண்டு தினங்களில் மீண்டும் புறப்பட்டாக
வேண்டும்” என்று கூறிப் புறப்பட ஆயத்தமானான்.

பிடிவாதக்காரனான இளங்கோவை மறுத்துப் பேச
பரதவேணியம்மை விரும்பவில்லை.

அண்ணனும் தங்கையும் புறப்பட்டனர்.

ஏறத்தாழ ஒருமாத காலமாகப் பூட்டி வைத்திருந்த
வீட்டைச் சுத்தம் செய்தாள் கமலவல்லி.

பகலுணவுக்கான ஏற்பாடுகளைக் கவனித்தான்
இளங்கோ.

பக்கத்து வீட்டுக் கோமுகியும் வந்து விட்டாள்.

வீடே கலகலப்பாக இருந்தது.

ஆள் மூலம் கடைவீதியிலிருந்து பதார்த்த வகை
களைத் தருவித்தான்.

கோமுகியின் உதவியுடன் சமையல் வெகு சீக்கிரம்
முடிந்தது.

“ஏன் கோமுகி, சைவ உணவுதானே! நீயும் சாப்பிடலாமே!” என்றான் இளங்கோ.

கோமுகியும் சிரித்துக் கொண்டே வீட்டுக்குப் போய்விட்டாள்.

உச்சிப்பொழுது தாண்டி இரு நாழிகை கடந்திருந்தது.

இருவருமாக இலை போட்டுக் கொண்டு அமர்ந்தனர். மணக்க மணக்க செய்த சமையலைச் சுவைத்த வண்ணம் உண்டான் இளங்கோ.

தங்கை கையால் சமைத்த உணவு அல்லவா?

நகரத்தின் நடப்புகளைப் பற்றிப் பேசினர்.

பிறகு நிலாவழகன் பற்றிப் பேச்சு வந்தது.

இத்தனை நாட்களாக அவன் எந்தத் திசையில் இருக்கிறான் என்பது கூடத் தனக்குத் தெரியாது என்று கூறினாள் கமலமல்லி.

அத்துடன் தன்னுடைய காதல் விவகாரத்தைப் பற்றிப் பேச்சைத் தொடங்கலாமா என்று சிந்தித்தாள்.

சிந்திக்க என்ன இருக்கிறது? எப்படியும் அண்ணனுக்குச் சொல்லியாக வேண்டும். அதை இப்போதே சொல்லி விட்டால் என்ன?

“அண்ணா! அன்று ஆற்றங்கரையில் என்னை ஒருவர் காப்பாற்றினார் அல்லவா? அவரை நான் கண்டு பிடித்து விட்டேன்!” என்று தொடங்கினாள். இளங்கோ வுக்குப் பேராச்சரியமாகப் போய்விட்டது.

வாய்வரை கொண்டு போன சோற்றுக் கவளத்தைக் கூட நிறுத்திவிட்டு, ‘யாரம்மா அந்த நல்ல வாலிபன்?’ என்று கேட்டான்.

கமலவல்லியும் காதல் விவகாரத்தை நீக்கி, ஏனைய எல்லாவற்றையும் கூறினாள்.

கேட்கக் கேட்க இளங்கோவுக்கு என்ன சொல்வ தென்றே புரியவில்லை.

இந்த இணைப்பு நிகழ்ச்சியில் ஏதோ ஒரு பிணைப்பு தொக்கி நிற்க வேண்டும் என்றே முடிவு செய்தான்.

“அந்த உத்திரமேரூர் இளைஞனை நான் பார்க்க வேண்டுமே அம்மா!”

“இன்று மாலை நாட்டியம் பயில வருவார் அண்ணா!”

“அப்படியா! முதலில் அவனுக்கு நான் நன்றி செலுத்தியாக வேண்டும்.”

உண்டு முடித்துக் கையலம்பிக் கொண்டனர் கமலவல்லியும் அடுக்களையைச் சுத்தப்படுத்தி விட்டு அண்ணனுடன் வந்து அமர்ந்தாள்.

இளங்கோ ஊஞ்சலில் அமர்ந்த வண்ணம் தாம்பூலம் தரித்துக்கொண்டு இருந்தான்.

“அண்ணா! ஒரு விஷயத்தை உங்களிடம் விளக்க வேண்டும்” என்று தலைகுனிந்த வண்ணம் பேச்சைத் தொடங்கி சாங்கோபாங்கமாகத் தன் காதல் விவகாரத்தை விளக்கினாள்.

அண்ணன் என்ன சொல்லப் போகிறாரோ என்று பயம் மட்டும் உள்ளார இருக்கத்தான் செய்தது.

வெகு நேரம் வரை இதைப்பற்றிச் சிந்தித்தான் இளங்கோ. பிணைப்பு பற்றி அவன் செய்த முடிவு சரியாக இருந்தது.

தங்கையை உற்றுக் கவனித்தான். “கமலீ! நீ என் தங்கை—புரட்சிக்காரனின் தங்கை, எதையும் எண்ணித் தான் துணிந்திருப்பாய் இல்லையா?”

நாணத்துடன் தலையசைத்தாள் கமலவல்லி.

“உன் விருப்பத்துக்கு நான் மாறாக என்றம்மா நடந்தேன்? மேலும் நீ எண்ணித் துணிந்திருக்கிறாய். ஆனால் அந்த வாலிபன் மட்டும் எண்ணாமல் துணிந்திருந்தால்..... கமலவல்லி! இந்த நாட்டுப் புரட்சி வெள்ளத்துக்கு அவன்தான் முதற் பலியாக நேரும்.” இளங்கோவன் முகம் சினத்தால் சிவந்தது.

“அவரை நீங்கள் பார்த்தால் இப்படிக் கோபப்பட மாட்டீர்கள் அண்ணா!” என்றாள் கமலவல்லி.

“நல்லது; இன்று மாலை பார்க்கத்தானே போகிறேன்!” என்று கூறிவிட்டு எழுந்தான்.

“அண்ணா! இன்னும் இரு தினங்களில் நீங்கள் புறப்பட்டுத்தான் ஆக வேண்டுமா?”

“ஆமாம் அம்மா! வடக்குக் கோட்டங்களின் மக்களைக் கண்டு என் கருத்தைச் சொன்னேன். அவர்கள் ஆதரவு தந்தார்கள். இப்போது நான் தெற்கே பயணமாகிறேன். புழற்கோட்டம், மணற்கோட்டம், எயிற் கோட்டங்களுக்கு முதலில் சென்று விட்டுப் பிறகு ஏனைய கோட்டங்களைப் பார்வையிடச் செல்கிறேன். எப்படியும் இந்தத் தொண்டை மண்டலத்து இருபத்து நான்கு கோட்டங்களின் மக்களைக் கண்டு விட வேண்டும். ஆதரவு கிடைத்ததும், இந்தப் புரட்சித் தொடங்கி விடும்! பெண்கள் இடும் சிவந்த குங்குமத்தில் மட்டும்தான் இரத்தப் புரட்சி அடங்கி இருப்பதாக அர்த்தமில்லை. இந்த நாடும் சுமங்கலித் தன்மை அடைய வேண்டுமானால் இரத்தப் புரட்சித் தேவைப்படுகிறது. உனக்கு இது புரியாது. பயப்படாதேம்மா! இப்போது என்னுடன் நூற்றுக் கணக்கான இளைஞர்கள் பயணமாகிறார்கள். ஆபத்து வர நியாயமே இல்லை.”

கமலவல்லிக்குச் சற்று ஆறுதல் கிடைத்தது.

இளங்கோவும் ஓய்வுகாணப் படுக்கை சென்றான்.

புறநானூற்றுப் போர்க்களத்தைப் போல் அந்தி வானம் புலப்பட்டது.

துயில் எழுந்த இளங்கோ முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு உடை மாற்றிக் கொண்டான்.

தங்கை கமலவல்லியும் ஆயத்தமாக இருந்தாள்.

இருவருமாகப் பரதவேணியம்மை மாளிகை நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

மாலை இருவரும் எப்படியும் வருவார்கள் என்பது பரதவேணியம்மை எதிர்பார்த்த ஒன்றுதான்.

கமலவல்லியின் நேர்மை, அவ்வம்மை அறிந்த ஒன்றே.

எப்படியும் தன்னுள்ளத்தைத் திறந்து காட்டி விடுவாள்.

இளங்கோ நிச்சயம் அந்த வாலிபனை—உதய வசந்தனைக் காண வருவான்.

அப்படி வரும்போது ஒன்று கனிவு தெரிய வேண்டும்.

இல்லையெனில் கண்டிப்புத் தொனிக்க வேண்டும்.

இரண்டில் ஒன்று நிகழ, அதோ இருவரும் வந்து விட்டனர் என்ற எண்ணத்துடன் கவனித்தார் பரதவேணியம்மை.

இருவரும் உள்ளே நுழைந்தனர்.

“இரு தினங்கள் கழித்துத் தான் வருவீர்கள் என்று நான் எதிர்பார்த்தேன். இன்று மாலையே வந்து விட்டீர்கள்!” என்றார் பரதவேணியம்மை.

இளங்கோவும் நகைத்த வண்ணம், “வரவேண்டிய முக்கிய நிகழ்ச்சி. உதய வசந்தனைப் பார்க்க வேண்டும்!” என்றான் அவன்.

இப்படிச் சொல்லும்போது உதிர்ந்த சிரிப்பு நன்மைக்குக் கட்டியம் கூறியது.

பரதவேணியம்மைக்கு ஓர் ஆறுதல்.

உதய வசந்தனைப் பற்றிய பேச்சாகவே நாழிகைகள் நகர்ந்து கொண்டிருந்தன.

வெளியில் தேர் வந்து நிற்கும் ஓசை கேட்டது.

கமலவல்லி தன்னை மறந்து எழுந்து சென்று சாளரத்து வழியாக எட்டிப் பார்த்தாள்.

“அம்மா! உதய வசந்தன் வருகிறார்!” என்றார்.

இளங்கோவும், பரதவேணியம்மையும் ஒருவரையொருவர் நோக்கிக் கொண்டனர்.

அவர்கள் அப்படி நோக்கிக் கொண்டதைக் கண்டு தெளிந்த பிறகுதான், கமலவல்லிக்கு தன்னுடைய அதிகப்பிரசங்கித்தனம் புரிய வந்தது.

அவள் தன்னுள் வெகுவாக வெட்கித் தலைகுனிந்து கொண்டாள்.

ராஜசிம்மன் இரண்டு வாயில்களைக் கடந்து மாளிகையின் நடுக்கூடத்தை யடையும்போது, அங்கே புதிய இளைஞன் ஒருவன் அமர்ந்திருப்பதைக் கண்டு தயங்கினான்.

பிறகு கூடத்துக்கு வந்து கவனித்த பிறகுதான் ‘ஓ...இளங்கோ முத்தரையனா?’ என்று தன்னுள் முனகிக் கொண்டான்.

ஆனால், இளங்கோ முத்தரையன்—

உதய வசந்தனைக் கண்ட அக்கணம் முதல்
பெருத்த பிரமிப்பும், திகைப்புமாகச் சிலையாகி
விட்டான்!

வைத்தகண் வாங்காமல் அப்படி ஏன் நோக்க
வேண்டும்?

இளங்கோவின் நெஞ்சில் பூகம்ப வெடிப்பு!

இதயத்தில் பிரளயச் சுழிப்பு!

எண்ணங்களில் புயலின் சிற்றம்!

ஏன்? ஏன்? ஏன்?

ராஜசிம்மன்!

இளவரசன் ராஜசிம்மன்!

பல்லவகுலக் கொழுந்து!

எந்தக் கொழுந்தைத் தீய்க்க வேண்டும் என்று
கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு கோட்டத்துக்குக் கோட்டம்
அலைகிறோமோ, அந்தக் கொழுந்தை — பல்லவக்
கொழுந்தைப் பறித்துத் தன் இதயத்தில் வருடிக்
கொண்டு வருகிறாளே தங்கை கமலவல்லி!

ஓ...கமலீ...! கமலவல்லி! என்னரும் தங்கையே...!
என்ன காரியம் செய்து விட்டாயம்மா; என்ன காரியம்
செய்து விட்டாய்?—

பரதவேணியம்மைக்கு இவர்களுடைய நிலையைப்
புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை.

ராஜசிம்மனோ பெரிதாகப் பயந்து போனான்.

தன்னை இவன் இனம் கண்டு கொண்டானோ?

“நான் அறிமுகப்படுத்தவே தேவையில்லை என்று
நினைக்கிறேன்” என்றார் பரதவேணியம்மை.

இளங்கோ ஒருவாறு தன்னுணர்வும் பெற்றான்.

“தேவையில்லையே! வரும்போதே தங்கை சொல்லி
விட்டாளே, உதய வசந்தன் என்று!”

ராஜசிம்மன் சொன்னான்: “இளங்கோ முத்தரையனை நானும் அறிவேன் தாயே!”

இளங்கோ கேட்டான்: “அறிவாயா?”

“நன்றாக அறிவேன். இந் நாட்டுக்கு நன்மை செய்ய முனைந்து தன்னைத்தானே தியாகம் செய்து கொள்ள வந்த புரட்சித் தலைவன் என்று.”

ராஜசிம்மன் சாமர்த்தியமாகவே பேசிஞன்.

இளங்கோவும் அவனுடைய சாமர்த்தியத்தை உணர்ந்து கொண்டான்.

எனவே, தன்னுடைய சாமர்த்தியமும் இளைத்த தல்ல என்பது போல நடந்து கொண்டான்.

“உதய வசந்தா! ஒருமை போட்டுப் பேசுவதற்காக முதலில் என்னைப் பொருத்தருள வேண்டுகிறேன் ஏனென்றால் நீ மாளிகை வாசி. நான் மண்குடிசை வாசி. ஆனாலும் என் தங்கை உன்னைக் காதலிக்கிறாள் என்று நான் சொல்ல விரும்பவில்லை. கணவனாக அடைய முடிவு செய்து விட்டாள். இதுதான் பொருத்தம்! முடிவு செய்து விட்டேன். எனவே இக்கணமுதல் நீ என் மைத்துனன். அதனால்தான் உரிமையோடு ஒருமை போட்டுப் பேசுகிறேன். ஆனாலும் ஒன்றை உறுதியாக நான் தீர்மானித்து விட்டால் அதற்காக நான் எதையும் செய்யத் துணியேன். இதை ஏன் சொல்கிறேன் என்றால் மண் குடிசையாயிற்றே என்ற அலட்சியம் மாளிகைக்கு இருந்து விடக் கூடாது; புரிகிறதா?”

“நன்றாகப் புரிகிறது.”

“ஆனால் நான்தான் உன்னை இனிமேல் புரிந்து கொள்ள வேண்டும்.”

“இளங்கோ! நான் மாளிகைவாசிதான். ஒப்புக் கொள்கிறேன். ஆனால் மண்குடிசை வாசியல்ல நீ; ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். முத்தரையர் மரபைச் சார்ந்த நீ ஓர் இளவரசன். உனக்கு நான் எங்கேயோ?”

இளங்கோ கடகட வென்று சிரித்தான்.

“நான் இளவரசன் என்பதற்காக என் தங்கை பல்லவ இளவரசன் ராஜசிம்மனையா காதலிக்க முடியும்? அப்படிக்க காதலித்தாலும் அவளை நான் ராஜசிம்மன் காதலியாகச் சம்மதிக்க மாட்டேன்!”

ராஜசிம்மனுக்கு உயிர் வந்தது.

ஓகோ! நம்மை இவன் எங்கு புரிந்து கொண்டு பேசுகிறானோ என்று நினைத்தது எவ்வளவு தவறு!

நல்ல வேளையாக இவன் புரிந்து கொள்ளவில்லை. மனதில் ஓர் ஆறுதல்!

ராஜசிம்மனின் முகமாறுதலைக் கவனித்து, எண்ணத்தை ஓரளவு புரிந்து கொண்டான் இளங்கோ.

“உனக்கு ராஜசிம்மன் பேரில் எவ்வளவு பகை இருக்கிறது என்பதுதான் புரிகிறது!” என்றான் ராஜசிம்மன்.

ஆனால் இளங்கோ அளித்த மறுமொழி?

“பாவம்! இளவரசன் என்ன செய்வான்? என் பகைவன் பல்லவன் பரமேசுவர வர்மன்! இளவரசன் ராஜசிம்மன் அல்லன். ஒருகால் அவனுக்கு நான் நண்பனாகவோ அல்லது எனக்கு அவன் நண்பனாகவோ ஆனாலும் ஆச்சரியப் படுவதற்கில்லை. எங்கள் இருவருக்கும் இடையே இருப்பது இலட்சியம்! இதற்காக யாராவது விட்டுக் கொடுத்து விட்டால் சரியாகி விடும் என்று சொல்லவில்லை. விட்டுக்

கொடுக்க வேண்டியவன் ராஜசிம்மன்தான்! கற்பனையாக இப்படிப் பேசுகிறோம்! ஒருகால் உண்மை வாழ்க்கையில் இப்படி ஏற்படுகிறதோ என்னவோ? விதியை யார் வெல்ல முடியும்? உண்மைதானே உதய வசந்தா?"

“முற்றிலும் உண்மை. எனக்கு ராஜசிம்மனைப் பற்றித் தெரியாது. அதனால் அபிப்பிராயம் கூற முடியவில்லை” என்றான் ராஜசிம்மன்.

இதைக் கேட்ட இளங்கோ முத்தரையன் கடகடவென்று பெருநகைப் புரிந்தான்.

“ஏன் இப்படிச் சிரிக்க வேண்டும்?”

“பேச்சுப் போக்கில உனக்கு நன்றி செலுத்த மறந்து விட்டேனே என்றுதான்!”

“இதுதான் இயற்கை. என்னை நானே உன் தங்கைக்குக்கொடுத்து விட்டபிறகு, உன் நன்றி தேவையா? விதி என்வரை நன்மையே செய்யும்!”

“நானும் இதைத்தான் எதிர்பார்க்கிறேன்” என்றான் இளங்கோ.

அப்போது அவனுடைய குரலில் அழுத்தமும் திருத்தமும் எதிரொலித்தன.

16

உத்திரமேரூர் குகைகளில் ஒளிந்து வாழ்ந்த சாளுக்கிய சதிகாரர்களின் தலைவன் ஸ்ரீவராகன் அன்று என்றுமில்லாப் பெருத்த கோபமுடன் அடிபட்ட வேங்கை போல உலவிக் கொண்டிருந்தான்.

அவனுடைய கோபத்துக்கும் தாபத்துக்குமான காரண காரியங்கள் இருக்கத்தான் செய்தன.

தன்னுடன் வந்தவர்கள் இப்படிச் சிரத்தையற்றுத்
திரிந்து வருகிறார்களே!

வாதாபி நகரை விட்டு வந்து இத்தனை நாட்களா
கின்றன.

ஒன்றையாவது — ஒருவராவது உருப்படியாகச்
சாதித்தார்களா?

சாதிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணமிருக்கிறது.

செயலில் உணர்வு வேண்டாமா?

அன்று பார்த்து ராஜசிம்மனை வேகவதி ஆற்றங்
கரையில் மடக்கி இருக்கிறார்கள்; நல்ல சந்தர்ப்பம்!

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தைப் பயன் படுத்திக் கொள்ள
நால்வர்தானா அப்போதைக்கு இருந்தார்கள்?

எனையவர்கள் எங்கு சென்று இளைப்பாறத்
தொடங்கி விட்டனர்?

அந்த நால்வரும் ராஜசிம்மனிடம் உதை வாங்கிக்
கொண்டு அன்றிரவு திரும்பியதோடு அல்லாமல், பல்லவ
இளவரசனுடைய வீரத்தை வேறு வானளாவப் புகழ்
கிறார்களே!

இவர்களுக்கு வெட்கமில்லை?

அன்றிரவு எத்தனை ஆவலுடன் முடிவு அறிய எதிர்
பார்த்தோம்!

நால்வரும் உள்ளே நுழைவதைக் கண்டு ஏதோ
ராஜசிம்மனைத் தீர்த்து விட்டார்கள் என்றல்லவா
கினைத்தோம்!

எத்தனை பெரிய ஏமாற்றம்!

ஸ்ரீவராகனுடைய சிந்தனை பலவாறு சுழன்றது.

பேசாமல் வாதாபி நோக்கித் திரும்பிவிடலாமா என்றும் நினைத்து, முடிவு காண முடியாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்த அந்த வேளையில் —

“தலைவா! நமது சிங்கமூர்த்தி வந்திருக்கிறார்! அவருடன் ஒரு புதிய மனிதனும் வந்திருக்கிறார்” என்று செய்தி அறிவித்தான் ஒரு வீரன்.

அப்போது சரியான உச்சி வெயில்.

சமிக்ஞை மூலம் வரச் சொல்லி ஆணையிட்டான் ஸ்ரீவராகன். சற்றைக்கெல்லாம் சிங்கமூர்த்தியும் நிலாவழகனும் உள்ளே நுழைந்தனர்!

அவர்களை வரவேற்று அமரச் செய்தான் வராகன்..

நிலாவழகன் இத்தனை நாட்களாக தடியடிபட்ட நாகத்தைப் போல ஊர்ந்து வளைந்து கறுவிக் கொண்டே அலைந்தான். எந்தச் சந்தர்ப்பத்திலும் இளங்கோ முத்தரையனைக் கொத்தி வீழ்த்தி விடுவது என்று தீர்மானித்து எத்தனையோ முயற்சிகளை எடுத்துப் பார்த்தான். அவன் கண்ட முடிவு ஏமாற்றம்!

அப்போது காஞ்சியைச் சூழ்ந்து சாளுக்கியர்கள் உலவுவதை அறிந்து அவர்களோடு சேர்ந்து சூழ்ச்சி செய்வதன் மூலம் பல்லவம் அழிகிறதோ என்னவோ; இளங்கோ முத்தரையன் திட்டம் தவிடு பொடி ஆகிவிடும், அவனையும் ஒருகை பார்த்து விட்டால் இலட்சியம் நிறைவேறியது போல்தான்!

“சிங்கமூர்த்தி! யார் இந்தப் புதிய மனிதர்?” ஸ்ரீவராகன் தொண்டையில் ஒலித்த கரகரப்புடன் சொற்கள் வெளிப்பட்டன.

சிங்கமூர்த்தி சொன்னான்: “தலைவா! இவர் ஒரு தமிழர்! தமிழகத்தின் போக்கை நன்கு உணர்ந்தவர்.

அத்துடன் இப்போது பல்லவத்தில் புரட்சி நடத்தி வரும் இளங்கோ முத்தரையனுக்கு நண்பனாக இருந்தவர்!"

"நண்பனாக இருந்தவர் என்றால்?"

"அது ஒரு பெண் பற்றிய கதை! பெண்ணரசியில் மனம் மாறிய கதாநாயகர்களில் இவரும் ஒருவர்!" என்று அலட்சியமாகக் கூறிமுடித்த சிங்கமூர்த்தி, நிலாவழகன் பற்றிய வாழ்க்கை வரலாற்றைச் சுருக்கமாக எடுத்துச் சொன்னான்.

ஸ்ரீ வராகன் முழுவதையும் கேட்டு தன்னுள் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாய் நிலாவழகனை உற்றுக் கவனித்தான். கேவலம் ஒரு பெண்ணை அடைய வேண்டும் என்ற பழிவாங்குகிற உணர்ச்சியுடன் நாட்டையே காட்டிக் கொடுக்க முன்வந்தவனை நன்றாகவே பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியதுதான்.

நம்புவதோ, நம்பாததோ பிசு!

சிலர் பட்டம் பதவிக்காக நாட்டைக் காட்டிக் கொடுக்கிறார்கள்.

பலர் பொன் பொருளுக்காக நாட்டைக் காட்டிக் கொடுக்கிறார்கள்.

வேறு சிலர் இப்படியான பெண்ணரசியால் செய்யத் துணிகிறார்கள்!

எப்படியிருந்தால் என்ன?

கந்தல் துணியானாலும் அடுக்களை மேல் உள்ள தட்டுப் பாத்திரத்தை இறக்கவாவது பயன்படுகிறது அல்லவா?

"உங்களால் எங்களுக்கு எவ்வளவு தூரம் உதவி கிடைக்கும் என்று நீங்கள் எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டான் ஸ்ரீ வராகன்.

நிலாவழகனும் சற்றும் தயங்காது மறுமொழி கூறினான்: “நண்பரே! நான் என் மனம் திறந்து சிலவற்றைச் சொல்லிவிட வேண்டும். உங்கள் சதிக்கு நான் முற்றிலும் துணை நிற்பேனா என்பது சந்தேகம். நான் பெரிய இடத்துப் பிள்ளை. உங்களுடன் சதா சர்வ காலமும் இணைந்திருக்க முடியாது. அடிக்கடி வருவேன். அழைக்கும்பா தும் வருவேன். எனக்குள்ளாவை இரண்டு பிரச்சினைகள். ஒன்று இளங்கோ முத்தரையனை வீழ்த்த வேண்டும்; மற்றொன்று அவனுடைய தங்கை கமலவல்லியைக் கைப்பிடிக்க வேண்டும். இவற்றுக்கு உங்கள் குழு எனக்கு உதவி செய்யுமானால், என்னிடம் இரட்டிப்பு உதவிகளை நீங்கள் எதிர்பார்க்கலாம். அதாவது நான்கு உதவிகளைச் செய்வேன். அவை எப்படிப்பட்டதானாலும் நான் செய்வேன். அரண்மனைக்கு உள்ளேயே உங்களை அழைத்துச் செல்வதானாலும் என்னால் செய்யமுடியும்.”

நிலாவழகன் நறுக்காகப் பேசுவது ஸ்ரீவராகனுக்கு கொஞ்சமும் பிடிக்கவில்லை.

உதவிக்கு இரட்டிப்பு உதவி!

இவன் பொருளுக்கோ, பதவிக்கோ ஆசைப்பட்டிருந்தால் எல்லா உதவிக்கும், எப்போதும் நம்முடன் இருந்து செயல்படுவான்.

ஓர் அற்ப காமச் சுயநலத்துக்காக இங்கு வந்தவன்!

இவனைக் கந்தல் துணியாகவே பயன் படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்!

“நிலாவழகரே! உங்கள் ஒப்பந்தத்தை நான் ஏற்கிறேன். எங்களுக்குரிய நான்கு உதவிகளை— அதாவது நீங்கள் செய்ய வேண்டிய நான்கு உதவிகளை நான் தெரியப்படுத்தி விடலாமா?”

“இப்போதேவா?”

“நாள் நட்சத்திரத்தில் எனக்கு நம்பிக்கை யில்லை.”

“அதற்கில்லை. நன்கு சிந்தித்துச் சொல்லலாமே என்றுதான்!”

“இதில் சிந்திக்க ஒன்றுமே இல்லை. ஒன்று: காஞ்சியில் உள்ள ராஜவிகாரையின் தலைவரான மகாதேவரைச் சந்திக்கவேண்டும். இரண்டு: அரண்மனையில் பணிபுரியும் இரண்டு வீரர்களை எனக்கு விலைபேசித் தரவேண்டும். மூன்று: வணிகத் தெருவில் ஒரு பெரிய மாளிகையை உங்கள் பெயருக்கு விலைக்கு வாங்கி எங்களுக்கு விற்க வேண்டும். உரிய தொகையை நாங்கள் கொடுத்து விடுவோம். நான்காவது: வாணிபம் நடத்த அரண்மனையில் உத்தரவு பெற்றுத் தர வேண்டும்.

நிலாவழகன் இந்த நான்கு உதவிகளைப் பற்றி நன்கு சிந்தித்தான்.

ஸ்ரீவராகனுடைய மூளையின் திறம் அவனுக்கு அப்போதுதான் புரிய வந்தது. அவன் சொன்னான்: “நண்பரே! உங்கள் சிந்தனை போற்றக் கூடியது. நீங்கள் கேட்ட நான்கு உதவிகளில் முன்றை என்னால் செய்து முடித்து விட முடியும். ஆனால் அரண்மனையில் இரண்டு வீரர்களை வயப்படுத்தி விலைக்கு வாங்கி விட வேண்டும் என்றீர்களே அது என்னால் முடியாது. என்னைப் போல எவனாவது சுயநலம் பிடித்திருக்க வேண்டும். அவனை எப்படித் தேடிப் பிடிப்பது?”

“விலைக்கு வாங்கி விடுவது?”

“தமிழர்களை விலைக்கு வாங்கி விட முடியும் என்பது முயற்கொட்பு தேடும் கதை!”

“நான் தமிழர்களைக் கேட்கவில்லையே! பல்லவர்களானாலும் பரவாயில்லையே!”

நிலாவழகன் இடியிடி என்று சிரித்தான்.

“அப்படி ஓர் அரசாங்கமிருக்கிறதா? இனம் எங்கே? மக்கள் எங்கே? உரிப மொழி எங்கே? இதுதான் இன்றைய தமிழகத்தில் பேராச்சரியம்!”

என்ன இருந்தாலும் நிலாவழகன் புரட்சிக் காரனுடன் பல ஆண்டுகள் இருந்தவன் அல்லவா? அந்த வெறிவாடை இருக்கத்தான் செய்தது.

ஸ்ரீவராகன் நா அசைத்தான். “அப்படியா! அரண்மனையிலிருந்து வீரர்களை விலைக்கு வாங்கித் தர இயலா விட்டால் என் வீரர்களில் இருவரை அரண்மனையில் வேலைக்கு அமர்த்தலாம் அல்லவா?”

நிலாவழகன் இந்த மாற்றத்துக்கு ஒப்புக் கொண்டான். “ஆகட்டும் நண்பரே!”

மூன்றாம் முறையாக நிலாவழகன் நண்பரே என்றழைத்தது, ஸ்ரீவராகனுக்கு என்னவோ போலிருந்தது.

அனைவரும் ‘தலைவரே’ என்று அழைக்க, இவன் மட்டும் தன்னை நண்பனாக்கிக் கொள்ளுகிறானே?

இவனும் ஒரு தமிழன் அல்லவா?

செருக்கு எங்கே போகும்?

தன் ஆசைக்காகவும் பழி உணர்ச்சிக்காகவும் இங்கு வந்தாலும், இந்த ஸ்ரீவராகனைத் தலைவனாக ஏற்றுக்கொள்வானா?

பின்னால் கவனித்துக் கொள்ளலாம்.

“நிலாவழகரே! உங்கள் கோரிக்கையை நான் நிறைவேற்ற முனைய வேண்டும். இப்போது அந்தப் புரட்சிக்காரன் இளங்கோ எங்கிருக்கிறான்?”

“தலைநகரில்தான் இருக்கிறான். அநேகமாக இன்றே நாளை யோ அவன் புறப்பட்டு விடுவான் என்று நினைக்கிறேன்” என்று கூறிய நிலாவழகன், அவன் எங்கு செல்கிறான், ஏன் செல்கிறான், என்பனவற்றை விளக்கினான். புரட்சிக் குழுவே அறிந்த செய்திதானே இது! நிலாவழகனுக்குத் தெரிந்திருந்ததில் வியப்பதற்கு ஒன்றுமில்லை.

ஸ்ரீவராகன் எழுந்தான்.

“நண்பரே! இன்றே அவனைப் பார்க்க வேண்டும். அவன் யார் என்பதை நான் அறிந்துகொண்டால் பிறகு ஆவன செய்யச் சுலபமாக இருக்கும். உங்களுடைய காதலியையும் முடிந்தால் காட்டுங்கள். இரவோடு இரவாகத் தூக்கி வந்து திருமணம் செய்து வைத்து விடுகிறோம். சம்மதம்தானே?”

“முழுச் சம்மதம்!”

“நான் உங்களுடன் மாறுவேடத்தில் வரலாமா?”

“மாறுவேடம் தேவையில்லை. எங்கள் பல்லவத் தலைநகரில் மன்னரைப் பார்ப்பதே ஆண்டுக்கு ஒரு முறை அல்லது இருமுறை. அதுவே நினைவில் இருப்பதில்லை. உங்களை யாருக்குத் தெரியும்? இப்படியே புறப்படலாம்.”

“தடையிருக்காதே?”

“என்னுடன் வருகிறீர்கள்!”

ஸ்ரீவராகன் பெரிதான மகிழ்ச்சியுடன் “வாரும், உண்டு முடித்து ஓய்வு கொண்டு புறப்படலாம்!” என்று நடந்தான்.

கோட்டை வாயிலில் நிலாவழகனைக் கண்ட காவல் வீரர்கள் எந்தவித ஐபழம் கொள்ளவில்லை.

உடன் சென்ற ஸ்ரீவராகனைப் பற்றியும் அவர்களுக்குக் கவலை ஏற்படவில்லை.

ஆனால் கோட்டையின் ஒருமருங்கே அமர்ந்து கவனித்த ராமசர்மன் மட்டும் மனத்தில் பயம் கொண்டான்.

அவன் நிலாவழகனை அறிவான்.

அதனால் உடன் பின்தொடரலானான்.

தெருக்கள் பலவற்றைக் கடந்து வந்து கொண்டிருந்தனர்.

ஸ்ரீவராகனுக்குக் காஞ்சியின் எழிலைக் காணக் காண மனம் பற்றி எரிந்தது.

எத்தனை அகன்ற வீதிகள்!

எத்தனை பெரிய மாளிகைகள்!

எங்கும் செல்வச் செழிப்பு தாண்டவ மாடுகிறதே!

இப்படி இருக்கையில் சாளுக்கியர் படையெடுத்து வந்து சென்றது முதல் மக்கள் அவதிப் படுவதாகக் கேள்விப் பட்டோமே!

இருக்கும் நிலையைப் பார்த்தால் அவதிப்படுவதாகத் தெரியவில்லையே!

ஓகோ! அதோ தெரிகிறதே, அதுதான் அரண்மனையா?

அரண்மனையா?

பொற்குன்ற மா?

எண்ணற்ற கோயில்கள்!

எழுத்து மணக்கும் கல்விச் சாலைகள்!

அறச்சாலைகள்!

அமுதச்சாலைகள்!

ஆயுத சாலைகள்!

வெம்பிய மனத்துடன் நிலாவழகனைப் பின்பற்றிய
வண்ணம் சென்று கொண்டிருந்தான் ஸ்ரீவராகன்.

வாதாபிகொண்ட வீதி என்று ஒரு வீதி இருந்தது.

அந்தப் பெயரைக் கேட்டதும் ரத்த நாளங்கள்
வெடித்து விடும் அளவுக்கு வேகமும் வெறியும்
கொண்டான் ஸ்ரீவராகன்.

ஆயினும் ஒருவாறு தன்னைச் சமனப்படுத்திய
வண்ணம் பின்தொடர்ந்தான்.

தொலைவில் ராமசர்மனும் புரவியை லாவகமாகச்
செலுத்திய வண்ணம் வந்து கொண்டிருந்தான்.

இளங்கோ முத்தரையன் வீட்டுக்குச் சற்றே தள்ளி
இருவரும் புரவியை விட்டு இறங்கி ஒரு மறைவில்
நின்று கொண்டனர்.

அப்போது மாலைநேரம் செந்தூர நடம் புரிந்து
கொண்டிருந்த வேளை.

சற்றைக்கெல்லாம் ஒற்றைப் புரவி சிவிகைத் தேர்
அந்த வீட்டு முன்னே வந்து நின்றது.

அதன் வருகையறிந்து இருவர் வீட்டினுள்ளிருந்து
வெளியே வந்தனர்; வரவேற்றனர்—அந்த வரவேற்பில்
அன்பும், உண்மையும் இருந்தன.

நிலாவழகன் சுட்டிச் சொன்னான்:

“அவன்தான் இளங்கோ! அவள்தான் கமலவல்லி!”.

ஸ்ரீவராகன் நாவில் நீர் சுரந்தது!

எத்தனை பெரிய பேரழகி! மேலும் கலையழகியாமே!

இளங்கோ! மிகவும் எளிமையாக இருக்கிறானே!
தேரில் இருந்து இறங்கிய இளைஞனைக் கண்டு
நிலாவழகன் விதிர்த்துப் போனான்.

அவனுடைய கண்கள் மருட்சி கண்டன.

உடல் நடுங்கிற்று.

நிலாவழகனுடைய நிலைகண்டு “என்ன நண்பரே,
என்ன?” என்றான் ஸ்ரீவராகன்.

அத்துடன் “யார் அந்த இளைஞன்?” என்றும்
கேட்டான்.

நிலாவழகன் சொன்னான்: “பல்லவ இளவரசர்
ராஜசிம்மர்!”

அரண்டு அலைமோதினான்; வெருண்டு வெதும்
பினான்; முடிவில் மருண்டு மலைத்து விட்டான்—
ஸ்ரீவராகன்!

அவன் மட்டுமா மருண்டு மலைத்தான்? தொலைவில்
இருந்து கவனித்த ராமசர்மன் வியர்த்து வெல
வெலத்தே போனான்.

17

தீபங்கள் திருநடம் புரியும் வேளையில் பரதவேணி
யம்மை மாளிகையை அடைந்தனர் மூவரும்!

ஒன்று சேர்ந்து மூவரும் வந்த காட்சி பரதவேணி
யம்மைக்குக் கண்கொள்ளாக் காட்சியாக இருந்தது.

அந்த அம்மைக்கு மட்டும் ‘நம்மிடம் நடனம்
பயின்று தெளிந்து வரும் மாணவன் உதய வசந்தன்
அல்ல; பல்லவ இளவரசன் ராஜசிம்மன்’ என்ற உண்மை

மட்டும் தெரியுமானால் எத்துணைக்கு மகிழ்ச்சியடைய வாய்ப்புண்டு!

“ஏது? உதய வசந்தன் இன்றைக்கு உன் வீட்டுக்கு வந்தாற்போலத் தெரிகிறது!” என்றார் பரதவேணியம்மை.

இளங்கோவும் புன்முறுவல் பூத்த வண்ணம் தலையசைத்தான்.

கமலவல்லி கன்னம் சிவக்க தலைகுனிந்து தரையை நோக்கினாள்.

“தாயே! இன்று நான் புறப்படுகிறேன். தங்கையை உங்களிடம் ஒப்படைத்துச் செல்லலாம் என்று வந்தேன்” என்றான் இளங்கோ.

பரதவேணியம்மையும் குறுநகை பூத்த வண்ணம் “இளங்கோ! அவளைப்பற்றிய கவலை இனி உனக்கு வேண்டாம். கவலைப்பட ஒரு துணை வந்து விட்டது. உயிரைக் காத்த உதயவசந்தன் அவளைக் காக்கத்தானு மறந்துவிடப் போகிறான்?” என்றார்.

சொற்களில்தாம் எத்துணை அழுத்தம்!

இளங்கோவும் பொருட்செறிவுடன் சிரித்தான்.

ராஜசிம்மன் கேட்டான்: “இளங்கோ! இந்த இரவு நேரத்தில் பயணமாக வேண்டுமா?”

உற்றுக் கவனித்தான் இளங்கோ.

அவன் கண்களில் நீர்த்தேக்கம் அவனை அறியாமல் ஏற்பட்டது.

“நண்பா! நான் உயிரை இலட்சியம் செய்யாதவன். இரவு பாலாற்றங்கரையில் இருநூற்றுவர் மத்தியில் என் திட்டத்தை எடுத்து வைத்துச் சபதம் மேற்கொள்ளச்

செல்லுகிறேன். பிறகு என்னுடைய பயணம் தொடங்குகிறது. காஞ்சியை நான் கைப்பற்றியே தீருவேன்!”

எத்துணை துணிவாக நடக்கப் போகும் உண்மையைக் கண்ணீருக்கும் இடையே கூறுகிறான் இளங்கோ!

அதுவும் எதிரில் நிற்பவன் பல்லவ இளவரசன் ராஜசிம்மன் என்பதையுணர்ந்து பகிரங்கமாகக் கூறுகிறானே!

ராஜசிம்மனே அதிர்ச்சி கண்டான்.

இளங்கோவின் பேரில் இருந்த ஐயம் முற்றிலும் தெளிந்து விட்டது ராஜசிம்மனுக்கு! தன்னை அவன் புரிந்து நடிக்கிறானே என்ற ஐயம் மேற்கண்ட பேச்சின் மூலம் தலைதெறிக்க ஓடிவிட்டது.

அப்படி மட்டும் தெரிந்து விட்டால்?

நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை ராஜசிம்மனால்!

இதில் என்ன இருக்கிறது?

இந்த விஷயத்தில் ராஜசிம்மன் பரிதாபத்துக்குரியவன்தான்!

இளங்கோ நன்கு தெரிந்து மனத்தை எவ்வளவுக்கு அடக்கிப் பழகி உண்மையைச் சொல்லுகிறான்!

ராஜசிம்மனைக் கொண்டே காஞ்சிக்குத் தமிழ்ச் சுதந்திரம் பெற்றுத் தந்து விட முடியும் என்ற முழு நம்பிக்கை இளங்கோவின் உள்ளத்தில் எழுந்து நின்றது போலும்!

போகும் போதாவது தங்கை கமலவல்லியிடம் ராஜசிம்மனைப் பற்றிய உண்மையைத் தெரிவித்து

விட்டுச் செல்லலாமா என்று ஒரு கணம் சிந்தித்தான் இளங்கோ.

வேண்டாம்! கமலவல்லி வெகுவாகப் பயந்து விடுவாள். திரும்பியதும் நடவடிக்கைகளைக் கண்டு வெளிப்படுத்தலாம் என்று வாளாயிருந்து விட்டான்.

கொஞ்ச நேரம் தங்கையிடம் அன்பாகப் பேசி! மகிழ்ந்தான். பிறகு புறப்பட்டான்.

அவனுடைய கண்கள் ஏனோ காரணமில்லாமல்! கலங்கிக் கொண்டே இருந்தன.

“உதய வசந்தா! என் தங்கை ஒரு பட்டுப் பூச்சி. அவளை நான் பட்டில் வைத்து வளர்த்தேன். அவள் உயிரைக் காத்த உன்னைக் காதலித்து விட்டாள். நான் தடையாக இருக்க விரும்பவில்லை. ஆனால் ஒன்றைச் சொல்வேன். அவளைக் காப்பது உன் பொறுப்பு!”

“அவளைப் பற்றிய கவலை வேண்டாம் என்று எத்தனை தடவை சொல்வது இளங்கோ! நான் சொல்வதெல்லாம் இதுதான்: நீ உன்னைக் காத்துக் கொள்” என்று கூறிய ராஜசிம்மன், “இளங்கோ! இந்தக் குத்துவாளை வைத்துக்கொள். இது உனக்குச் சமயத்தில் பயன்படும்!” என்று கூறி, இடுப்பிலிருந்த குத்துவாளை எடுத்துக் கொடுத்தான்.

பொன் வேய்ந்த அந்தக் குத்துவாள் பலவித நுணுக்க வேலைப்பாடுகளுடன் காணப்பட்டது.

அதைப் பெற்ற இளங்கோ, திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்தான்.

அதில் நந்திச்சின்னம் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்பதுதான் அவனுடைய சந்தேகம்.

அப்படி ஒன்றும் அதில் காணவில்லை.

ஆனால் கண்டுகொள்ள முடியாத பல நெளிவுகளிடுகள் காணப்பட்டன.

ஒன்றையும் பேசிக் கொள்ளாமல் அதனைப் பெற்று இடுப்பில் செருகிக் கொண்ட இளங்கோ அனைவரிடமும் விடைபெற்றுப் புறப்பட்டான்.

ஆசிரியை பரதவேணியம்மை ராஜசிம்மனுக்கான நாட்டியப் பயிற்சிக்கு அமர்ந்தார்.

அதுவரையும் அண்ணனைப்பற்றிய கவலையாகவே அமர்ந்து காணப்பட்டாள் கமலவல்லி.

அவளிடம் மெல்லச் சென்ற ராஜசிம்மன், “கமலீ! உன் அண்ணனைப் பற்றிய கவலைதானே? பயப்படாதே! நான் கொடுத்த குத்துவாள் அவரை நன்கு காக்கும்!” என்றான்.

கமலவல்லியும் ஒருவாறு தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டு எழுந்தாள்.

பயிற்சியில் ஈடுபட்டாள்.

தொடக்ககால அடைவு முறைகள் ஒன்பதையும் ராஜசிம்மன் நன்கு பயின்று விட்டான்.

கையசைவுப் பயிற்சிக்குப் பிறகு கழுத்தசைவுப் பயிற்சியும் முடிந்தது.

மலர் அஞ்சலி முறையைப் பயிற்றுவிக்கும் போது, “தாம் ததா—தைய்யத்தா” என்று கமலவல்லி கணீரென்று சொற்கூட்டைச் சொல்லும்போது கந்தர்வலோக நினைவே ஏற்பட்டது பரதவேணியம்மைக்கு!

அடுத்து ஜதிசுவரத்தைத் தொடங்கி வைத்தாள் கமலவல்லி.

இரவு ஏழரை நாழிகைப் போதுவரை இந்தப் பயிற்சி நீடித்தது.

அதன் பிறகு ராஜசிம்மன் விடை பெற்றான்.

மாளிகைக்கு வெளியே வந்தபோது கமலவல்லியும் பின்தொடர்ந்தே வந்தாள். “இத்தோடு நாளைதானா?” என்றாள்.

“ஏன்?”

“.....”

“கமலி! நாளை இரவு உன்னுடன் இருப்பேன்!”

கமலவல்லிக்குப் பெருமகிழ்வு கண்டது.

“தவற மாட்டார்களே?”

“என்னைப் புரிந்து கொண்டது இவ்வளவுதானா?”

புன்முறுவலைப் பொன்முறுவலாக்கி விடைதந்தாள் கமலவல்லி.

அப்போது அவளுடைய சிவந்த கன்னத்தைக் கிள்ளி மேலும் சிவப்பாக்கினான் ராஜசிம்மன்.

என்னே வியப்பு! விரல்களும் கூட கமலவல்லியின் சிவந்த கன்னத்து ஒளிபட்டு இன்னும் சிவந்தது.

சேனாதிபதி தென்னவன் வீரசக்தி பல்லவன் மாளிகை, காஞ்சி அரண்மனையை யொட்டி மேற்கே இருந்தது.

முன்றடுக்கு மாடங்களையும், மேலே மூன்று கூம்புகளையும் உடைய அந்த மாளிகை ஒரு காலத்தில் பரஞ்சோதியார்க்குக் கட்டப்பட்டது.

தமிழ்ப் பெரும் வீரரும், பெரிய புராணத்தில் சிறுத்தொண்ட நாயனார் என்று புகழப்பட்டவருமான பரஞ்சோதியாரின் வீரத்தைக் கண்டு வடக்கே இமயம் கூட

ஒரு கணம் அதிர்ந்து நகர்ந்தது என்று மிகைப்படச் சொன்னாலும் தகும்.

வாதாபியை எரித்துக் கணபதிக் கடவுளைத் தமிழகத்துக்குக் கொண்டுவந்தவராயிற்றே பரஞ்சோதி!

அன்னாருடைய மாளிகையில் இப்போது சேனாதிபதி வீரசக்தி வசித்து வந்தார்.

காஞ்சி மக்கள் அந்த மாளிகையைச் சேனாதிபதி மாளிகையென்றே பொதுவில் வழங்கி வந்தனர்.

சேனாதிபதி மாளிகையின் இரண்டாம் மாடத்துத் தனியறையுள் நுழைந்த ராமசர்மன், பலவிதமான மனப் போராட்டங்களுக்கு ஆளாகிப் புழுங்கிக் கொண்டிருந்தான்.

இளவரசன் ராஜசிம்மனை, புரட்சிக்காரன் இளங்கோ வீட்டில் கண்டது முதல் அவனால் எதையும் சரியாக ஊகிக்க முடியவில்லை.

இளவரசனை நம்புவதா வேண்டாமா என்ற பிரச்சினைக்கும் அவன் வந்துவிட்டான்.

தந்தையார் ஏற்ற இந்தப் பணிக்கு இளவரசன் குந்தகமாக நின்று விடுவாரோ என்று அஞ்சினான்.

ஆனால் தன்னை ஏன் தந்தையார் பணிக்குத் துணை புரியுமளவுக்குத் தூண்ட வேண்டும்?

அந்தச் சமயத்தில் சேனாதிபதி வீரசக்தி வேகமுடன் மாளிகைக்கு வந்தார்.

மகன் போராட்டமுடன் இருக்கும் நிலையைக் கவனித்தார்.

“ராமசர்மா!”

தந்தையின் குரல் கேட்டு எழுந்தான்.

“என்ன ஒரு மாதிரியாக இருக்கிறாய்?”

“ஒன்றுமில்லை.” — ராமசர்மன் மழுப்புகிறான் என்பதைப் புரிந்து கொண்ட சேனாதிபதி வீரசக்தி, “மகனே! பல்லவ மன்னர் உன்னை மிகவும் அவசரமாகப் பார்க்க வேண்டுமாம். புறப்படு!” என்றார்.

ராமசர்மனும் ஒன்றும் பேசிக் கொள்ளாமல் தந்தையுடன் புறப்பட்டான்.

தந்தையும் மகனும் குதிரை ஏறி வேகமுடன் அரண்மனையை அடைந்தனர்.

அவர்களைக் காவலர்கள் வணங்கி வரவேற்றனர்.

பல்லவ மன்னருக்குச் செய்தி அறிவிக்க ஒருவன் விரைந்தான்.

அரண்மனையின் ஆலோசனைக் கூடத்தில் பல்லவ மன்னர் பரமேசுவர வர்மர் கடுகடுப்புடன் காணப்பட்டார்.

பக்கத்தில் அமைச்சர் மும்மண்டலப் பிரம்மராயர் அமைதியாக அமர்ந்திருந்தார்.

அவருக்கு இந்த அமைதி ஏற்பட்டு ஏறத்தாழ ஏழாண்டுகள் ஆகின்றன.

சாளுக்கியப் போரில் தட்சிணப் பயங்கரனால் தம் முடைய மகன் காஞ்சனன் மாண்டது முதற்கொண்டே அவர் இந்த அமைதி நிலைக்கு வந்து விட்டார்.

மன்னரும், அமைச்சருமாக அமர்ந்து தன்னை எதிர் பார்ப்பதை, உள்ளே நுழைந்த ராமசர்மன் ஒரு கணத்தில் உணர்ந்து கொண்டான்.

ஏதோ செய்தி துடானதாகத்தான் இருக்க வேண்டும்.

உள்ளே நுழைந்த இருவரும் பல்லவ மன்னரை வணங்கினர். பரமேசுவரவர்மரும் இருவரையும் அமரும் படிச் சொன்னார்.

பிறகு ராமசர்மனை உற்றுக் கவனித்தார்.

வீரமும், விவேகமும் நிறைந்த இளைஞன் ஆயிற்றே அவன்!

அவனுடைய சேவை பல்லவத்துக்குப் பயன் படாமல் போய்விடுமோ என்று அஞ்சியிருந்த வேளையில் ராஜசிம்மன் செய்த ஏற்பாடு மகிழ்ச்சிக்குரியதாக இருந்தது.

ஆனாலும் ராஜசிம்மன் நடந்து வருவதுதான் மகிழ்ச்சியைக் கெடுக்கக் கூடியதாக இருக்கிறதே!

“ராமசர்மா! ராஜசிம்மன் உனக்குக் கட்டளை யிட்டதன் நோக்கம் உனக்குப் புரிகிறதா?” பல்லவ மன்னர் பரமேசுவர வர்மர் கேட்டார்.

“நோக்கம் புரியவில்லை, பல்லவச் சக்கரவர்த்தி! அவரையே என்னால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. யென்றால், அவருடைய நோக்கத்தை என்னால் எப்படிப் புரிந்து கொள்ளமுடியும்?” என்றான் ராமசர்மன்.

“உன்னால்தான் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை? என்னால் மட்டுமல்ல, இந்தக் காஞ்சியாலும் கூடப் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையே!” — பல்லவ சக்கர வர்த்தியின் மன வருத்தத்தை அன்றுதான் அனைவரும் கண்டனர்.

பல்லவ பரமேசுவர வர்மர் மேலும் கேட்டார்: “ராமசர்மா! ராஜசிம்மன் நாட்டிபம் பயிலுகிறானா?”

என்ன மறுமொழி சொல்வான் ராமசர்மன்? “எனக்குத் தெரியாது பிரபோ!”

“உண்மையில் தெரியாது? நீ வேதம் படித்தவன்! சொல்!” — அதட்டினார் பல்லவ மன்னர்.

ராமசர்மன் சுருக்கமாகச் சொன்னான்: “நான் வேதம் படித்ததால்தான் நியாயத்துக்குக் கட்டுப்படுகிறேன். இளவரசர் இப்போது என் தலைவர். என்னை வீரனாக்கிய குரு! எனவே அவருக்குப் புறம்பாக— அவருடைய இரகசியங்களை நான் வெளியிட முடியாத நிலையில் இருக்கிறேன். இப்படிச் கூறியதற்காக நீங்கள் என்னைப் பொருத்தருள வேண்டும். நான் உங்களைப் பொறுத்தவரை துரோகம் செய்தவனாக இருந்தாலும் பல்லவத்தை நேர்மையுடன் காக்கும் காஞ்சி அரசியலைப் பொறுத்தவரை சிறப்பைத் தேடித் தந்தவனாகிறேன்.”

ராமசர்மனைப் பேச்சில் வெல்ல முடியாது என்பதை நன்கு உணர்ந்த பரமேசுவர வர்ம பல்லவர், “நீ எனக்குச் சொல்ல மறுத்தாலும், இதோ இன்னும் கொஞ்ச நேரத்தில் ராஜசிம்மன் வரப்போகிறான். அவனே அவன் வாயால் உன் முன்னிலையில் சொல்லப் போகிறான்; கேள், ராமசர்மா!” என்றார்.

அவருக்கு ராமசர்மனின் இந்த நேர்மை மிகவும் பிடித்திருந்தது.

சற்றைக்கெல்லாம் வீரன் ஒருவன் வந்து வணங்கி நின்றான். “பல்லவ சக்கரவர்த்திகள் வாழ்க! இளவரசர் ஓலை தந்திருக்கிறார்!” என்று கூறி, திருமுகத்தை எடுத்து அரசரிடம் நீட்டினான் அந்த வீரன்.

மகளை ஆவலோடு எதிர்பார்த்துக் கொண்டு இருந்த பரமேசுவர வர்மர், ஓலையை மன வருத்தத்துடன் பெற்றுப் பிரித்துப் படித்ததும், “ராஜசிம்மா!” என்ற கதறலுடன் மயங்கிச் சாய்ந்தார்!

ஓலையளித்த இந்த ஓலத்தின் உண்மைதான் என்ன?

நீலவான் மஞ்சம்.

நித்திலப் பொட்டுக்கள்.

கோலமாய் பவனி வரும் கோதை நிலா.

வெள்ளியில முழுக்காடும், துல்லியப் பூந்தோட்டம்!

பதம் பாடி மணம் வீசும் வித வித மலர்க்கூட்டம்!

அமுதமாய் ஓடிவரும் தென் திசைக் காற்றோட்டம்!

ஓசையற்ற சூழ்நிலை.

ஓராயிரம் கதை பேசும் நள்ளிரவு.

அங்கே ஓரிணை உள்ளங்கள் மட்டும் காதல் கதை
பேசிக் கொண்டு இருந்தன.

மேலே பரந்த வான்குடை.

கீழே பசிய புல் தரை.

பின்புறம் நித்தியமல்லிப் பந்தல்.

முன்புறம் அல்லி பூத்துக் குலுங்கும் செய்குளம்.

“கமலீ!” என்று இனிமையாக அழைப்புக்
கொடுத்த குரல் பலலல இாவரசன் ராஜசிம்மனு
டையது.

தொடர்ந்து—

“உம்...!”—சுருதி சேர்த்தது செங்கோட்டி யாழ்
போன்ற செங்கமலப் பேரழகி கமலவல்லியின் குரல்!

இரு குரல்களும் இணைந்தன; இசைத்தன, இன்பம்
பெற்றன!

“கமலி! ஒவ்வோர் இரவும் நமக்கு இப்படியே சொர்க்கத்தைப் படைத்துக் கொண்டு போனால், பிறகு—”

“மனித சாதிக்குச் சொர்க்கப் பஞ்சம் வந்துவிடும்!”
கலகலத்த சிரிப்பு.

சுருதி பேதம்.

ஆனால், ஆதார சுருதியை இழக்கவில்லை.

ஒன்று உச்சநிலை; மற்றொன்று கீழ்நிலை.

மத்திம சுருதிக்கு அவை வரங் கேட்கவில்லை; ஆயத்தமாகிக் கொண்டு இருந்தன.

“ஒரு காதலி நிலாவைப் பிடித்துத் தரும்படி வரம் கேட்டாளாம்!”

“ஓகோ!”

“காதல் மயக்கத்தில் இருந்திருந்தால் சற்று; சிந்தித்து இருப்பான் அவன்!”

“காமபோதையில் இருந்தானே?”

“அதனால்தான் வாக்குக் கொடுத்து விட்டான்.”

“முடிவில்?”

“வாக்குத் தவறிவிட்டான். காதல் முறிந்தது.”

“தவறு; காமம் முறிந்தது. கண்ணற்ற நிலைக்கு சிந்தனை ஏது?”

“நம்முடைய நிலை?”

“தெய்வீகம்! கமலி! நிலாவைப் பிடித்துத் தர வேண்டும் என்று ஒவ்வொரு காதலனும் எண்ணுவது இயற்கையோ என்னவோ! என்றைக்காவது ஒரு நாளைக்கு எவனாவது பிடித்துக் கொடுத்து விட்டாலும் வியப்பதற்கில்லை.”

கமலவல்லி கெக்கலி கொட்டிச் சிரித்தாள்.

பக்கத்து சரக் கொன்றை மரத்திலிருந்த சிச்சிலிப் பறவை கிறீச்சிட்டுப் பறந்தது.

“உங்கள் நகைச்சுவையில் அசாத்திய கற்பனை இருக்கிறது.”

“கற்பனை என்பது என்ன? சில பைத்தியங்கள் அதன் பெருமையை உணர்வதில்லை. ஒவ்வொரு கற்பனையும் பின்னால் வரப்போகும் ஒரு படைப்பைப் பற்றித்தான் பேசுகின்றன! பிரம்மன் கற்பனையின் கடமை தவறாப் பணியாளன்!”

“ஓகோ! உங்கள் கற்பனை அபாரம்! அபாரம்!”

கமலவல்லி இப்படிக் கூறும்போது உடல் முழுவதையும் அசைத்தாள்.

அவளுடைய மார்பகங்கள் குலுங்கிச் சிரித்தன.

மென்மையான தோள்கள் படைப்பின் இதத்தைப் பறைசாற்றின.

ராஜசிம்மன் அந்தப் பூந் தோள்களைப் பற்றினான்.

சங்கு போன்ற கமலியின் கழுத்தில், தன்னுடைய இதழ்களை ஒத்தடம் தருவது போல அழுத்தி, “கமலி!” என்றான், ராஜசிம்மன்.

அவன் உள்ளத்தில் கமலவல்லி வான்போலப் பரந்து இடம் பெற்று விட்டாள்.

இதயத்தில் தேன்போல் சுரந்து அமுதத்தை வார்த்து விட்டாள்!

எண்ணங்களில் பூவாய் உதிர்கிறாள்!

நரம்புக்கு நரம்பு ஓடையாய் ஓடுகிறாள்!

அசைவில் அவள் நடம் புரிகிறாள்!

ஆசையில் அவள் புன்னகை பூக்கிறாள்!

அன்பில் தாயாகி நிற்கிறாள்!

அரவணைப்பில் தந்தைக்குள்ள கம்பீரம்!

நடையில் நயம்!

வீரத்தில் உணர்ச்சி.....

ஓ...அவளில்லையேல் நானில்லை!

அவளில்லையேல் நானில்லை!

ராஜசிம்மன் கற்பனையுலகில் சஞ்சரித்தான்!

அவளில்லையேல் அவள் மட்டும் வாழ்ந்து விடுவாளா
என்ன?

“கமலீ! நீ ஓர் இளவரசி; பாரம்பர்யப்படி! என்னை
அப்படியான எந்தக் கண்ணிலும் வைத்துப் பார்க்க
வில்லையே?”

“எனக்கே அப்படி ஒரு நம்பிக்கையில்லையே!”

“ஒருகால் இந்த நாட்டு இளவரசனுக்கே உன்னை
ஏற்பாடு செய்கிறார்கள் என்று வைத்துக் கொள்.
அப்போது நீ என்ன மறுமொழி கூறுவாய்?”

“மறுமொழி கூறுவது பிறகு இருக்கட்டும். ஏன்
இந்தக் கற்பனை?”

“கற்பனைக்குக் காரணமுண்டு. உன் அண்ணன்
புரட்சிக்காரன். அவனோ அரச மரபினன். இன்ன பிற
காரணங்களை வைத்து பல்லவ இளவரசர் உன்னை
மணப்பதன்முலம் புரட்சியை அடக்கி விடலாம்
அல்லவா?”

“என் அண்ணா நீங்கள் நினைப்பது போல சுயநல
வாதியல்ல. அவர் நினைத்திருந்தால என்னைப் பாண்டிய
இளவரசனுக்கு மணமுடித்திருக்கலாம். அரச வாழ்வு

வேண்டாம் என்று உதறிக் கங்கணம் கட்டிக் கொண்டோம்! என்று என் தந்தை இன்றைய பல்லவ மன்னரின் தந்தையால் வஞ்சிக்கப் பட்டாரோ—இறப்புக் கண்டாரோ அன்றே நாங்கள் ஒரு சாதாரணக் குடி மக்களாய் விட்டோம். தயவு செய்து மனத்தைக் குழப்பிக் கொள்ள வேண்டாம். நீங்கள் மட்டும் யாராம்? செல்வத்தால ஓர் இளவரசர் போலத் தானே?”

“இளவரசர் போல என்ன? சரி சரி! நாம் சற்றுக் காலார உலவி விட்டு வரலாமா?”

“நான்கூட இதைச் சொல்லலாம் என்றிருந்தேன்!”

இருவரும் எழுந்து கைகோர்த்து இன்பம் பொங்க நடந்து சென்றனர்.

வழியில்தான் எத்தனை எத்தனை குறும்பு!

இந்த நள்ளிரவுப் போதில் அரண்மனையில் பல்லவ மன்னர் பரமேசுவர வர்மர் மனத்தைப் பிசைந்து கொண்டிருந்தார்.

அன்று ஓலையால் ஏற்பட்ட ஓலத்துக்குப் பிறகு பரமேசுவர வர்மர் படுத்த படுக்கையாகி விட்டார்.

அந்த அதிர்ச்சி அவருக்குத் தாள முடியாத அதிர்ச்சியாய் விட்டது.

அப்படி என்னதான் ராஜசிம்மன் ஓலையில் எழுதி விட்டான்?

“மந்திராலோசனையில் கலந்து கொள்ள விருப்பமில்லை; நீங்கள் என் நாட்டியப் பயிற்சி விஷயத்தில் தலையிட்டால், நான் இளவரசப் பதவியைத் துறக்க நேரிடும்” என்று குறிப்பிட்டு இருந்தான்.

அத்துடன் “கமலவல்லியின் காதல் விவகாரம் உங்கள் காதுகளுக்கு எட்டியிருக்கிறது. இதை மந்திராலோசனையில் வாதிப்பது சரியல்ல; இது என் சொந்த விவகாரம். நாட்டில் கொந்தளித்து வரும் புரட்சிக்கு இது சாதகத்தை உண்டு பண்ணலாம் என்று நம்புகிறேன். இதில் தலையிட யாருக்கும் உரிமை இல்லை. தலையிட்டால் நானே புரட்சிக்குத் தலைமை தாங்க நேரிட்டாலும் வியப்பகற்கில்லை.”

பயங்கரமான வாசகம்தான்.

ஒரு தந்தைக்கு மகன் இத்தனை கண்டிப்பாக எழுதக் கூடாதுதான்.

அவர் மட்டும் சில பல விஷயங்களில், பிடிவாதமாக “மரபு மரபு” என்று முரண்டு பிடிக்கலாமா? இதனால் வருங்காலப் பல்லவத்தை லாப நாட்டமுடன் அனுபவிப்பது யார்?

ராஜசிம்மனைப் பொறுத்தவரை அவனுடைய நியாயம் சரியானதாக இருந்தது.

பரமேசுவர வர்மரைப் பொறுத்தவரை அவருடைய கவலைக்குக் காரணம் நியாயமானதாகத் தெரிந்தது.

ஸ்ரீவிஜய நாட்டிலிருந்து ரங்கபதாகையை மணப்பதன்மூலம் பல செல்வாக்குகளைப் பெறலாம் அல்லவா? இது இந்த ராஜசிம்மனுக்குப் புரியாமல் போனதென்ன? புலப்படாமல் போனதென்ன?

அருகாமையில் அமைச்சர் பிரம்மராயர் எந்த நேரமும் அமர்ந்திருந்தார்.

மன்னருக்கு இப்படி ஏற்பட்டு இருக்கிறது என்பதைக் கேள்விப்பட்டும் ராஜசிம்மன் வராமை கண்டு யாருக்குத்தான் மனவருத்தம் இராது?

“அமைச்சரே! ராஜசிம்மன் வருகிறேன் என்று சொன்னா?”—மன்னர் வருத்தமுடன் கேட்டார்.

“இளவரசரைப் பார்க்கவே முடியவில்லை. பார்க்க முடிந்தால்தானே செய்தியறிவிக்க?”

பரமேசுவர வர்மர் வாளாயிருந்து விட்டார்.

பிறகு மெல்லச் சொன்னார்: “பிரம்மராயரே! ராஜசிம்மனின் இந்தக் காதல் விவகாரத்தால், அரசரிமை மாற்றம் நிகழலாமோவென்று அச்சப்படுகிறேன்.”

“உங்கள் இரண்டாங்கால் பரம்பரையான—பீம வர்மர் பரம்பரைக்குப் போய்விடுமோ என்று அஞ்சுகிறீர்களா?”

“ஆம் அமைச்சரே.”

“ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை.”

“முடிவு?”

“திருமணத்துக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டியது தான்!”

“ராஜசிம்மன் மறுப்பானே?”

“அதற்கு ஒரு வழி உண்டு. நான் ஏற்பாடு செய்து விட்டேன். கவலைப்பட வேண்டாம்.”

“என்ன ஏற்பாடு?”

“ஸ்ரீவிஜயத்துக்கு ஓலையனுப்பி விட்டேன். ரங்க பதாகையுடன் ஸ்ரீவிஜய மன்னர் புறப்பட்டு வருவார்.”

“அமைச்சரே! இது விஷப் பரீட்சை!”

“நீங்கள் தயவு செய்து படுக்கையிலேயே இருங்கள். இதை வைத்துத்தான் ராஜசிம்மனைத் திருத்த முடியும்!” என்று கூறிய பிரம்மராயரை வைத்த கண் வாங்காமல் நோக்கினார் பல்லவ மன்னர் பரமேசுவர வர்மர். அவருக்கு விஷயம் புரிந்து விட்டது.

நள்ளிரவு தாண்டவமாடும் இதே வேளையில்...

ராஜவிகாரையில் அமைதி நிலவிக் கொண்டிருந்தது.

ராஜவிகாரையில் மகாதேவர், புத்த பெருமான் முன்னிலையில் தவம் செய்து கொண்டு இருந்தார். வெகு நேரமாகத் தவத்தில் முனைந்திருந்த அவர், விடுபட்டு எழுந்தார்.

நேரே கல்லினால் ஆன படுக்கைக்குச் சென்றார்.

அந்த ராஜவிகாரை காஞ்சிக்கு நடுமையத்தில் இருந்தது.

இதனால் சைவ, வைணவ மதத்தினர் கூட பல முறை புரட்சி செய்து பார்த்து விட்டனர்.

ஒரு நாட்டின் உயிர்—மானம் அதன் மொழி!

அப்படியான தமிழே சீர்குலைந்து இருக்கும்போது, இந்தக் கோயில் பிரச்சினைக்குத்தானே மக்கள் செவி சாய்க்கப் போகின்றனர்?

அரண்மனையும் அதுபற்றிக் கவலை கொள்ள வில்லை.

இத்தனைக்கும் பல்லவர்கள் தெய்வபக்தி நிரம்பியவர்கள்.

ஆனாலும் அவர்கள் ஒருமுகமாக புத்த மதத்தையும், சமணத்தையும் ஆதரித்து வந்தனர்.

இந்த ஆதரவே அவர்களுக்குப் பல சமயங்களில் அவலமாக முடிந்ததுண்டு.

இப்போதும் அந்த அவலத்துக்குத்தான் வழி தேடிக் கொண்டிருந்தது ராஜவிகாரை!

என்ன இருந்தாலும் இந்த மதங்கள் வடக்கு மதங்கள் தாமே!

ராஜவிகாரையில் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட பிக்குகள் இருந்தனர்.

சமீபத்தில் முன்று மாதங்களுக்குள் ஐம்பது புதிய துறவிகள் குடியேறினர்.

அவர்கள் வருகைக்குப் பிறகு துறவிகளின் தலைவரான மகாதேரருக்கு மண்டைக் குழப்பம் ஏற்பட்டு மனப் போராட்டத்துக்கு ஆளானார்.

யார் இவர்கள்?

ஏன் இப்படி வந்திருக்கிறார்கள் என்பது வெகு நாட்கள் வரை புரியாமல் இருந்தது.

இரண்டொரு தினங்களுக்கு முன்புதான்—அதுவும் குறிப்பாக ராமசர்மன் விகாரைக்கு வந்து சென்ற நாள் முதல் தான் மகாதேரருக்கு ஐயம் கண்டது.

தலைநகரில் சாளுக்கியர்கள் நடமாடுகிறார்கள்.

அவர்கள் துறவிகள் வடிவிலும் நடமாடலாம் அல்லவா?

என்ன செய்வதென்றே புரியாமல் தவித்தார்.

துறவிகள் வந்தால் விகாரையில் இடமில்லை என்று சொல்ல முடியாது.

நேற்றுக்கூட பதின்மர் வந்தார்கள்.

வடக்கில் இருந்து வருவதாகவும் விரைவில் இலங்கை நோக்கி செல்லவிருப்பதாகவும் சொன்னார்கள்.

நம்பித்தானே ஆக வேண்டும்!

மதப்படி முண்டிதத் தலையுடனும் துவராடையுடனும் வந்தால் எப்படிச் சந்தேகிப்பது?

தம்முடைய முண்டிதத் தலையைத் தடவி விட்டுக் கொண்டவராய் கல் இருக்கையில் அமர்ந்தார், மகாதேவர்.

அப்போது ஒரு துறவி உள்ளே நுழைந்து அவர் காதில் ஏதோ முணுமுணுத்தார்.

மகாதேவர் கண்கள் அகல் விரிந்தன. “என்ன! சாளுக்கிய மன்னன் விஜயாதித்தன் என்னைச் சந்திக்க வந்திருக்கிறான்? அதுவும் இந்த நள்ளிரவு தாண்டிய வேளையில்!”

வெகுநேரம் சிந்தித்த மகாதேவர் வேறு வழியின்றி வந்தவர்களைக் கவனமாக அழைத்து வரும்படி ஆணை பிறப்பித்தார்.

அவரைப் பெரிதான பயம் சூழ்ந்தது.

19

பாலாற்றங்கரைக் கூட்டத்துக்குப் பிறகு காஞ்சித் தலைநகரில் ஒரு புதிய மாற்றம் தென்பட்டது.

இறுநூறு இளைஞர்கள் இரத்த சபதம் ஏற்றனர்.

எக் காலத்திலும் எந்த நேரத்திலும் தமிழ் நாட்டுக் காக—தமிழ் மொழிக்காக — தமிழ் ஆட்சிக்காக உயிரைத் தியாகம் செய்யச் சித்தமாக இருக்கிறோம் என்பதுதான் அந்த இரத்த சபதத்தின் உள்நோக்கம்.

இளைஞரிடையே இரத்த சபதம் பெற்றுப் புறப் படும்போது ஐவரைத் தேர்ந்தெடுத்து நியமித்தான் இளங்கோ முத்தரையன்.

அந்த ஐவரும் புரட்சிக் கூட்டத்துக்கே மிகவும் முக்கியமானவர்களென அறிவித்தான்.

எதற்கும் அவர்கள் துணிய வேண்டும்.

இரத்த சபதம் ஏற்ற இருநூற்றுவரும் தலைநகரை அடைந்தனர்.

அன்று முதற்கொண்டே காஞ்சியின் மூலைமுடுக்குகளிலெல்லாம் புரட்சி பற்றிய பேச்சுகள் அடிபடத் தொடங்கின.

இத்தனை நடந்தும் ராஜசிம்மன் கொஞ்சமும் கவலையில்லாமலே காலத்தைக் கடத்தி வந்தான்.

உடன் காதலையும் வளர்த்து வந்தான்.

மாலையில் பரதவேணியம்மையிடம் நடனம் பயிலுவதும் இரவில் கமலவல்லியுடன் காதல் போதையில் முழுவதுமாகக் காலத்தை வழியனுப்பிக் கொண்டிருந்தான்.

நடனப் பயிற்சியில் தொடக்கப் பாடங்கள் முடிந்து, மேலும் பல பாடங்களை ராஜசிம்மன் கற்றுக் கொண்டான்.

தனக்குத் தெரிந்த எல்லாப் பாடங்களையுமே அவனுக்குக் கமலவல்லி கற்றுக் கொடுத்து விட்டாள்.

பரதவேணியம்மையின் மேற்பார்வையில் பயிற்சி நடந்தாலும் பாடங்களைக் கமலவல்லியே நடத்தினாள்.

அண்ணன் ஊரில் இல்லாததால், பரதவேணியம்மையின் மாளிகையிலேயே கமலவல்லி தங்கி இருந்தாள்.

இதனால் ராஜசிம்மனுக்கு காலக் தவறாமல் பயிற்சி அளிக்க முடிந்தது.

அவனை நாஸ்தோறும் சந்தித்துக் காதல் கடலிலே மூழ்கவும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

ராஜசிம்மன்தான் பல்லவ இளவரசன் என்பதை இதுநாள்வரை கமலவல்லி அறிந்து கொள்ளவில்லை.

அறிந்து கொள்ள இயலாத அளவுக்கு ராஜசிம்மன் பக்குவமாக நடந்து கொண்டான்.

அவன் யாராக இருந்தால் என்ன?

கமலவல்லி தன் காதல் முழுவதையும் அவன் மீதே பொழிந்தாள்.

அவனைக் காண்பதிலும், சந்திப்பதிலும் தனி இன்பங் கண்டாள்; கனவு மயக்கமும் கொண்டாள்.

பரதவேணி அம்மையார் அனைத்தும் அறிவார்.

ஆனாலும், கண்டும் காணாதது போல நடந்து கொண்டார்.

இருவரும் உளப்பூர்வமாகக் காதலிப்பதும் அவளுக்குத் தெரியும்.

இளங்கோவும் இந்தக் காதலை அனுமதித்து விட்டான்.

ஆகவே, பரதவேணி அம்மையார் தலையிட வேண்டிய அவசியமே ஏற்படவில்லை.

காதலர்களும் பரதவேணி அம்மையின் முன்னே அடக்கமாகவே நடந்து கொண்டார்கள்.

இன்றும் அந்தி வேளை வந்ததும் ராஜசிம்மன் பரத வேணி அம்மையின் மாளிகை நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

அவனுடைய வருகைக்காக இளங்கோ முத்தரையனும் அங்கே காத்திருந்தான்.

நண்பர் இருவரும் சந்திக்கும்போது ஒருவரை யொருவர் அணைத்து மார்போடு மார்பாகத் தழுவிக்கொண்டனர்.

அப்படித் தழுவிக்கொள்கிறபோது ராஜசிம்மனூல் நிலைமையைத் தேற்றிக் கொள்ளவே முடியவில்லை.

எந்தப் புரட்சிக்காரனை வேரோடு கெல்லி எறிய தந்தையிடம் வாக்குக் கொடுத்தானோ, அந்தப் புரட்சிக்காரனை மார்போடு மார்பாக அணைத்துக் கொள்கிறோமே!

இது என்ன நியாயம்?

“உதய வசந்தா! நலமா?” என்றான் இளங்கோ.

ராஜசிம்மனும் நகைச்சுவையாக மறுமொழி தந்தான்.

“நண்பா! உன் தங்கை நலமானால் நானும் நலமே!”

இளங்கோ சிரித்தான்: “உதய வசந்தா! நீ கொடுத்த குத்துவாள் எனக்கு மிகவும் பயன்பட்டது.”

“அப்படியா!”

“ஆமாம்; ஒரு கூட்டத்தில் அரண்மனை வீரர்கள் பாடிவீட்டில் தங்கி இருந்தபோது நாங்கள் பதின்மர் அகப்பட்டுக் கொண்டோம். எங்களைச் சிறைபிடிக்க அவர்கள் ஆயத்தமாய் விட்டனர். எங்களைச் சாளுக்கிய ஒற்றர்கள் என்று தீர்மானித்து விட்டார்களாம். நாங்களும் சிறைபிடிக்கப்பட்டோம். அப்போது எங்களுடைய ஆயுதங்களைப் பரிசோதித்து எடுத்தனர். குத்துவாளும் அவர்களுடைய கைக்கு மாறியது. அந்தக் குத்துவாளைக் கண்டதும், வீரர்கள் என்னை உற்று உற்றுக் கவனித்துவிட்டு, பிறகு நெட்டங்கமாக

விழுந்து வணங்கி பொருத்தருள வேண்டினர். உயிர் காக்கப்பட்டாலும் மர்மம்தான் புரியவில்லை.”

இளங்கோ சாமர்த்தியமாக ராஜசிம்மனைக் கவனித்தான்.

கமலவல்லியும் கூட ஆச்சரியமுடன் நோக்கினாள்.

ஆனால் ராஜசிம்மன் மட்டும் முகத்தில் எந்தவித சலனத்தையும் காட்டிக் கொள்ளாமல் “எனக்கும் புரிய வில்லையே” என்றான்.

“இந்தக் குத்துவாள் உங்களுக்கு ஏது?” என்றாள் கமலவல்லி.

“யாரோ விலைக்கு விற்பார்கள் வாங்கினேன்” என்றான்.

“இதில் உயிர் காக்கும் மர்மம் அடங்கி இருக்கிறது என்பது உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“நானே முதல் தடவையாக இப்போதுதான் கேள்விப் படுகிறேன்!”

ராஜசிம்மனுடைய சாமர்த்தியத்தை இளங்கோ உள்ளுக்குள் பாராட்டிக் கொண்டான்.

அதன்பிறகு வெளியூர் பயணம் பற்றி விளக்கினான் இளங்கோ.

விரைவில் புரட்சித் தீ வெடிக்கப் போகிறதென்றும் அந்த வெடிப்பால் காஞ்சியில் பல்லவர் ஆட்சி துகளாகப் போகிறதென்றும் கூறிக் கடகட வென்று நகைத்தான், இளங்கோ.

ராஜசிம்மனுக்கு ஒவ்வொரு கட்டமும் அறத்துன்ப நிலைமையுண்டு பண்ணி இதயத்தைப் பிழியச் செய்தது.

இளங்கோ முத்தரையன் புகழ் நாளுக்கு நாள்
ஓங்குவதைக் கண்டு பெரிதாகப் புழுங்கித் தவித்தான்
நிலாவழகன்.

சாளுக்கியர்கள் சொன்ன நான்கு திட்டங்களையும்
ஒழுங்காகச் செய்து முடித்தான்.

மூன்று நிறைவாக நிறைவேறி விட்டன!

அரண்மனையில் இருவரை வேலைக்கு அமர்த்தினான்..
வணிகத் தெருவில் பெரிய மாளிகையை விலைபேசி
முடித்து வாங்கித் தந்தான்.

வாணிபம் நடத்தவும் உத்தரவு பெற்றுத் தந்தாய்
விட்டது.

ஆனால் முதன் முதலாக முயன்ற முயற்சிதான்
தோல்வி கண்டது.

ஸ்ரீவராகன், தன்னை சாளுக்கிய மன்னன்
விஜயாதித்தன் என்று கூறிக் கொண்டு ராஜ-
விகாரையில் நுழைந்து மகாதேரரை வயப்படுத்த-
நினைத்ததில்தான் படுதோல்வி.

புத்தமதம் வளரப் பல உதவி செய்வதாகச் சொல்-
லியும் மகாதேரர் மறுத்து விட்டார்.

தமிழகத்தில் குடியேறித் தமிழ்த் தண்ணீர்ப் பருகி
வளர்ந்த நன்றி விசுவாசம் அவரைக் காட்டிக்-
கொடுக்கத் தடுத்தது.

இத்தனையும் செய்து முடித்த பிறகும் தன்
விஷயத்தில் இந்த ஸ்ரீவராகன் அக்கறை காட்டாமல்
இருந்ததுதான் ஆச்சரியத்திலும் ஆச்சரியமாக
இருந்தது.

ஒருவேளை நம்மை ஏமாற்றி விட்டார்களா?

நினைக்க நினைக்க நெஞ்சு வெந்து கருகியது.

முன்னூறு சாளுக்கியர்களாக இருந்தவர்கள் இப்போது ஐநூற்றுவராகப் பெருகிவிட்டனர்.

இன்னும் எத்தனை பேர் வந்து குவிவார்களோ?

கடற்கரை வாணிபம் என்ற பெயரால் ஆட்களைச் சேர்த்துத் தங்க வைத்துக் கொள்ளத்தான் இந்த ஏற்பாடா?

நிலாவழகன் நிம்மதியில்லாமல் நிலைதடுமாறினான்.

அப்போது ஒரு சாளுக்கியன் நுழைந்தான்.

நிலாவழகன் கொஞ்சம் புத்திசாலித்தனமாக ஒரு காரியம் செய்திருந்தான்.

காஞ்சி அரண்மனையில் வீரர்களை விலைபேச முடியாது என்று கூறி, சாளுக்கியர் இருவரை மர்மாக விலைபேசி முடித்துக் கொண்டு ஒற்று வேலைக்கு அமர்த்திக் கொண்டான். ஸ்ரீவராகன் தன்னை ஏமாற்றி விட்டால்?

வந்தவன் சொன்னான்: “பிரபோ! முக்கியச் செய்தி! நாளை இரவு ஸ்ரீவராகர், காஞ்சியின் புரட்சிக்காரர் இளங்கோ முத்தரையரை நட்பாக்கிக் கொள்ள சந்திக்கிறார்!”

என்ன? இளங்கோவை ஸ்ரீவராகன் சந்திப்பதா?

நம்முடைய பகைவனை இவன் நண்பனாக்கிக் கொள்ள ஒரு சந்திப்பா?

அப்படியானால் நமக்களித்த வாக்குறுதி?

நிலாவழகன் சிலையானான்!

20

ஒரு வாரம் கழித்து இளங்கோ முத்தரையன் சில நண்பர்களுடன் தனித்து உரையாட வேகவதியாற்றங்கரை வரை சென்றிருந்தான்.

பல்லவ மன்னருடைய தயவால் வாழும் சில விவசாயக் குடிமக்களைத் தங்களிடம் எப்படி இழுப்பது என்பது பற்றிய ஆலோசனை செய்பத்தான் அப்படித் தனிமை நாடிச் சென்றான் இளங்கோ.

வெகுநேரம் பேசி முடித்த பின்னர் பலர் விடை பெற்றுச் சென்று விட்டனர்.

இளங்கோவும், இரண்டொருவரும் கொஞ்ச நேரம் வரை பேசிவிட்டுப் புறப்பட்டனர்.

அப்போது இருவர் அவர்களை நாடி வந்தனர்.

ஒருவன் கேட்டான்: “நீங்கள்தானே இளங்கோ முத்தரையர்?”

இளங்கோ “ஆம்” என்று விடை கூறினான்.

மற்றவன் மிகவும் தாழ்மையுடன், “கொஞ்சம் உங்களுடன் தனிமையில் பேச வேண்டும்!” என்றான்.

ஒரு வேளை புரட்சித் திட்டம் பற்றிப் பேச வந்தவர்கள் போலும் என்று நினைத்தான் இளங்கோ.

ஆனாலும் அவர்கள் பேசும் தமிழ் உச்சரிப்பு, அவர்களைத் தமிழர்களாகக் காட்டிக் கொடுக்கவில்லை.

என்றாலும், விஷயம் என்னவென்று அறிய, இளங்கோ விரும்பினான்.

அவனைக் கொஞ்ச தூரம்வரை அழைத்துச் சென்ற இருவரும் நின்றனர்.

“உங்களுக்கு ஒரு பொண்ணு வாய்ப்புக் கிடைத்திருக்கிறது!”

“எனக்கா, யாரால்?”

“ஒரு நாட்டு மன்னரால்!”

“ஒரு மன்னராலா? பல்லவன் கிடையாதே?”

“இல்லை; வேகவதியாற்றின் அக்கரையில் ஒரு படை வீடு இருக்கிறதல்லவா? அங்குத் தங்களைச் சாளுக்கிய மன்னர் ஸ்ரீ...ஸ்ரீ...ஸ்ரீ...விஜயாதித்தர் நாளை சந்திக்க விரும்புகிறார்.”

ஒரு ஸ்ரீ கொண்ட வராகன் சந்திப்பதற்கு மூன்று ஸ்ரீ கொண்ட விஜயாதித்தன் பெயரைச் சம்பந்தப் படுத்த வேண்டுமா?

சாளுக்கிய மன்னன் விஜயாதித்தன் என்றதும் இளங்கோ முத்தரையனுக்குத் தூக்கிவாரிப்போட்டது.

ஆனாலும் தன்னைத் தேற்றிக் கொண்டவனாய் “ஏன்? எதற்காக?” என்றான்.

“நேரில் சொல்லுவார்.”

“என்னைச் சந்திப்பதற்கென்றே வாதாபியிலிருந்து வந்திருக்கிறார்?”

“எங்களுக்குத் தெரியாது.”

சற்று நேரம் வரை சிந்தித்த இளங்கோ, “நல்லது.. நான் சந்திக்க விரும்புகிறேன். நேரம் குறிப்பிடவில்லையே!”

“நாளை இரவு மூன்றாம் சாமத்தின் போது!”

“ஒப்புக் கொண்டதாக உங்கள் மன்னரிடம் சொல்லுங்கள். ஆனாலும் இதில் ஏதும் துழ்ச்சி இருக்காது என்று நினைக்கிறேன். அப்படியிருந்தாலும் நான் கவலைப்படவில்லை என்றும் சொல்!”

இருவரும் புறப்பட்டுச் சென்றனர்.

இளங்கோவும் தலையசைத்துக் கொண்டே தன்னுடைய தோழர்களுடன் வீடு நோக்கிப் புறப்பட்டான்.

அன்று மாலையில் தங்கை கமலவல்லியுடன், பரத வேணி அம்மையின் மாளிகைக்கு இளங்கோ வந்தான்.

அங்கேயிருந்த ராஜசிம்மனிடம் இந்தச் சந்திப்புப் பற்றித் தெரிவித்தான்.

அதைக் கேட்டதுமே ராஜசிம்மன் பொங்குமாங்கடல் போலப் பொங்கினான்.

இளங்கோவும் நன்கு தீர ஆலோசித்துத்தான் ராஜசிம்மனிடம் சொன்னான்.

இந்தச் செய்தியை ராஜசிம்மனாக நின்று கேட்கிறானென்பதைத் தான் கவனிக்கலாமே!

ராஜசிம்மனும் உதய வசந்தனாக நின்றே இச்செய்தியைக் கேட்டான்.

பின்னர் சொன்னான்: “இளங்கோ! நீ நாளை இரவு சென்றுதான் தீர வேண்டுமா?”

“அவசியம் சென்றுதான் தீரவேண்டும்!”

“இது உனக்கே நாணமாக இல்லையா?”

“நாணப்பட என்ன இருக்கிறது?”

“இது புரியவில்லையா உனக்கு? இளங்கோ! இந்த நாட்டுக்கும், மொழிக்கும், தமிழ் ஆட்சிக்கும் நீ புரட்சி செய்கிறாய்; வரவேற்கக் கூடியது; பாராட்டக் கூடியது. ஆனால் ஒரு பகைவன்—அந்நியன்—தமிழகத்தை விழுங்க வேண்டும் என்ற நோக்குடன் பல்லாண்டு காலமாகப் போர் தொடுத்துப் புறமுதுகு காட்டி ஓடியவன்—வடவன்—இவனுக்கு நீ துணை

போகலாமா? முதலில் நீ ஒன்றைச் சிந்திக்க வேண்டும். ஏதோ பல்லவர்கள் தமிழ்க் கலப்புடைய வடவர்கள். அவர்களையே விரட்ட நினைக்கும் நீ, ஒரு பொது எதிரியான விஜயாதித்தனைச் சந்திப்பதா? காஞ்சியில் எங்கு நோக்கினாலும் இப்போது சாளுக்கிய வீரர்கள் திரிகிரூர்கள். இவர்கள் எப்படி வந்தார்கள் என்பதுதான் மர்மம். இது பல்லவ ஆட்சியின் கவனமின்மையைக் காட்டுகிறது. ஆனால் நாம் அப்படி இருந்து விட முடியுமா? இந்த நேரத்தில் நீ புரட்சியை விட ஒரு பொதுப் பகைவனை விரட்டவே நினைக்க வேண்டும். சாளுக்கியத் தொல்லைையை வைத்துக் கொண்டு காஞ்சியைக் கைப்பற்றி என்ன செய்யப் போகிறாய்? என்ன செய்ய முடியும்?"

இத்தனை நாட்களுக்குப் பிறகு இன்றுதான் உதய வசந்தன் அசல் ராஜசிம்மன் நிலையில் நின்று பேசினான்.

அவனுடைய பேச்சு அறிவுடைமை நிரம்பியதாகவும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாகவும் இளங்கோவுக்கு இருந்தது.

"உதய வசந்தா! உன் பேச்சை நான் ஏற்கிறேன். ஆனால் நடக்கப் போவது என்ன என்பதை அறியாமலே படபடவென்று பேசிவிட்டாய். நான் நாளை சந்திக்கப் போகிறேன் என்றுதான் சொன்னேன். மற்றபடி ஏன்? எதற்காக? என்று சொல்லவில்லையே!"

"என்ன நடக்கும்? உன்னைத் தன்வயப்படுத்த வந்திருக்கிறான் விஜயாதித்தன்."

"நான் வயப்பட்டால்தானே? என்னைப் புரிந்து கொண்டது இவ்வளவுதானா? சாளுக்கியனுக்கு உதயவதை விட பல்லவனுக்கே வாழ்த்துக் கூறிவிட்டுப் போய் விடுவேனே!"

“பின் ஏன் சந்திக்க வேண்டும்?”

“விஷயத்தை அறியலாமே என்றுதான்.”

“அறிந்த விஷயம்தானே!”

“எப்படிச் கூறிவிட முடியும்? வேறு விஷயமாகவும் இருக்கலாம் அல்லவா!”

“இருக்கலாம். நல்லது. நானும் உன்னுடன் வர ஆசைப்படுகிறேன்!”

‘நீயா?’

“ஏன்? எனக்கு என்ன?”

“உனக்கு ஒன்றுமில்லை. ஆனால், என் தங்கைக்குப் பதில் சொல்லியாக வேண்டும்.”

இவர்கள் பேச்சையே கேட்டுக்கொண்டு இருந்த கமலவல்லி, “அண்ணா அவரும் உங்களோடு வரட்டும்” என்று சொன்னாள்.

அண்ணனோடு ராஜசிம்மன் செல்வது பாதுகாப்பாக இருக்கும் என்று அவள் எண்ணினாள்.

“கமலவல்லி எப்பொழுதுமே என் பக்கந்தான்!” என்று கூறி ராஜசிம்மன் சிரித்தான்.

“நண்பா! எனக்கு விஜயாதித்தனைப் பார்க்க வேண்டும் என்று நீண்ட நாட்களாக ஆசை. முதலில் வந்திருப்பவன் விஜயாதித்தன்தானா என்பது சந்தேகம்.”

“சந்தேகப்படக் காரணம்?”

“ஒரு நாட்டு மன்னன் இவ்வளவு எளிதாக இன்னொரு நாட்டுக்குத் தனித்து வந்துவிட முடியாது.”

“நீ விஜயாதித்தனைப் பார்த்திருக்கிறாயோ?”

“அவன் தந்தை விக்கிரமாதித்தனைப் பார்த்திருக்கிறேன். எட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன் இந்தக் காஞ்சி

சிம்மாசனத்தில் அவன் அமர்ந்தபோது பார்த்து இருக்கிறேன். பிறகு அவனை விரட்டியடித்த போதும் பார்த்திருக்கிறேன். தந்தையை வைத்து மகனைத் தெரிந்து கொள்ளலாம் அல்லவா?"

இளங்கோ பொருட் செறிவுடன் தலையசைத்துக் கொண்டே "நல்லது, உதய வசந்தா! நீயும் என்னுடன் வரலாம்" என்றான்.

ராஜசிம்மனுக்கும், இளங்கோவுக்கும் எப்படியான போராட்டம் இங்கு நிகழ்ந்து கொண்டிருந்ததோ, இதே போராட்டம் வணிகத் தெருவிலிருந்த அந்த மர்ம மாளிகையிலும் ஸ்ரீவராகனுக்கும் நிலாவழகனுக்கும் நிகழ்ந்து கொண்டிருந்தது.

இளங்கோவை ஏன் சந்திக்க வேண்டும் என்பது தான் நிலாவழகனின் அழுத்தம் திருத்தமான கேள்வி.

ஸ்ரீவராகனும் பற்களைக் கடிக்காத குறையுடன் விளக்கினான். "நிலாவழகா! உனக்குப் புத்தியே இல்லை. இளங்கோ ஒப்புக் கொள்ளவா போகிறான்? இந்தச் சந்திப்பை வைத்து அவனைத் தீர்த்துக் கட்டி விடலாம் என்றதுதான்!"

"ஒருவேளை உங்கள் சதிக்கு அவன் ஒப்புக் கொண்டால்?"

"மிகவும் நல்லதாய்ப் போய்விட்டது. உறவாடியே கெடுப்போம். இல்லை நம் பக்கம் நன்றாகவே இணைந்து விட்டால், உனக்கும் கமலவல்லிக்கும் மங்களமாகத் திருமணம் செய்துவிட வேண்டியதுதான். பகையும் நடப்பாகிவிட முடியும் அல்லவா?"

ஸ்ரீவராகன் உண்மையைத்தான் சொல்லுகிறானா?
உண்மை என்றால் நல்ல ஏற்பாடுதான்!

ஆனால் ஸ்ரீவராகன்—கமலவல்லியைச் சலபமாக அடையவே இப்படி இளங்கோவின் நட்பை நாடியிருந்தான்.

“எந்த இடத்தில் சந்திப்பு?” என்று கேட்டான் நிலாவழகன்.

“வேகவதியாற்றின் தென்கரையில்!”

“ஏன் இந்த மாளிகைக்கு என்ன?”

“நாமே நம்மைக் காட்டிக் கொடுத்துவிட வேண்டிய துதான்.”

இதுவும் சரிதான் என்றே பட்டது நிலாவழகனுக்கு. “நானும் உங்களுடன் வருகிறேன்.”

“உன்னை அவனுக்குத் தெரியுமே!”

“மறைந்திருந்து கவனிப்பேன்.”

“ஏதும் அதிகப் பிரசங்கித்தனமாக நடந்து விடக் கூடாது.”

“சத்தியமாக அப்படி நடந்து கொள்ள மாட்டேன்.”

ஸ்ரீவராகன் ஒப்புக் கொண்டான்.

கூருங் கும்மென்ற கரும் இருட்டு.

வேகவதியாற்றின் தென் கரையிலுள்ள படை வீட்டில் ஸ்ரீவராகனும் சிங்கமூர்த்தியும் மட்டும் அமர்ந்திருந்தனர்.

வெளியே வீரர்கள் பலர் மறைந்திருந்தனர்.

நிலாவழகன் படை வீட்டில் ஒரு குட்டிச் சுவரின் பின்புறம் நின்று மறைந்து கொண்டான்.

சற்றைக்கெல்லாம், சமிக்ஞை ஒசை கேட்டது.

இளங்கோ வருகிறானாம்!

இளங்கோவும், ராஜசிம்மனும் படை வீட்டினுள் நுழைந்தனர். வேறு யாரும் அவர்களுடன் இல்லை.

ஆனால் ஒரு வித்தியாசம். ராஜசிம்மன் மாறு வேடத்தில் நுழைந்தான்.

இந்த மாறுவேடத்துக்குப் பல அரசியல் காரணங்கள் இருந்தாலும், இளங்கோ கேட்டதற்குச் சாமர்த்தியமாக மறுமொழி கூறினான் ராஜசிம்மன்.

“இளங்கோ! நானே உன் தங்கையின் காதலன். என்னை நிலாவழகன் அறிவான். உணர்ச்சி வசப்பட்டுப் பாய்ந்து விடக் கூடாது அல்லவா?”

இளங்கோவும் சிரித்துக் கொண்டே ஒப்புக் கொண்டான்.

இருவரும் கவசம் அணிந்து வருகை தந்தனர்.

ஸ்ரீவராகன் அவர்களை அன்பு ததும்ப வரவேற்றான்.

தொடக்கத்தில் நாட்டு நிலவரங்களைப் பற்றிப் பேசினார்கள்.

பிறகு வராகன் தன் திட்டத்தைக் கூறி, பின்னர் தன்னைக் கூர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருந்த ராஜசிம்மனைக் கவனித்தான்.

“இந்த மனிதர் யார்?”

“என் உயிர் நண்பர்!”

“நல்லது. விஷயத்துக்கு வருவோம். உங்கள் புரட்சிக்குத் துணைபுரியலாம் என்று நான்கருதுகிறேன்.

பல்லவன் என்ற எங்கள் குலப்பகைவன் தொலைய வேண்டும். மற்றப்படி காஞ்சியை நீங்களே ஆளலாம். என்ன சொல்லுகிறீர்கள்?"—என்று சுருக்கமாகக் கேட்டான் பூர்வராகன்.

வெகுநேரத்துக்கு வெகுநேரம் யோசித்தான் இளங்கோ.

பிறகு நண்பனை நோக்கினான்.

ஒப்புக் கொள்ள வேண்டாம் என்பது போல நோக்கினான் ராஜசிம்மன்.

ஆனால் இளங்கோ, "உங்கள் ஒப்பந்தத்துக்கு உடன்படுகிறேன்" என்றான்.

இதைக் கேட்டு மருண்டனர் இருவர்.

ஒருவன்: பல்லவ இளவரசன் ராஜசிம்மன்.

இன்னொருவன்: நிலாவழகன்.

எதிர்பாராத ஒன்றல்லவா?

21

வேகவதி ஆற்றின் முகம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வெள்ளி நிலவு கூட, பன்னிப் படைவீட்டில் நடந்த ஒப்பந்தத்தைக் கண்டு வேடிக்கையாகச் சிரித்தது.

ஒருவரையொருவர் விழுங்க எப்படிப் பேசி எந்த விதமான திருப்பத்துக்கு வந்து விட்டார்கள்!

இளங்கோ முத்தரையன் ஒப்புக் கொண்டானே!

வரும்போதும், அந்தப் படை வீட்டில் நுழையும் போதும் கூட ஏற்படாத மனமாற்றம் அந்த ஒரு கணத்தில் ஏற்படுவானேன்?

நினைத்துப்பார்க்கையில் வியப்பாகவும், வேடிக்கையாகவும் இருக்கின்றன வல்லவா?

இளங்கோ தன்னுடைய சம்மதத்தைத் தெரிவித்ததில் ராஜசிம்மனுக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சி அளவிடற்கரியது.

ஆனால் சாளுக்கியர்கள் கொண்ட மகிழ்ச்சியோ எல்லையற்றது!

பாவம், அவர்கள்!

வடக்கில் ராஜதந்திரத்தை வேருன்றிய சாணக்கியர் இந்தத் தமிழ் மண்ணுக்கு உரியவர் என்றால், ராஜதந்திரம் இந்த மண்ணில் பிறந்தவர்களைக் கைவிடுமா?

அன்றென்ன? என்றும் தமிழர்கள் ராஜதந்திரமுடையவர்கள் என்ற உலகப் புகழ் மறையாத ஒன்றல்லவா?

இளங்கோவின் ராஜதந்திரத்தை இந்த மண்ணில் பிறந்து வளர்ந்து ஆளான ராஜசிம்மனாலேயே புரிந்து கொள்ள முடியவில்லையென்றால், ஸ்ரீவராகனோ மற்ற சாளுக்கியர்களோ அப்பாவிகள்தாம்!

ஆனாலும் நிலாவழகனுக்கு மட்டும் உள்ளூர்ப்பயம்தான்!

அவன் எள்ளளவும் எதிர்பார்க்கவில்லை இளங்கோ உடன்படுவான் என்று!

உடன்பட்டுவிட்டானே!

இதில் ஏதோ உள்நோக்கம் இருக்க வேண்டும்; நிச்சயம் இருக்க வேண்டும்!

இளங்கோவும், மாறுவேடத்தில் வந்த ராஜசிம்மனும் வெளியேறிய பிறகு, வெகுநேரத்துக்கு வெகுநேரமாக வாதாடினர் ஸ்ரீவராகனும், நிலாவழகனும்!

நிலாவழகன் சொன்ன கூற்றைக் கொஞ்சம்கூட நம்பத் தயாராக இல்லை ஸ்ரீவராகன்.

அதுவே நிலாவழகனுக்குப் பெருத்த ஏமாற்றமாக இருந்தது.

அந்த ஏமாற்றத்தினூடே ஒரு கருத்தை வெளியிட்டுக் குழப்பினான் நிலாவழகன்.

“நண்பரே! இளங்கோவின் சொற்களை—உடன் பாட்டை நீங்கள் நம்புவதில் எனக்கு எந்தவிதமான அட்டியுமில்லை. ஆனால் உடன் வந்தவன் யார் என்பது உங்களுக்குப் புரிகிறதா?”

ஸ்ரீவராகன் சிந்தித்தான்.

“அடடா! பேச்சுப் போக்கில் நான் கவனிக்கவே இல்லையே!”

“அவன் ராஜசிம்மன் என்பது என் சந்தேகம்!”

“சந்தேகம் தானே?”

“துணிந்து மாறுவேடத்தைக் கலைத்திருந்தால், உண்மை புரிந்திருக்கும். என்ன செய்ய? ஒப்புக் கொண்டானே இளங்கோ! அவன் மட்டும் மறுத்திருந்தால் சுலபமாக நாம் எதிர்காலச் சக்கரவர்த்தியைத் தீர்த்துக் கட்டியிருக்கலாம்!”

ஸ்ரீவராகன் மூளையே குழம்பியது.

“போதும் நிலாவழகரே! என்னைக் குழப்ப வேண்டாம். எப்படியோ! போகப் போகப் பார்க்கலாம். நீங்கள் புறப்படலாம்!”

நிலாவழகன் எழுந்தான்.

அவனுள் பலப்பல பிரச்சினைகள் எழுந்து அடங்கின.

இந்தச் சாளுக்கியர்களால் தன்னுடைய பழி வாங்கும் உணர்ச்சியைப் பூர்த்தி செய்ய முடியாது என்பதை உணர்ந்தான்.

அரை மனத்துடன் விடை பெற்றான்.

நிலாவழகன் சென்ற பிறகு ஸ்ரீவராகனும், சிங்கமூர்த்தியும் இதைப் பற்றி ஆலோசித்தனர்.

நிலாவழகன் தன்னுடைய சுயநலத்துக்காக—தன் காரியத்துக்காக இப்படியான சந்தேகங்களை உண்டு பண்ணுகிறான் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்தான், சிங்கமூர்த்தி.

அந்தக் கருத்தைக் கண்ணை மூடிக்கொண்டு ஆலோசித்தான் ஸ்ரீவராகன்.

அதன்பிறகு நடக்க வேண்டியவைகளைப் பற்றிச் சிந்தித்தனர்.

“சிங்கமூர்த்தி! இப்போது உடனடியாக வாதாபிக்குச் செய்தியனுப்ப வேண்டும்!” என்றான் ஸ்ரீவராகன்.

“ஏன்?”

“இளங்கோவின் புரட்சி தினத்தன்று உதவி செய்வது போல் நடித்து, நாம் அநீதியான காரியங்களில் இறங்கி நாட்டைச் சூறையாட வேண்டும். அப்படியே புரட்சிக்காரர்களையும் நசுக்கிவிடவேண்டும். இந்த முறை காஞ்சி சிம்மாசனம் நம் மன்னர் விஜயாதித்தருக்கு நிரந்தரமாகிவிடும். பின்னர் பாண்டியனைப் பழிவாங்கி விட்டால், எழிலான தமிழக மங்கை நமக்குச் சொந்தமாகி விடுவாள்!”

சிங்கமூர்த்தியும் இந்தப் பேராசை நிறைந்த கருத்தை ஆதரித்தான்.

அடுத்து ஸ்ரீவராகன் ஓலை எழுதத் தொடங்கினான்.-
கணமும் தாமதியாமல் இருவரின் மூலம் அந்த
இரகசிய ஓலையை வாதாபிக்கு அனுப்பி வைத்தான்.

வழிநெடுக இளங்கோவும், ராஜசிம்மமும் எதைப்
பற்றியும் பேசிக் கொள்ளவில்லை.

அப்படிப் பேசுவதால் வழியிலே ஏதாவது தகராறு
முளைத்தால், உடன் வரும் பலருக்கு— அதுவரை
காவலாக ஆற்றங்கரையில் நின்று திரும்பிய பலருக்குக்-
கேவலமாகி விடும் என்ற நினைப்பில் ராஜசிம்மன் வாளா
யிருந்து விட்டான்.

அவனுடைய உணர்ச்சிகளை ஓரளவு புரிந்து
கொண்டுதானே, என்னவோ, இளங்கோவும் வாய்
பொத்தி வந்தான்.

அனைவருக்கும் விடை கொடுத்து விட்டு இளங்கோ,
தன் நண்பன் ராஜசிம்மனுடன் பரதவேணியம்மையின்
மாளிகையடைந்தான்.

அதுவரை காத்திருந்த கமலவல்லிக்குப் பெருத்த
ஆறுதல் கண்டது.

மாளிகையுள் சென்ற இருவரும் கூடத்தில்
அமர்ந்தனர்.

அவர்களுடைய சுளைப்பைக் கண்டு அப்பம்
கொண்டு வந்து வைத்தாள் கமலவல்லி.

ராஜசிம்மனுக்கு உண்ணவே மனமில்லை.

ஆனால் இளங்கோ உண்டான்.

அந்த நேரத்தில் பேச்சைத் தொடங்க மனமில்லாத
ராஜசிம்மன் தானும் உண்ணத் தொடங்கினான்.

தன்னுடைய காதலனின் முகத்தில் சினத்தின் ரேகை படிந்திருப்பதைக் கவனித்த கமலவல்லி தன் நெஞ்சில் கணத்துக்குக் கணம் அச்சத்தை ஏற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

ஏதோ நடக்கக் கூடாதது நடந்து விட்டது என்பது மட்டும் தெளிவாகப் புரிந்தது.

நாட்டில் புரட்சித் தீ வெடிக்கும் முன்னம் இவர்களிடையே நிலவி வரும் நட்பில் அது வெடித்து விடக் கூடாதே என்று கடல் துயில் மூர்த்தியை வேண்டிக் கொண்டாள்.

உண்டு முடித்ததும் இருவரிடையே நிலவி வந்த அமைதியைக் கண்டு, பொறுக்க மாட்டாதவளாய் கமலவல்லி வாய் திறந்தாள். “அண்ணா! போன இடத்தில் என்ன நடந்ததென்று நீங்கள் இப்படிச் சுற் சிலைகளைப் போலக் காணப்படுகிறீர்கள்?”

இளங்கோ நமட்டுச் சிரிப்புடன் அருமைத் தங்கையை நோக்கினான்.

“கமலீ! எங்களுக்குள் எது நடந்தாலும் உன் விஷயத்தில் தடை ஏற்படாது, ஏற்படவும் உதய வசந்தன் விரும்ப மாட்டான்” என்று கூறிய இளங்கோ, நண்பனை நோக்கி, “அப்படித்தானே உதய வசந்தா?”, என்றான் சாதுரியமாக!

ராஜசிம்மன் கூர்ந்து கவனித்தான்.

பிறகு, தன் காதலியை நோக்கினான். “கமலீ! ஒன்றை உறுதியாக நம்பு. நம் காதல் வேறு; இந்த எங்களுடைய நட்பு வேறு. ஒருவேளை நட்பு குலையலாம், காதல் வாழும். நாங்கள் கொஞ்சம் தனித்துப் பேச வேண்டும். நீ உள்ளே போகலாம்!”

கமலவல்லிக்கு உண்மையிலேயே நாடி நரம்புகள்
அதிர்ந்து விட்டன!

நட்பு குலையலாமா?

அவள் உள்ளே சென்றாள்.

இளங்கோ கேட்டான்: “நட்பு குலையுமென்று நீ
எதிர்பார்க்கிறாயா உதய வசந்தா?”

தலையசைத்தான் ராஜசிம்மன்.

“இளங்கோ! நீ சாளுக்கியர்களுடன் உடன்பாடு
கொண்டதன் போக்கம் புரிய வேண்டும். நீ சொன்ன
சொல் என்ன? நடந்த நடப்பு என்ன?”

இளங்கோ கடகடவென்று சிரித்தான். “உதய
வசந்தா! உனக்குத்தான் ராஜதந்திரம் தெரியும்.
என்பதல்ல; எனக்கும் உன்னைவிடச் சற்று அதிகமாகத்
தெரியும்!”

“எனக்கு ராஜதந்திரம் தெரிவதாவது? நான்
உன்னைப் போல—”

“போதும்! எனக்குப் புரட்சி வெற்றியடைய வேண்
டும். யார் உதவி கிடைத்தால் என்ன?”

“இது நேர்மையான பேச்சா?”

“இன்றைய பல்லவ ஆட்சியில் நேர்மை தலை
கீழாகத் தொங்குகிறது. அதனால்தான் இதனை நேர்மை
என்னும் தராசில் வைத்து நான் எடை போடவில்லை.”

“நீ நேர்மையானவன் தானே?”

“இல்லையென்றால் இதுவரை உன்னுடன் பழகி
இருக்க மாட்டேன்!”

“நான் நேர்மையற்றவனா?”

“அர்த்தம் அப்படியல்ல. ஒரு நேர்மையானவனோடு ஒரு நேர்மையானவனானதான் பழக முடியும்!”

“ஓகோ! சாமர்த்தியமாகப் பேசுகிறாய் இளங்கோ!”

“இல்லை யென்றால் சாளுக்கியர் குகையில் சாமர்த்தியமாகப் பேசி வெளிவந்து இருக்க முடியுமா?”

“என்ன அப்படிச் சாமர்த்தியமாகப் பேசிவிட்டாய்? பல்லவர்கள் அந்நியர்களாக இருக்கலாம். அவர்களை நீ விரட்ட நினைப்பதும் நியாயமானதாக இருக்கலாம். அதை எப்படித் தீர்க்க வேண்டுமோ அப்படித் தீர்க்காமல், நாட்டின் ஒரு பொது எதிரியான— பரம்பரை வைரியான சாளுக்கியர்களிடம் உடன்பாடு வைத்துக் கொண்டதா சாமர்த்தியம்? இந்தச் செய்தியை மக்களிடம் பரப்பிப்பார்! உன் முடிவு தெரியும்!”

“உதய வசந்தா! உன்னை என்னவோ என்று நினைத்தேன். நீ கலையில்லாதான் வல்லவன்; காதலிப்பதில் வேண்டுமானால் துரன்! பொது விவகாரங்களில் உன் அறிவு இவ்வளவுதானா மலர்ச்சி கண்டிருக்கிறது? படை வீட்டை நீ சரியாகக் கவனிக்கவில்லை. அங்கே ஒரு நிழல் சாளரத்தைத் தழுவி இருந்தது என் கண்ணில் பட்ட அளவுக்கு உன் கண்ணில் படவில்லை. அது நிலாவழகனுடைய நிழல். நான் பார்த்துப் பார்த்து அலுத்த நிழல்! நான் ஒப்புக்கொள்ள மறுத்திருந்தால் நம்மை அங்கேயே மடக்கி இருப்பார்கள்! நமக்குப் பின்னால் காவல்கள் வேறு. நம்முடைய ஆட்கள் வந்து நம்மைக் காப்பார்கள். அது வேறு விஷயம். ஆனால், அதற்குள் எந்த விநாடியிலும் உன்னுடைய மாறுவேடம் கலைந்து விடுமானால்.....? நண்பா! நான் எந்தங்கையின் காதலனை இழப்பது கூட அவ்வளவு பெரிய இழப்பாகாது! ஆனால் வஞ்சனையுடன் பழகி, சாளுக்

கியர் குகைக்கு அழைத்துச் சென்று இந்த நாட்டு இளவரசனை— ராஜசிம்மனை ஒழித்துக் கட்டி விட்டான் இளங்கோ என்ற அவச்சொல் பரவி விடும். இதுவா நேர்மை நிறைந்த அறவழிப் போராட்டம் என்று பிற மக்கள் என்னைப் பழிப்பார்கள் அல்லவா? நான் அத்தனை பெரிப வஞ்சகன் அல்லன். நான் பழிவாங்க நினைத்தால், என்றோ உண்னையோ, உன் தந்தையை யோ பழிவாங்கி இருப்பேன். பிறப்பில் நான் கலப்புள்ள தமிழக இருக் கலாம். ஆனால் மொழியால் நான் நல்ல தமிழன்!”

கண்ணீரும், வேகச் சுழிப்புமாகக் கூறிமுடித்த இளங்கோவைக் கண்டு பேரதிர்ச்சிக்கு ஆளானான் ராஜசிம்மன்.

அதுவரை ஒருமருங்கே நின்று கவனித்த கமலவல்லி தன்னைக் காதலிப்பவர் இந் நாட்டு இளவரசர் என்ற பயங்கரமான செய்தி கேட்டு “அண்ணா!” என்று அலறினாள்.

மாடிப்படிகளின் உச்சியில் நின்று நண்பர்களின் போராட்டத்தைக் கவனித்த பரதவேணியம்மையோ, தம்மிடம் மாணவனாக வந்து நடனம் பயின்றவன் பல்லவ இளவரசன் ராஜசிம்மன் என்ற உண்மையறிந்து பெருமகிழ்ச்சி கொண்ட காரணத்தால், இரத்த ஓட்டம் மிகுதியாகி அப்படியே மயங்கி விழுந்து தடதட வென்று படிகளில் உருண்டார்.

அந்த ஓசைக்கேட்டு ராஜசிம்மனும், இளங்கோவும் ஒரே காலத்தில் “அம்மா!” என்று கூச்சலிட்டவர்களாய் எழுந்து ஓடி அவரைப் பிடிக்க முனைந்தனர்.

22

எதிர்பாராத விதமாக ஏற்பட்ட இந்த விபத்தால் அதிகமாக அரண்டு போனவள் கமலவல்லிதான்.

அன்னையில்லாக் குறையைத் தீர்த்து வைத்த பரதவேணியம்மை எங்கே இறந்து விடுவார்களோ என்று கேவிக் கேவியழுதாள்.

அந்த அதிர்ச்சியும், தன்னுடைய காதலன்தான் பல்லவ இளவரசன் என்கிற அதிர்ச்சியும் இணைந்து அவளைப் பெரிதும் கலங்க வைத்தன.

நாட்டியப் பயிற்சி முற்றுப் பெறாததற்கு முந்தியே அரிய பெரிய ஆசிரியையை இழந்து விடப் போகிறோமே என்று அழுதான் இளவரசன் ராஜசிம்மன்.

இந்த உணர்ச்சிப் போராட்டத்துக்கு நாம்தானே மூலகாரணம் — பரதவேணியம்மையை இழந்தால் அதற்கான காரணம் நாம்தானே என்கிற வேதனையைத் தாளாத இளங்கோ, மாலைமாலையாகக் கண்ணீர் விட்ட வண்ணம் ஒரு மருங்கே அமர்ந்து காணப்பட்டான்.

அதற்குள் அரண்மனை மருத்துவர்க்கு ஆள்சென்று அழைத்து வரப்பட்டார்.

எல்லாவித முயற்சிகளையும் எடுத்துக் கொண்டு பரதவேணியம்மையைக் காக்க முனைந்தார் அரண்மனை மருத்துவர்.

விதியை அவரால் வெல்ல முடியவில்லை.

விதி வென்று கொண்டிருந்தது.

படுக்கையில் கிடத்தப்பட்ட நடனப் பேராசிரியை பரதவேணியம்மைக்கு உணர்வு வந்தது.

ஆனாலும் நாடி மிகவும் பலவீனமாகத் துடித்துக் கொண்டிருந்தது.

அரண்மனை மருத்துவர்க்கே உன்னூர ஐயம்தான்.

ஆனாலும் அவர் அதனை வெளியில் காட்டிக் கொள்ளாவண்ணம் மருந்துகளைக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார்.

உணர்வு தெளிந்த பரதவேணியம்மை முதன் முதலாகப் பார்க்க விரும்பியது கமலவல்லியைத்தான்.

அருகே அழுத கண்ணீரும், தொழுத கையுமாக இருந்த கமலவல்லியை மெல்லப் பற்றியிழுத்தார். ஈனசுவரத்தில் “கமலீ!” என்று அழைத்தார்.

கமலவல்லியும் பொங்கி வந்த துயரத்தை அடக்கிக் கொண்டவளாய்த் தலையசைத்து என்ன வென்பது போலக் கேட்டாள்.

“கமலீ! நீ மிகவும் அதிர்ஷ்டக்காரி!”—இந்த நேரத்தில் என்ன சொல்லுகிறார் பரதவேணியம்மை?

“உங்கள் உடம்பு தேறினால் அதுவே நான் செய்த பேரதிர்ஷ்டம்” என்றாள் கமலவல்லி.

அருகே நின்றிருந்த ராஜசிம்மனைப் பூரிக்கப் பூரிக்கக் கவனித்தார். “இளவரசே! என்னை ஏமாற்றலாமா?” கைகூப்பினார் பரதவேணியம்மை.

“தாயே! இது என்ன செயல்? வணங்க வேண்டியவன் நான், அம்மா! நான் ஒரு நாட்டின் இளவரசன் என்றால் இவ்வளவு தாராளமாக—குடும்பத்தில் ஒருவனாகப் பாவித்து நடனம் பயிற்றுவித்து இருப்பீர்களா? என்னைப் பொருத்தருளுங்கள் தாயே!”

“இளவரசே..... நீங்க...”

“அம்மா! நான் உங்கள் மகன். என்னை வேற்றுக் கண்கொண்டு பார்த்து மரியாதை தந்து வேதனை யளிக்க வேண்டாம். உதய வசந்தனாகவே பாவியுங்கள். வேண்டுமானால் ராஜசிம்மா என்று அழையுங்கள்!”

பரதவேணியம்மையின் இதழ்களில் பூரிப்பான புன்னகை.

“ராஜசிம்மா! நான் இறக்கும்போது துன்பத்துடன் இறப்பேனோ என்று கவலைப்பட்டேன். இப்போது நான் நிம்மதியாக இறப்பேன். ஏனென்றால் எனக்குப் பின்னால் என் கலையைப் பாதுகாத்து வளர்க்கும் அர்ச்சுன பாரம்பரியத்தை உண்டு பண்ணிவிட்டேன்.”

பரதவேணியம்மைக்குப் பெருமூச்சு வாங்கியது.

மருத்துவரும் மற்றவர்களும் எத்தனை எடுத்துக் கூறியும் அவர்கள் கேட்கவில்லை.

பேசிக்கொண்டே போனார்கள். பல்லவ குமாரா! “உன் கலைப் பயிற்சி நிறைவு அடையவில்லை. ஆயினும் நான் முன்பு சொன்னது போல கமலவல்லி பூர்த்தி செய்து வைப்பாள். காதலி என்ற கண்ணோட்டத்தை விட்டு கலைமங்கை என்ற கண்ணோட்டமுடன் நீ பயின்றால் மீதமுள்ள நடன வகைகளைப் பயின்று விடலாம். குஞ்சித நடனம் போன்ற அரிய நூற்றியெட்டு புதியவகை நடனமுண்டு. விருப்பம் இருந்தால் பயிற்சி பெறு. இல்லையென்றால் அவளை ஆடிக் காட்டச் சொல்லி மனத்தில் பதியவை. நீதான் சிறந்த ஓவியக் கலைஞன் ஆயிற்றே! ராஜசிம்மா! ஒருகால் இந்த நாட்டில் புரட்சி ஏற்பட்டு நீ துரத்தப்பட்டாலும், ஒரு கலைஞனாக நின்று என் கலையைப் பரப்புவாயா?”

பரதவேணியம்மை இவ்வாறு கேட்டபோது, உணர்ச்சி வயப்பட்டு இளங்கோவும் “அம்மா!” என்று கதறி விட்டான்.

“இளங்கோ! புரட்சியின் திருமகனே! சாளுக்கிய ரோடு சேர்ந்ததாக யார் நம்பினாலும் நான் நம்பவில்லை.”

“அதுபோதும் தாயே! அதுவே போதும்!”

“மகனே! நீ எனக்கு ஒரு வாக்குத் தரவேண்டும். என் உயிர் பிரிகிறது! அது எனக்கு மன்றாகப் புரிகிறது.”

“அம்மா!”

“அலறுவதால் எமன் அதிர்ச்சி கண்டு விடமாட்டான். எமனுக்குத் தெரியாத ஒன்று அதிர்ச்சிதான். மகனே! நாட்டில் உன் புரட்சி வெற்றி அடையட்டும். விதியின் நினைப்பு எப்படியோ! இல்லையென்றால் ராஜசிம்மன் உன் தங்கையைக் காதலிக்க முடியுமா? நீதான் நண்பனாகி இருக்க முடியுமா? அது பின்னால் சிந்திக்க வேண்டியது. ஏற்படப்போவது! அதற்குமுன் நான் சொல்வது இதுதான்: மகனே! நாட்டில் தமிழ் வாழ நீ செய்யும் புரட்சி ஒரு வழிகாட்டி! ஆனால் ஒரு புது எதிரியை—சாளுக்கியரை வைத்துக்கொண்டு புரட்சி நடத்துவதில் புண்ணியமில்லை. பல்லவர்கள் அந்நியர்களானாலும் நம் நாட்டுடன் ஒன்றிப் பிணைந்து விட்டவர்கள். ஒன்று நீ அவர்களை விரட்டலாம். அல்லது திருத்தலாம். ஆனால் பொது எதிரியின் முற்றுகையை வளர விடுவது தமிழகத்துக்கே ஆபத்தை வளர விடுவது. முதலில் அந்த எதிரியைத் துரத்த முனைந்து வெற்றி காண்! பிறகு பல்லவர் பக்கம் உன் கவனத்தை—” அதற்குமேல் நாடி இடம் தரவில்லை; அது நின்றுவிட்டது!

அருகே இருந்த மூவரும் “அம்மா!” என்று அலறிய வண்ணம் மேலே விழுந்து அழுதனர்.

தமிழகத்தின் ஆடல் பேரொளி அணைந்தது!

ஆடல் பேரொளி அணைந்து பல தினங்களுக்கு அமைதி தாண்டவமாடி வந்தது. குறிப்பிடத்தக்க நிகழ்ச்சி ஏதும் நடைபெறவில்லை.

ஒரு நாள் —

மாமல்லபுரத்துத் துறைமுகப்பட்டினம் என்றும் காணாத பேரலங்காரத்துடன் விளங்கியது.

எங்கும் வரவேற்பு மண்டபங்களும், மகரதோரணங்களும், வாழை, கமுகு பந்தல்களுமாகக் காட்சி தந்தன.

ஸ்ரீவிஜய நாட்டிலிருந்து மன்னரும், அவருடைய அருமந்த மகள் ரங்கபதாகையும் வருகிறார்கள் என்பதற்கான வரவேற்பு விழாதான் அது.

தொலைவில் பெரிதான மரக்கலம் ஒன்று நங்கூரம் பாய்ச்சி நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. சிறுசிறு படகுகளின் மூலம் ஸ்ரீவிஜயத்தவர்களைக் கொண்டு வந்து இறக்க ஏற்பாடு செய்து கொண்டிருந்தனர் துறைமுக அதிகாரிகள்.

ஸ்ரீ விஜயத்தவர்களை வரவேற்க பல்லவத்து அதிகாரிகள் அனைவருமே வருகை தந்திருந்தனர்.

பல்லவமன்னர் பரமேசுவரவர்மர் மட்டும் வரவில்லை.

அவர்தான் உடல் நலம் சரியில்லாமல் இருக்கிறாரே!

இளவரசன் ராஜசிம்மனையாவது மல்லைக்குச் சென்று வரவேற்புக் கொடுக்கச் செய்ய பரமேசுவரவர்மர் விரும்பினார்.

ராஜசிம்மன்தான் அரண்மனையைத் துப்புரவாக வெறுத்து வாழ்கிறானே! அதுவும் தன்னை மணக்க ஏற்பாடு செய்து வரவழைக்கப்பட்ட ரங்கபதாகையையும், அவளுடைய தந்தையையும் தானா வரவேற்கச் செல்லப் போகிறான்?

அமைச்சரும், சேனாதிபதியும் வந்தவர்களை அன்புடன் வரவேற்று, மாமல்லபுரத்து அரண்மனையில் தங்கச் செய்தனர். நரசிம்மவர்மன் காலத்து அரண்மனை அது!

அன்றைப் பொழுது ஓய்வு எடுத்துக் கொண்டார் ஸ்ரீவிஜயநாட்டு மன்னர்.

அன்று மாலை இளவரசி ரங்கபதாகை மாமல்ல புரத்தைச் சுற்றிப் பார்த்தாள்.

அவளுடன் புலவர் தண்டி துணை சென்றார்.

மாமல்லபுரத்துச் சிற்பங்களைக் காணக்காண ரங்கபதாகைக்கு வியப்பே மேலிட்டது.

தமிழகம் ஒரு சொர்க்கலோகம், அதிசுந்தரலோகம் என்றெல்லாம் கேள்விப்பட்டதன் உண்மையை மாமல்லபுரத்திலேயே கண்டுவிட்டாள்! என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

பல்லவர்களுடைய கலைப்பெருமையை அரண்மனைப் புலவர் தண்டி விளக்கிக் கொண்டே வந்தார்.

மறுநாள் காலை அனைவரும் காஞ்சியை நோக்கிப் புறப்பட்டனர்.

அவர்களுக்கு அன்றைய காஞ்சி இருக்கும் நிலையை ஓரளவு விளக்கினார் அமைச்சர் பிரம்மராயர்.

பின்னால் தெரிய வரும் போது கேள்விக்கு இடம் வைத்துவிடக் கூடாதல்லவா?

ஆனால் ராஜசிம்மனைப் பற்றி ஒரு வரிகூடப் பேசவில்லை.

அவர்களும் கேட்டுக் கொள்ளவில்லை.

காஞ்சி அரசுப் பெருவழியில் அவர்கள் வந்து கொண்டிருந்தபோது, கேள்விப்பட்ட மக்கள் திரண்டு வழிமறித்துக் கொண்டனர்.

இருக்கும் அந்நியக் கூட்டத்தின் கொட்டம் போதாதென்று ‘ஸ்ரீவிஜயம்’ வேரு?

புரட்சிக் குழுவைச் சேர்ந்த மக்கள் முன்வரிசையில் சூழ்ந்து கொண்டு “திரும்பிப்போ!” என்று கூக்குரலிட்டனர்.

“அந்நியனுக்கு இடம் கொடேல்!” என்று கூவினர்.

“தமிழ் வாழ்க! — தமிழ்நாடு வாழ்க! — தமிழர் வாழ்க!”

ஸ்ரீ விஜயத்தவர் பெரிதாக அரண்டு போயினர்.

இத்தருணத்தில் ஏன் வந்தோம் என்றாய்விட்டது அவர்களுக்கு!

இத்தனைக் கூட்டம் சேர்ந்தும் அரண்மனை வீரர்கள் நுழைந்து விலக்காததுதான் வியப்பிலும் வியப்பாக இருந்தது!

அப்போது இரண்டு குதிரைகள் விரைந்து வந்தன.

வந்த வேகத்தில் இரண்டு குதிரைகளும் கூட்டத் துக்குள் பாய்ந்தன.

ஒரு குதிரைமீது இளங்கோ அமர்ந்து இருந்தான். இன்னொரு குதிரைமீது இருந்தவன், ராஜசிம்மன். இளங்கோவைக் கண்டதும், “புரட்சித் தலைவர் இளங்கோ வாழ்க” என்று கூட்டத்தினர் குரல் எழுப்பி ஆரவாரம் செய்தனர்.

ரங்கபதாகையை வழிமறித்து இப்படியான ஒரு குழப்பம் நடப்பதை அறிந்து, அதைத் தீர்த்து வைக்கவே இளங்கோவும் ராஜசிம்மனும் வந்திருந்தார்கள்.

“இளவரசியை வழிமறிக்காதீர்கள். அவர்களைப் போக விடுங்கள்” என்று கூட்டத்தினரை கைகூப்பிக் கேட்டுக் கொண்டனர்.

அனைவரையும் ஒழுங்காகவும் அமைதியாகவும் கலைந்து போகுமாறு பணிவன்புடன் கட்டளையிட்டனர்.

ஆரவாரம் அடங்கியதும் பல்லக்கில் இருந்து எட்டிப் பார்த்தாள் ரங்கபதாகை.

அவளை ராஜசிம்மன் கவனிக்கவில்லை.

ஆனால் இளங்கோ கவனித்தான்.

ஓர் அரசகுமாரிக்கு இருக்கும் அத்தனை இலட்சணங்களும் அவளுக்கு இருந்தன.

அப்போது கூட்டத்தில் ஒருவன் கேட்டது அவளுடைய காதுகளில் நன்றாக விழுந்தது.

அவளுக்கு ஓரளவு தமிழ் தெரியும்.

பல்லவனை மணக்கப் போகிறோம் என்பதற்காகவே தமிழ் பயின்றவள்.

“நம்ம புரட்சித் தலைவருடன் இருக்கும் இந்தப் புதிய அழகிய மனிதர் யாரடா?” என்று கேட்டவனுக்கு மறுமொழி அவ்வளவு விரைவில் கிடைக்கவில்லை.

அப்போது அப்பக்கமாக மாறுவேடத்தில் உடன் புகுந்து கலகம் விளைவித்த சிங்கமூர்த்தி மறுமொழி கூறினான்: “இளவரசர் ராஜசிம்மன்!”

கேள்விப்பட்டவர்கள் வியந்தனர்.

ஆனால் ரங்கபதாகை?

மருட்சியுடன் இளவரசன் ராஜசிம்மனைப் பை மலைக்க மலைக்கக் கவனித்தான்.

இப்போதும் கூட அவன், அவளைக் கவனிக்க வில்லை.

ஸ்ரீவிஜயத்தார் செல்ல வழி ஏற்படுத்தி விட்டு, இளங்கோவும் ராஜசிம்மனும் தங்கள் குதிரைகளை திருப்பிக் கொண்டு சென்றனர்.

ரங்கபதாகையின் ப'பணம் அமைதியாகத் தொடர்ந்தது.

காஞ்சி அரண்மனையில் ஸ்ரீவிஜய விருந்தினர் வருகையால் ஏற்பட்ட குதூகலக் கலகலப்பு ஒருவாறு அடங்கியது.

ஸ்ரீவிஜய மன்னரும், அவருடைய அருமந்த செல்வி ரங்கபதாகையும் பல்லவ மன்னர் பரமேசுவரவர்மரைக் கண்டு கவலைக்குள்ளானார்கள்.

நாம் விஜயம் செய்யும் இந்த வேளையிலா நாட்டில் இப்படியான குழப்பங்களும், மன்னரின் உடல்நலக் குறைவும் ஏற்பட வேண்டும் என்று வருந்தினர்.

அன்று மாலை ஸ்ரீவிஜய மன்னரும், ரங்கபதாகையும் பல்லவ மன்னரைப் பார்க்கச் சென்றனர்.

அவர்கள் தங்குவதற்கான சகல ஏற்பாடுகளையும் விருந்தினர் மாளிகையில் கவனித்துக் கொண்டார் அமைச்சர் பிரம்மராயர்.

எந்த விதத்தில் பார்த்தாலும் அவர்களுக்குக் குறையேற்படக் காரணமே இல்லை.

ஆனால் மனக் கவலைக்கு என்ன ஏற்பாடு செய்து விட முடியும்?

அதற்கு விருந்தேது? மருந்தேது?

படுக்கையாகிக் கிடந்த பல்லவ மன்னர் பரமேசுவர வர்மர் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தது இளவரசன் ராஜசிம்மனை.

எப்படியும் பார்த்தாக வேண்டும்; மன்னர் சாகப் பிழைக்கக் கிடக்கிறார் என்று செய்தி அனுப்பப் பட்டிருந்தது.

அந்த நேரம் பார்த்து ஸ்ரீவிஜய மன்னரும், ரங்கபதாகையும் வந்தது பல்லவ மன்னருக்கு என்னவோ போலிருந்தது.

ஆனாலும் அவர்களை இன்முகம் காட்டி வரவேற்று அமரச் செய்து ஆறுதலாக நாலு வார்த்தை பேசத்தான் செய்தார்.

ஸ்ரீவிஜய மன்னரும் மனம் தாளாது, “பல்லவபூபதி! நாங்கள் நாளை பயணமாகலாம் என்றிருக்கிறோம்” என்றார்.

பல்லவருக்குப் பதற்றம் கண்டது. “ஏன், எதற்காக இந்தத் தீடீர்ப் பயணம்?”

“நீங்கள் தவறாக நினைக்கக் கூடாது. நாங்கள் வந்த வேளை நல்ல வேளையாக இல்லையென்று நினைக்கிறோம். அதனால்தான்!”

பல்லவ மன்னர் அந்த உடல் நிலையிலும் சிரித்தார். “ஸ்ரீவிஜயரே! நீங்கள் வந்த வேளை நல்ல வேளைதான் என் மருமகள் ரங்கபதாகை காஞ்சியில் அடியெடுத்து வைத்த வேளையில் நாட்டில் அமைதி நிலவப் போகிறது. அடுத்துத் திருமணம் நடக்கத்தான் போகிறது!”

பல்லவ மன்னர் இவ்வாறு கூறிக் கொண்டிருந்த போதே இளவரசன் ராஜசிம்மன் உள்ளே நுழைந்தான்.

அவனைக் கண்டதும் அத்துவரை அமர்ந்திருந்த இளவரசி ரங்கபதாகை எழுந்து நின்று கொண்டாள்.

அவளுடைய அந்த மரியாதை பல்லவரை வெகுவாகக் கவர்ந்தது.

ராஜசிம்மன் அப்போதுதான் ரங்கபதாகையை முழுமையாகக் கண்டான். ரங்கபதாகை என்ற பெயருக்கான அர்த்தத்தோடு—வண்ணக்கொடி போன்று ஒசிந்து நின்று கொண்டிருந்தாள்.

ஸ்ரீவிஜயப் பெண்கள் இயற்கையாகவே அழகிகள்.

அழகிகளின் இளவரசி எப்படி இருப்பாள்?

பல்லவ மன்னர் பரமேசுவர வர்மர் மெல்லச் சொன்னார்: “ஸ்ரீவிஜயரே! போய் ஓய்வு கொள்ளுங்கள். மாலை பேசிக் கொள்வோம்!”

ஸ்ரீவிஜய மன்னரும், ரங்கபதாகையும் புறப்பட்டுச் சென்றனர். சிறிது நேரம் வரை அந்த அறையில் அமைதி நிலவியது.

அமைச்சர் பிரம்மராயரும், சேனாதிபதி வீரசக்தி பல்லவனும் வெடிக்கப் போகும் எரிமலையை எப்படிக் காண்போமோ என்ற ஏக்கமுடன் அமர்ந்து காணப்பட்டனர்.

“குமாரா! இப்படி என் எதிரில் அமரலாமே!”
என்றார் பரமேசுவர வர்மர்.

அவர் உண்மையிலேயே வெகுவாகக் களைத்
திருந்தார்.

ராஜசிம்மனும் அமர்ந்து கொண்டே “தந்தையே!
உடல் நலந்தானா?” என்றான்.

வெறுமையாகச் சிரித்துத் தலையசைத்தார் பல்லவ
மன்னர் பரமேசுவர வர்மர்.

“ராஜசிம்மா! நான் உன்னிடம் சுற்றி வளைத்துப்
பேச விரும்பவில்லை. நீ புரட்சிக்காரனுடைய
தங்கையைக் காதலிக்கிறாயாமே?”

ராஜசிம்மனும் நேரிடையாகவே மறுமொழி
கூறினான்: “நான் புரட்சிக்காரனுடைய தங்கையைக்
காதலிக்கவில்லையே! கமலவல்லி என்ற கலையரசியைத்
தானே காதலிக்கிறேன்!”

“ஓகோ! விஷயம் அப்படியா! நல்லது. நீ அந்தப்
புரட்சிக்காரன் இளங்கோவுக்கு ஆருயிர் நண்பனாகி
இருக்கிறாயாமே?”

“நான் புரட்சிக்காரனுடைய நண்பன் அல்லன்,
இளங்கோவின் நண்பன்; கமலவல்லியின் அண்ண
னுடைய நண்பன்!”

“ஓகோ! கமலவல்லியின் அண்ணன் என்ற
முறையில் இளங்கோவின் உள்நாட்டுக் கலவரத்துக்குத்
துணை செய்து வருகிறாயோ?”

“உள்நாட்டுக் கலவரத்துக்குத் துணை செய்யவில்லை
மன்னர் பெருமானே! வெளிநாட்டுத் துரோகிகள் சிலர்
இந்நாட்டில் நடமாடுகிறார்கள். அவர்களை ஒடுக்க-
எனக்குத் துணைசெய்கிறான் இளங்கோ!”

“அப்படியா! அதற்குத்தான் சேனாதிபதி முயன்று வருகிறாரே!”

“இதுவரை அவர் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள்?”

சேனாதிபதியை உற்றுக் கவனித்தார் பல்லவ மன்னர். சேனாதிபதி வீரசக்தி பல்லவரின் தலைசாய்ந்தது.

“நீ எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள்?”—திருப்பித்தம்முடைய மகனை நோக்கிக் கேட்டார் பல்லவ மன்னர்.

“பகைவரின் முற்றுகையை உடைத்துத் தூளாக்க நாள் குறிப்பிடப் போகிறேன். ராமசர்மன் எனக்குப் புரிந்த உதவி பல்லவம் மறக்க முடியாதது.”

“அப்படி என்ன மறக்க முடியாத உதவி செய்து விட்டான்?”

“அவன்தான் உத்திரமேரூரில் சதிகாரர்கள் தங்கியுள்ள இடத்தையும், ராஜவிகாரையில் சதிகாரர்கள் துறவிக் கோலம் பூண்டு திரியும் மர்மத்தையும் கண்டு பிடித்திருக்கிறான். அது மட்டுமல்ல, தலைநகரிலேயே அவர்கள் மாளிகையொன்றை விலைக்கு வாங்கித் தங்கி வாழ்ந்தும் வருகிறார்கள்.”

“அப்படியா?”

“ஆமாம்.”

“நீ காஞ்சியைக் காப்பாய் என்ற நம்பிக்கையுடன் நான் சாகலாம் அல்லவா?”

“உங்கள் சாவு, விதி நிர்ணயிக்க வேண்டிய ஒன்று. ஆனால் என்னுடைய காவல் நானே நிர்ணயித்துக் கொண்ட ஒன்று.”

“எல்லாம் சரிதான். நான் உன் தந்தைதானே? எனக்குள்ள சிறப்பு உண்டு அல்லவா?”

“அது எப்போதும் உண்டு தந்தையே!”

“அப்படியானால் உன்னிடம் ஒன்றை நான் யாசிக் கலாமா? சாகப் போகும் இத்தருணத்தில் எனக்கு நீ- பிச்சையளித்து ஆத்ம சாந்தி தருவாயா?”

“.....”

“உன் தந்தை—பல்லவச் சக்கரவர்த்தி சாகும்! தருணத்தில் வரம் ஒன்றை பிச்சையாகக் கேட்கிறேன். என் இதயப் பாத்திரத்தை நிரப்புவாயா? சக்கரவர்த்தி என்பதற்காக மறுத்தாலும், உன்னைப்பெற்ற தந்தை என்ற நன்றிக்கடனுக்காகவாவது மறுக்காமல் பிச்சை போடுவாயா?”

பல்லவ மன்னர் பரமேசுவர வர்மர் கண்களில் நீர் கலகலவென்று சுரந்தது.

உடன் இருந்த அனைவரும், கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டனர்.

அறத்துன்பத்துக்கு ஆளான ராஜசிம்மனும் கண் கலங்கிப் போனான்.

“என்ன வரம் தந்தையே! நிறைவேற்றுகிறேன், இது உறுதி!”

பல்லவ மன்னர் மகிழ்ச்சி அடைந்தார்.

“குமாரா! முத்தரையன் மகளான கமலவல்லியை நீ மறந்து விட வேண்டும். ரங்கபதாகையை நீ மணந்தாக வேண்டும். நான் யாசிக்கும் வரம் இதுதான்!”

தந்தை இப்படி ஒரு பிச்சையைக் கேட்பார் என்று ராஜசிம்மன் கொஞ்சம் கூட எதிர்பார்க்கவில்லை.

கமலவல்லியை மறக்க வேண்டும்! ரங்கபதாகையை மணக்க வேண்டும்!

கேட்டதுமே திகைத்துத் திணறிப் போனான்.

இதற்கு என்ன மறுமொழி சொல்வான்?

சிந்தித்தான்! சிந்தித்தான்! நெடுநேரம் சிந்தித்துக் கொண்டே இருந்தான்.

“என்ன மகனே சிந்திக்கிறாய்?” என்றார் பல்லவ மன்னர் பரமசுவர வர்மர்.

ராஜசிம்மன் ஒரு முடிவு கண்டு மறுமொழி சொன்னான்:

“தந்தையே! இது நான் எதிர்பாராதது. நல்லது, உங்கள் எண்ணத்தை ஏற்கிறேன். ஆனால் ஒரு திருத்தம். காஞ்சி மாநகரம் தேவையானால்—உள் நாட்டுப் புரட்சியும் அடங்க வேண்டும். வெளிநாட்டுச் சதி முற்றுகையும் அடங்கி அமைதி பெற வேண்டுமானால் நான் கமலவல்லியை மணந்தே தீர வேண்டும். அவள் ஒன்றும் ஒரு சாதாரணக் குடிமகள் அல்லள். முத்தரையன் மகள் — செந்தலை இளவரசி! உங்கள் யாசிப்புப்படி நான் கமலவல்லியை மறந்து ரங்கபதாகையை ஏற்க வேண்டுமானால் சொல்லுங்கள்; இன்றைய பூசல் நிறைந்த காஞ்சி விஷயத்தில் தலையிடமாட்டேன். காஞ்சி அழியும். மிஞ்சுவது நானும் ரங்கபதாகையும் தான்! ஸ்ரீவிஜய நாட்டுக்கே நாடின்றி ஓட நேரிடும். நீங்கள் எதை விரும்புகிறீர்கள்?”

ராஜசிம்மன் இப்படி மடக்குவான் என்று பல்லவ மன்னர் எதிர்பார்க்கவில்லை.

அவர் நன்கு சிந்தித்தார்.

அவருள் ஒரு குயுத்தி தோன்றியது.

அவலமான குயுத்தி அது!

கேவலமான சிந்தனை அது!

பாவமான கருத்து அது!

படுபாதகமான முடிவு அது!

பரமேசுவர வர்மர் நாவசைந்தது:

“காஞ்சி தான் தேவை!”

மன்னர் கண்களில் கலகலவென்று நீர் கொட்டியது.

ராஜசிம்மன் மகிழ்ச்சிப் புன்னகையுடன் எழுந்து விடைபெற்றுச் சென்றான்.

பிரம்மராயர் அதுவரை பொறுமையாக இருந்தவர்: “முடிவு சரிதானா பல்லவ பூபதி?” என்றார்.

பரமேசுவர வர்மரும் தலையசைத்த வண்ணம் “சரியான முடிவுதான்” என்றார்.

சேனாதிபதி வீரசக்தி சொன்னான்: “இளவரசரை நாம் இழந்து விடுவோம்!”

“பல்லவத்தை இழக்க நான் விரும்பவில்லை. இப்போதைய காஞ்சியைக் காக்க உங்களால் முடியாது சேனாதிபதி. ராஜதந்திரம் நிறைந்தவன் ராஜசிம்மன். அவனுடைய போக்கு எனக்குப் புலனாகி விட்டது. அவனுலதான் இன்றைய குழப்பம் நிறைந்த காஞ்சியைக் காப்பாற்ற முடியும். ராஜசிம்மனை காக்கவேண்டுமானால் ஒரே ஒரு வழி இருக்கிறது. சேனாதிபதி! இதையாவது நீங்கள் செய்து முடிப்பீர்களா?”

“கட்டளையிடுங்கள், பல்லவேசுவரா!”

“கமலவல்லியை இந்தக் குழப்பத்தை வைத்துப் பலிகொண்டுவிட வேண்டும்!”

பல்லவ மன்னரின் முடிவைக் கேட்டு பிரம்மராயர் பதறி விட்டார். பாவத்துக்கு அஞ்சுகிறவர், அவர்.

ஆனால் சேனாதிபதி வீரசக்தி பல்லவர்?

அவருடைய சிந்தனை அப்போதே கழலத் தொடங்கியது.

ஆமாம். இதற்குச் சரியான ஆள்—தேட வேண்டிய துணை நிலாவழகன்!

கலைத்தாய் பதறினாள்

ஓ... கமலவல்லி.....

ஒரு வார காலமாகப் பல்லவ இளவரசன் ராஜசிம்மனைக் காணாத இளங்கோவும் கமலவல்லியும் கலாவிலாச மாளிகையை நாடி வந்தனர்.

அந்த மாளிகைக்கு அவர்கள் வருவது இதுதான் முதல் தடவை.

பல்லக்கில் வந்து இறங்கிய நண்பனையும், காதலியையும் வரவேற்றான் ராஜசிம்மன்.

பல்லவ இளவரசன் ஒரு சுற்று இளைத்திருப்பதைக் கண்டு வேதனைப்பட்டாள் அருமைக் காதலி.

அவள் கேட்டாள்: “உங்கள் உடம்புக்கு ஒன்று மில்லையே?”

ராஜசிம்மன் முறுவலித்த வண்ணம் சொன்னான்: “மனக்கவலை!”

“நாங்கள் அறியலாமா?” என்று கேட்ட இளங்கோவுக்கு நடந்தது நடந்தவாறு கவலின்ருன்.

முதலில் கேட்டு வரும்போது கமலவல்லி பதற்றம் கொண்டாள்!

இளங்கோ ஏமாந்து விடுவோமோ என்று அஞ்சினான். பின்னால் ராஜசிம்மன் சொன்ன முடிவைக் கேட்ட பிறகுதான் இருவருக்குமே மனம் தெளிய லாயிற்று!

கேட்ட நெடிய பெருமூச்சொன்றைப் பதியச் செய்த இளங்கோ, இதற்கிடையில் புரட்சிக் குழுவில் நடைபெற்ற குழப்பத்தை விளக்கினான்.

இளவரசன் ராஜசிம்மனுக்குத் தன் தங்கையை ஏற்பாடு செய்ப இப்படிப் புரட்சி அது இது என்று பிதற்றி வருகிறான்.

நண்பனாகி விட்ட ராஜசிம்மனை எதிர்த்து இவனால் புரட்சி செய்யமுடியாது.

தங்கையின் வாழ்வுதான் இப்போது முக்கியம்— இப்படியான பொய் வதந்திகளை நிலாவழகன் பரப்பி வருவதாகச் சொல்லக் கேட்ட ராஜசிம்மன் நிலாவழகனைச் சிறைப்பிடிக்க அக்கணமே உத்தரவிட்டான்.

இப்படியோர் உத்தரவு பிறக்கும் என்று கமலவல்லியோ இளங்கோவோ அப்போதைக்கு எதிர்பார்க்கவில்லை.

அடுத்து என்ன செய்வது என்பது பற்றி ஆலோசனை செய்தான் ராஜசிம்மன்.

இளங்கோ, அதுவரை செய்திருந்த ஏற்பாடுகளை சுருங்கச் சொன்னான்:

வெளிப்படையாகக் கூட்டம் கூட்டி, பல்லவ இளவரசர் நமக்குத் துணைபுரிகிறார்.

பொது எதிரியை நாம் அடக்கி விட்டால் பின்னால் பல்லவத்தில் நம் கோரிக்கைகள் ஏற்றுக் கொள்ளப்படும்

காஞ்சியில் தமிழ்க்கொடி தலைநிமிர்ந்து பறக்கும் என்று பகிரங்கமாகக் கூறமுடியாது அல்லவா?

பொது எதிரியான சாளுக்கியர் விழிப்புக் கொள்ள நேரிடும் அல்லவா?

எனவே ஐந்நூறு தொண்டர்கள் மூலம் ஆங்காங்கே இரகசியமாகச் செய்தியைப் பரப்ப ஏற்பாடு செய்தான் இளங்கோ.

அது காஞ்சியில் பரவி, பிறகு இருபத்து நான்கு கோட்டங்களுக்கும் பரவிக் கொண்டிருந்தது.

இந்த ஏற்பாடு இளவரசன் ராஜசிம்மனுக்கு ஏற்புடைத்தாகத் தெரிந்தது.

அப்போது இளங்கோ கேட்டான்: “இளவரசனே! நான் இப்போது ஒரு வரத்தை என் தங்கையின் பெயரால் அல்ல—நம் நட்பின் பெயரால் யாசிக்கிறேன், கொடுப்பாயா?”

ராஜசிம்மன் தலையசைத்த வண்ணம் “கேள் நண்பா!” என்றான்.

“பல்லவச் செல்வனே! இரகசியச் செய்தியில் நம்பிக்கையுடன் கூடிய உறுதியுடன் எங்கள் கோரிக்கைகளை இளவரசர் ஏற்பார் என்றும் சேர்த்துக் கொள்ளலாமா? தமிழ்க்கொடி — அதாவது நந்திக் கொடி தமிழ் உணர்வுடன் பட்டொளி வீசிப் பறக்குமல்லவா? தமிழர்க்கு முழுச் சுதந்திரம் ஏற்படுமல்லவா? ஆட்சி மொழி பிராக்கிருதம் என்ற நிலைமாறி, கல்வெட்டிலும் சாசனங்களிலும் சங்கம் வளர்த்த பங்கமிலாத் தங்கம் நிகர்த் தமிழ்மொழி இடம் பெற்று ஆட்சிமொழி யாகுமல்லவா?”

இளங்கோ உணர்ச்சிப் பெருக்கால் அழுதுவிட்டான்.

ராஜசிம்மனோ அந்த ஒரு கணத்தில் ஓர் ஆயிரம் சிந்தனைக்கு ஆளாகி உணர்ச்சி வயப்பட்டு விட்டான்! பிறகு சொன்னான்:

“நான் இந்த முடிவை என்றோ மேற்கொண்டு விட்டேன் நண்பா!”

அவ்வளவுதான்.

இளங்கோ மகிழ்ச்சி தாளாமல் நண்பன் ராஜசிம்மனை மார்பிட்டு மார்பு அணைத்து மனப் பெருமிதத்தை வெளிப்படுத்தினான்.

கமலவல்லியின் கண்களில் ஆனந்தக் கண்ணீர் மாலை தொடுத்தது!

அப்போது—

ராமசர்மன் ஓடோடி வந்தான்.

நிலைமையைக் கண்டு சிலைபோல நின்றான்.

“ராமசர்மா! என்ன விஷயம்? தாராளமாகச் சொல்லலாம். நான் வேறு இளங்கோ வேறு அல்ல, சொல்!” என்று ராஜசிம்மன் அன்புடன் ஆணையிட்டான்.

ராமசர்மன் சொன்னான்: “பிரபோ! சாளுக்கிய நாட்டிலிருந்து படை கூட்டிவரச் செய்தி அனுப்பி இருக்கிறான், இங்குள்ள ஸ்ரீவராகன் என்பவன். அவன் விஜயாதித்தன் அல்ல; அப்படி நடித்து வருகிறான்.”

அனைவருமே வியப்பின் மடியில் தவழ்ந்தனர் ராஜசிம்மனே “பிறகு?” என்று கர்ஜித்தான்.

ராமசர்மன் இதழ்களில் புன்னகை அரும்பியது: “இளவரசே! அந்த ஓலையைக் கொண்டு சென்றவர்களை வழி மடக்கி ஓலையைப் பிடுங்கிக் கொண்டதோடு, அவர்களையும் பரலோகம் அனுப்பி விட்டேன்!”

ராமசர்மன் ஓலையை நீட்டினான்.

ஓலையைப் பெற்ற ராஜசிம்மன், “ஓ... ராமசர்மா! இப்போதுதான் நீ உண்மையில் காஞ்சியைக் காத்தவனாகி விட்டாய். இனி என்றும் காஞ்சியைக் காக்கும் களத்தலைவனாக விளங்குவாயாக!” என்றான், உணர்ச்சிப் பெருக்குடன்.

அதன் பிறகு அங்கு நிற்க மனமில்லாத ராமசர்மன், வணங்கி விடை பெற்றான்.

இளங்கோ நன்றியறிதலுடன் தன் நண்பனை நோக்கினான்.

ராஜசிம்மனும் முறுவலித்த முகத்தினராய் அருமைக்காதலி கமலவல்லியை நோக்கினான்.

“ராஜசிம்மா! நாட்களை இனியும் கடத்திச் செல்ல நான் விரும்பவில்லை. புரட்சிக்கான நாளை அறிவிக்க நீதான் உத்தரவு பிறப்பிக்க வேண்டும்” என்றான் இளங்கோ.

ராஜசிம்மனும் மெல்லக் கமலவல்லியின் கண்களை நோக்கிய வண்ணம் சொன்னான்:

“இன்றையிலிருந்து நூற்றி எட்டு நாட்கள் எனக்கு ஓய்வு தேவை. நூற்று ஒன்பதாம் நாள் புரட்சித் தீபற்றி எரியும்!”

இன்றுகூட புரட்சிக்குத் தயாராக வீரர்கள் இருக்கும்போது 108 நாட்கள் எதற்கு?

108 நாட்கள்— அது என்ன கணக்கு?

இளங்கோவும், கமலவல்லியும் புரியாமல் விழித்தார்கள்!

25

தனது சந்தேகத்தை காதலனிடம் கமலியே கேட்டாள்:

“108 நாட்கள் எதற்கு?”

ராஜசிம்மன் மறுமொழி சொல்லுமுன், “இப் பொழுதே நாம் கட்டளையிட்டாலும் புரட்சியை நிறைவேற்ற வீரர்கள் காத்துக்கொண்டு இருக்கிறார்கள்” என்று இளங்கோ தெரிவித்தான்.

“அது நான் அறிந்த செய்திதானே?” என்றான் ராஜசிம்மன். “புரட்சியைத் தொடங்குமுன் எனக்கு ஒரு கடமை இருக்கிறது. அதை முடிக்க 108 நாட்கள் தேவைப்படுகின்றன.”

இளவரசனுக்கு அவ்வளவு பெரிய கடமை என்ன இருக்கிறது? இளவரசன் ஆணையிட்டால், ஒரே நாளில் எதுவும் முடிந்து விடுமே!

“அவ்வளவு பெரிய கடமை என்ன இளவரசே” என்று இளங்கோ கேட்டான்.

ஆனால் ராஜசிம்மன் அதற்கு நேரடியாகப் பதில் சொல்லவில்லை. “ஒரு வேளை புரட்சிக் களத்திலே நான் உயிர்துறக்க நேரிட்டால்? அதற்குள் இந்தக் கடமையை செய்து முடிக்க விரும்புகிறேன்” என்றான்.

அதைக் கேட்டதும் கமலவல்லி, அலறி விட்டாள். “அப்படியெல்லாம் சொல்லாதீர்கள்” என்றாள் கண்கலங்கியபடி.

அவளது துயரம் ராஜசிம்மனுக்குப் புரிந்தது. “பயப்படாதே, கமலி! ‘ஒரு வேளை’ என்றுதானே சொன்னேன். புரட்சிக்களத்திலே உன் அண்ணன்

எனக்குத் துணை நிற்பான். நான் அவனுக்குத் துணை நிற்பேன். எங்கள் வாட்கள் வலிமை மிக்கவை. ஆனால், விதி அதைவிட வலிமை நிறைந்தது அல்லவா? ஆகவே தான், புரட்சி தொடங்கு முன்பே அந்தக் கடமையை நிறைவேற்ற விரும்புகிறேன்!” என்றான்.

“அவ்வளவு பெரிய கடமை என்ன என்பதை நாங்கள் அறிந்து கொள்ளலாமா, அரசே” என்று கேட்டான்.

“நீங்கள் நிச்சயம் அறிந்து கொள்ளத்தான் வேண்டும். ஏனென்றால், கமலவல்லி வாயிலாகத்தான் அந்தக் கடமையை நிறைவேற்றிக் கொள்ளப் போகிறேன்” என்று ராஜசிம்மன் சொன்னான்.

பிறகு அந்தக் கடமை என்ன என்பதை ராஜசிம்மன் விளக்கிக் கூறினான்: “ஆடல்கலைத்து எனக்கு ஒரு தனி ஆவல் ஏற்பட்டுத்தான், பரதவேணியம்மையாரிடம் அதைப் பயின்றுகொள்ள வந்தேன். ஆடல் கலையை முழுவதும் அறிந்து கொள்ளாத அரைகுறையுடன் வீர சொர்க்கம் அடைய நான் விருப்பவில்லை.

அதனால் பரதவேணியம்மை குறிப்பிட்ட நூற்றி எட்டு நடன வகைகளை நான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். ஒரு நாளைக்கு ஒன்று வீதம் நூற்றியெட்டு தினங்கள் இந்த கலாவிலாச மாளிகையில் கமலவல்லியின் கால் சதங்கைகள் கொஞ்சம். நூற்றி ஒன்பதாம் நாள் காஞ்சி வீதிகளில் சாளுக்கியர் தலை உருளும்!”

ராஜசிம்மனுடைய இந்தக் கலை விருப்பத்தை இளங்கோ முழுமனதுடன் ஏற்றான்.

காதலரின் கலை ஆர்வத்தைக் கண்டு கமலவல்லியும் களிப்புற்றாள்.

அன்று முதற்கொண்டு ராஜசிம்மனுடைய வற்புறுத்தலுக்கும், உத்தரவுக்கும் இணங்கி தங்கை கமலவல்லியைக் கலாவிலாச மாளிகையில் தங்க இளங்கோ சம்மதித்தான்.

அவளை அங்கேயே விட்டுவிட்டு இளங்கோ மட்டும் விடைபெற்றுச் சென்றான்.

அன்று மாலை யே நூற்றியெட்டு நடன வகையில் முதல் நடனத்தை ஆடத் தொடங்கினாள், ஆடல் அரசி கமலவல்லி! தன்னுடைய ஆசிரியையின் வாக்கை நிறைவேற்றி வைக்கும் ஆனந்தக் களிப்புடன் ஆடினாள்! ஆடினாள்! அமுதமாக ஆடினாள்!

அந்த நடனத்தைக் காணக் காணக் களிப்பு மிகுதியால் ராஜசிம்மனும் எழுந்து உடன் ஆடினாள்! ஆடினாள்! ஆனந்தக் கூத்தாடினாள்!

கலாவிலாச மாளிகை கொஞ்சம் சலங்கை யோசை கேட்டுக் குதூகலித்தது! கோலமாமயில் நீலத் தோகை விரித்தாடியது போன்ற அழகின் சிரிப்பு! ஆனந்த விரிப்பு! அமுதப் பூரிப்பு!

நான்கு சுவர்களிலும் நயமிக்க நிழல் மோதல்!

நான்கு திசை காணு நலமிக்க நாகரிகக் காதல்!

ஓ...காதல், மோதல்! மோதல், காதல்!

அன்று, மறுநாள், மறுநாள், மறுநாள்—நாளுக்கு நாள்—மாலைக்கு மாலை—நடனத்துக்கு நடனம்—அசைவுக்கு முத்திரை; முத்திரைக்கு முத்தம்; முத்தத்திற்கு இனிமை; இனிமைக்குச் சுகம்...சுகம்...சுகம்...

சொர்க்க சுகம்! சுந்தர சுகம்! சுகானந்த அனுபவச் சுகம்!

இந்தச் சுகம் இவ்வாறு இனிமை பெற்று வரும் நாட்களில்...

புரட்சித் தீ பரவுவதற்கான ஏற்பாடுகள் மும்முரமாக நடைபெற்று வந்தன என்று சொல்லுவதைவிட, நாட்டின் பொது எதிரியாக வந்து முளைத்த சாளுக்கியரைக் கூண்டோடு கைலாசம் அனுப்புவதற்கான வழி என்னவென்ற ஆலோசனைகள் முலைக்கு முலை பரவிக் கொண்டு வந்தன.

இளங்கோ இந்த நாட்களில் சரியாக உறங்கியறியான்! உண்டு அறியான்!

இடையில் இருமுறை விஜயாதித்தன் போர்வையில் இருந்த ஸ்ரீவராகனைத் தன்னுடைய மாளிகைக்கு—பரத வேணியம்மையின் மாளிகைக்கே அழைத்துப் பேசிஞன் தக்க காவலுடன்!

குறிப்பிட்ட நாளில் எப்படிப் புரட்சியைத் தொடங்குவது என்பது பற்றி ஆராய்ந்து வழிவகுத்தனர்.

ஏன் இப்படி அதிகமாக 108 நாட்கள் கடத்த வேண்டும் என்பதுபற்றி ஸ்ரீவராகன் கேட்டான்.

இளங்கோ இப்படி ஒரு கேள்வி எதிர்ப்படும் என்ற நினைவுடன், “இருபத்து நான்கு கோட்டங்களுக்கும் அறிவிக்க வேண்டுமல்லவா?” என்று கூறி மழுப்பினான்.

அதிக நாட்கள் கடத்துவது தனக்கு லாபம் என்றே வராகன் கருதினான்.

வாதாபியிலிருந்து படை வரவேண்டுமல்லவா? இம் முறை கவின்மிகு காஞ்சிமாநகரம் சாளுக்கியர் வசமாகிவிடும் என்று முழுமையாக நம்பினான்.

இந்தக் கலவரத்தில் யார் யாருக்கு என்னென்ன நிகழப் போகிறதோ என்பதைக் காலதேவனே நிர்ணயிக்க முடியாமல் தவித்தான் என்றால் ஸ்ரீவராகனுடைய நிர்ணயத்தை என்னென்பது?

“உன் தங்கை எங்கே?” என்று ஸ்ரீவராகன் கேட்டான்.

கேட்கத் தேவைபற்ற கேள்வி என்றாலும் இளங்கோ மனத்தையடக்கிக் கொண்டு “அவளை வேற்றிடத்தில் பாதுகாப்பாக வைத்திருக்கிறேன்!” என்று மழுப்பினான்.

ஸ்ரீவராகனுக்கு அந்தப் பேச்சில் நம்பிக்கையில்லை.

அவள் ராஜசிம்மனின் மாளிகையில் இருப்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

எப்படியும் கொத்திச் சென்று விடவேண்டும் என்று முடிவு செய்தான்.

இந்த நேரத்தில் ராமசர்மன் ஒரு பெரிதான குழப்பத்துக்கு ஆளானான்.

இளவரசன் ராஜசிம்மன் இட்ட கட்டளை—நிலா வழகனைச் சிறைப்பிடிக்க இட்ட கட்டளை நிறைவேறாமல் தள்ளி வந்தது.

நிலாவழகன் எங்கிருக்கிறான் என்பதே பெரிய பிரச்சினையாகி விட்டது.

இந்தப் பிரச்சினை ராமசர்மனுக்கு மட்டும்தானா? ஸ்ரீவராகனுக்கும கூட!

இந்த எழுபது தினங்களாக எங்கு சென்று மறைந்து விட்டான் நிலாவழகன்?

சேனாதிபதி வீரசக்தி பல்லவர்தான் நிலாவழகனுக்குப் புகலிடம் கொடுத்துப் பாதுகாத்து வருகிறாரே!

மஞ்சவிரட்டுக்குச் செல்லும் காளைக்குத் தீனி போட்டு வளர்ப்பதுபோல அவனைக் கவனித்து வந்தார் சேனாதிபதி.

மகன் ராமசர்மன் அவனைத் தேடியலைகிறான்!

தந்தை வீரசக்தியோ அவனைப் பாதுகாத்து
வருகிறார்.

தந்தைக்கு மகன் அலைவது தெரியும்!

மகனுக்கு மட்டும் தந்தை பாதுகாத்து வருவது
தெரிந்து விட்டால்.....

நூற்றியெட்டு நாட்கள் முடிந்தன.

ராஜசிம்மன் நுண்கலையின் திட்ப நுட்பங்களை
அறிந்து தேர்ந்தான்.

நூறு நூறாய்ச் சாளுக்கியர்கள் காஞ்சியைச்
சூழ்ந்து நின்றனர்!

பொழுது விடிந்தால்...

நூற்று ஒன்பதாம் நாள்!

26

உதயதூரியன் கிழக்கு வானில் பொற்சித்திரம்
வரைந்த வண்ணம் எழுந்தான்.

இன்றைக்கு காஞ்சிமாநகரில் நடக்கப் போகும்
புரட்சிமிகு ஒப்பற்ற காட்சி, எழுச்சி மிக்க இமயக்
காட்சியாக அமையாமற் போனாலும், வருங்காலத்
தமிழர்களுக்கு பயிற்சிமிக்கப் பாடக் காட்சியாக
நிச்சயமாக அமையும் என்று கூறுவனபோல
சிறகடித்துப் பறந்தன, பறவையினங்கள்!

மெல்லிய காலேக்காற்று துல்லிய தமிழ் மொழி
யைப் போல இனிதாகவும் இதமாகவும் தவழ்ந்து
வந்தது.

முந்திய நாளே காஞ்சித் தலைநகரில் இச்செய்தி
வெதுவாகப் பரவி விட்டதால், மக்கள்சிலர், குறிப்பாகப்

பெண்கள், வயதானவர், சிறுர், தமிழ் புகட்டும் புலவர், மறையோதும் அந்தணர் ஆகியோர் தத்தம் வீடுகளி லேயே அமைதி கண்டனர்.

உள்ளிட்ட தாழ்ப்பாள்களை எவரும் எக்காரணத்தை முன்னிட்டும் திறக்கக் கூடாது என்பது இளங்கோவின் கண்டிப்பான கட்டளை.

அப்படித் திறப்பவர்கள் பெறும் அனுபவத்துக்குப் புரட்சியாளர்கள் எந்த வித பொறுப்புக்கும் ஆளாக மாட்டார்கள்.

வீட்டில் வளரும் பிராணிகளை நேற்று மாலை மந்தை மந்தையாகத் தலைநகர்க்கு அப்பால் இட்டுச் சென்று மந்தை கூட்டிப் பாதுகாத்தனர், அரசாங்க வீரர்கள்!

நேற்றே இரு தினங்களுக்கு அல்லது மூன்று தினங்களுக்குத் தேவையான பொருள்களைப் பெற்றுத் திரும்பி விட்டனர்.

எல்லாமே சாளுக்கியர்களுக்குத் தெரியாத வண்ணம் புரிந்துகொள்ள முடியாத வண்ணம்தான் நடைபெற்றன.

ஆனால், வீட்டுப் பிராணிகளுக்கு மந்தையிட்டு அரசாங்கக் காவல் வைத்ததுதான் ஐயத்தை விளைவித்தது.

அப்படியும் ஸ்ரீவராகன் சிந்தித்தான்: நாட்டில் நடக்கும் புரட்சி ஒரு புறம் இருந்தாலும், நாட்டுக்குப் பாதுகாப்பளிக்க வேண்டியது அரசாங்கக் கடமை யல்லவா? எது எப்படியோ! அரசாங்கம் புரட்சியாளர் பக்கமோ, அல்லது புரட்சியாளர்கள் அரசாங்கத்தின் பக்கமோ! சாளுக்கியர்களாகிய நாம், புரட்சிக்காரர் களுக்குத் துணை நிற்பதுபோலப் போரிட்டு, பல்லவ

ஆட்சியைக் கிடுகிடுக்க வைத்துப் பரமேசுவர வர்மனைச் சிறைப்பிடித்துவிடவேண்டும்.

எப்படி விக்கிரமாதித்த சாளுக்கிய மன்னரை இந்தப் பரமேசுவர வர்மர் கந்தல்துணி கட்டி ஓடஓட விரட்டினாரோ, அப்படி இந்தப் பரமேசுவர வர்மனை வாதாபி நோக்கி அழைத்துச் செல்ல வேண்டும்.

பிறகு இந்தப் புரட்சிக்கார முட்டைப்பூச்சிகளை நசுக்க எத்தனை நேரம் பிடிக்கும்?—

ஸ்ரீவராகன் இப்படியெல்லாம் எண்ணிப் பார்த்தானேயொழிய, வாதாபியிலிருந்து வந்து சேர வேண்டிய படையை இன்னமும் காணோமே!

காஞ்சியை அடியோடு விழுங்க அதுதானே ஏற்ற பலம்!

ஒரு வேளை வரத் தவறி விட்டால்?

புரட்சியாளர்களுடன் பகைக்காமல், காஞ்சியின் வெற்றியளவில் நின்று கேளிக்கையில் கலந்து கொள்வதோடு காலத்தைக் கழித்து, படைகள் வந்ததும் புரட்சிக்குப் புதைகுழி தோண்டிவிட வேண்டியது தான்.

குறிப்பிட்ட நாழிகையில் வீதிக்குவீதி, மூலைக்கு மூலை இரத்தக்கொடி — புரட்சிக் கொடியைத் தூக்கி விட்டனர், தமிழ்க்குடி இளைஞர்கள். எங்கும் “எழுமின்! விழிமின்!” என்ற வீரக்குரல்கள்!

களத்தில் காட்டும் வீரமும் கன்னியரிடம் காட்டும் காதலும், உளத்தில் காட்டும் பண்பாடும் தாம் தமிழர்கள் அதுவரை கண்டு வந்த நிலைகள்.

தமிழ் ஆட்சியில் புரட்சி என்ற சொல் அதுவரை உண்டானதே இல்லையென்றுதான் சொல்லவேண்டும்!

ஏழாம் நூற்றாண்டின் இறுதி அதையும் கண்டு விட்டது!

வீட்டுக்கு வீடு புறப்பட்ட இளைஞர் படை, சாரி சாரியாக வருவதைக் காணப் புற்றீசல் புறப்பட்டுவரும் காட்சிப் போலத் தென்பட்டது!

ஆமாம்; இதில் யார் சாளுக்கியர், யார் தமிழர் என்பது எப்படித் தெரியும்? அரண்மனை வீரர்கள்தாம் அரசாங்க உடை தரித்துத் தங்களை வேருக்கிக் காட்டுவர்!

சாளுக்கியர்?

சாளுக்கியரிடம் அதனை ஏன் எதிர்பார்க்க வேண்டும்? தங்களிடம் தாங்களே எதிர்பார்த்துக் கொள்ள முடியாதா என்ன?

வாளோந்தும் கையின் மணிக்கட்டில ஒவ்வொருவரும் கறுப்புக் கயிற்றைக் கட்டியிருந்தனர்.

ஒருக்கால் அது கண்களில் தென்படாமல் போனால்?

நெற்றியில் சிவப்புக் குங்குமம் அடையாளச் சின்னமாக விளங்கும்!

வியர்வை வந்தாலும் சிவப்பு நிறம் மாறா வண்ணக் கலவையுடன் கூடிய குங்குமத்தைத் தயாரித்து வழங்கி இருந்தனர்!

காஞ்சி அரண்மனையில் பலத்த காவல்!

காவல் என்றால் இப்படி அப்படியான காவல் அல்ல, ஈ என்றும்பும் உள்ளே நுழைய முடியாத காவல்.

ஒரு வாரத்துக்கு முன்பே இளவரசன் ராஜசிம்மன் தனக்கென ஒதுக்கப்பட்ட மெய்ப்படையை வரவழைத்த

போதே, மன்னனின் ஈல்லப்படைகளையும் வரவழைக்க உத்தரவு பணித்திருந்தான்.

சாளுக்கியர்கள் மட்டும் கொஞ்ச நஞ்சுமானவர்களா? ஏறத்தாழ ஆயிரம் பேர்களுக்கு மேல் குழுமி விட்டனர்.

போதாதென்று மேலும் ஐநூறு அதற்குள் குவிந்தது! நாட்டு மக்கள்தொகை — புரட்சிப் படைத் தொகைதான் லட்சோபலட்சமாயிற்றே!

அவ்வளவும் அப்போதைக்குத் தேவையில்லை.

இம்முறை எப்படியும் பல்லவர்களைக் கூண்டோடு அழித்துவிட வேண்டும் என்று திட்டமிட்டு விட்டான் ஸ்ரீவராகன்.

ஆனால் அவன் திட்டம் அதுமட்டுமல்ல, அவன் சொந்த ஆசை ஒன்றும் அதற்குள் அடங்கியிருந்தது.

கமலவல்லியை நேரில் கண்ட நாள் முதல் அவன் மீது காமவசப்பட்டு விட்டான், ஸ்ரீவராகன்.

அவளை அடைவதற்கு வழியும் பார்த்துக் கொண்டு இருந்தான்.

இன்று நடக்க இருக்கும் கலவரத்தை அதற்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவும் திட்டமிட்டான்.

கலவரத்தைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு கலாவிலாச மாளிகைக்குள் புகுந்துவிட வேண்டும்; அங்கிருக்கும் கமலவல்லி என்ற பஞ்சவர்ணக் கிளியைக் கொத்திக் கொண்டு போய்விட வேண்டும்.

ஆயிரம் திறம் வாய்ந்த காஞ்சிச் சிற்பங்களை கொள்ளையடித்துக் கொண்டு வாதாபிக்குச் செல்வதை விட, ஒரு கமலவல்லி போதும் என்று அவன் கணக்குப் போட்டான்.

ஆகவே, கலாவிலாச மாளிகை மீதும் அவன் ஒரு கண் வைத்திருந்தான்.

அதே நேரத்தில் கலாவிலாச மாளிகையிலிருந்து புறப்பட்டான் பல்லவகுலச் செல்வன் ராஜசிம்மன்.

அவனுக்குப் பொட்டிட்டு, புன்னகைகாட்டி, பூவிதழைத் தொட்டு வெற்றி வழி கூட்டினுள் கமலவல்லி!

காதலியின் கடைக் கண்ணில் காணியின் தோள்கள் திரண்டன.

வீங்கிய தோள்கள் திரள, விம்மிய மார்பகம் நிமிர்ந்தது!

அங்கே கவசம்!

அதற்குக் கீழே வீரவாள்!

இரண்டையும் வெல்லும் கமலவல்லியின் இதயக் கூம்புகள் ராஜசிம்மனுக்குப் போகச் சுழிப்பைத் தரும் பொல்லாத ஆயுதமாக நிற்பதை விட்டு வேகச் சுழிப்பை உண்டுபண்ணும் ஸேல்வடிவக் குமிழாயுதமாக நின்றது!

“சென்று வாருங்கள் குமார்ச் சக்கரவர்த்தி!” என்றும் சொல்லாத சொல்!

ஆனால் அதை அன்று எதிர்பார்த்தான் ராஜசிம்மன்.

“கமலி! என் கண்ணே! தொட்டால் சுவடுபடும் உன் சுந்தரத் திருமேனியைப் பத்திரமாகப் பாதுகாத்து என்னிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும். எந்தச் செய்தி வந்தாலும் நீ இந்தக் கலாவிலாச மாளிகையை விட்டு வெளியே வரக்கூடாது. மாளிகையின் உள் தாழ்ப்பாள் முடியே இருக்க வேண்டும். காவலர்கள் இருப்பர். ஆயினும் உன்னை நீதான் காத்துக் கொள்ளவேண்டும்!”

அன்புக் காதலியிடம் விடைபெற்று வெளியே வந்தான் ராஜசிம்மன்.

அவனுடைய இடது கால் தவறியது.

அவனுக்கே புரியவில்லை.

தன்னை மீறி என்ன அழிவு வந்துவிடும் என்ற தைரியத்துடன் புரட்சிப் போருக்குப் புறப்பட்டு விட்டான்.

எதிர் மாளிகையின் சாளரத்தின் இடையே இரண்டு வஞ்சக விழிகள், ராஜசிம்மன் செல்வதையே பார்த்துக் கொண்டு இருந்தன.

அந்த விழிகள், நிலாவழகனுக்குச் சொந்தமானவை!

அவனை மறைத்து வைத்திருந்த தளபதி வீரசக்தி, நேற்றுதான் கலாவிலாச மாளிகைக்கு எதிரில் இருந்த இந்த மாளிகையில் கொண்டு வந்து விட்டுவிட்டுச் சென்றிருந்தான்.

நிலாவழகனின் கணக்கோ வேறு விதமாக இருந்தது.

அவன் கமலவல்லியைக் காதலித்தான்; அவளோ அவனைத் துச்சமாக மதித்தாள்.

இளங்கோவும் அவனை அடித்து அவமானப் படுத்தி விரட்டினான்.

இதற்கெல்லாம் சேர்த்து கமலவல்லியைப் பழிக்குப் பழி வாங்கத் திட்டமிட்டான்.

நிலாவழகன் இந்தப் புரட்சியைத் தன் பழிதீர்க்கும் வேலைக்குப் பயன்படுத்திக் கொள்ளவும் எண்ணினான்.

கமலவல்லியைக் கொத்திக் கொண்டு போக ஸ்ரீவராகன் விரும்புவதும் நிலாவழகனுக்குத் தெரியும்.

இதனால் ஸ்ரீவராகன் மீதும் கோபம் கொண்டான்.

ஒப்பந்தத்தை மீறி ஸ்ரீவராகன் தனக்குத் துரோகம் செய்துவிட்டான் என்று நினைத்தான்.

ஆகவே கமலவல்லி அவன் கையில் கிடைக்கக் கூடாது என்றும் முடிவு செய்து விட்டான்.

கமலவல்லி தனக்குக் கிடைக்க வேண்டும், அல்லது யாருக்குமே கிடைக்காமல் போய்விட வேண்டும் என்பது நிலாவழகனின் நினைப்பு. பதுங்கிய புலிபோல அவன் பழிதிர்க்கக் காத்துக் கொண்டு இருந்தான்.

தளபதி வீரசக்தியின் ஆதரவு நிலாவழகனுக்கு இருந்தது. கமலவல்லியை மருமகள் ஆக்கிக் கொள்ள பரமேசுவரவர்மர் விரும்பவில்லை என்பது வீரசக்திக்குத் தெரியும்.

நிலாவழகன், கமலவல்லியைக் காதலித்து ஏமாந்தவன் என்ற விவரமும் அவருக்குத் தெரியவந்தது.

கமலவல்லியை நிலாவழகனுக்கே உரியவளாக ஆக்கிவிட்டால் அவள் பல்லவ மன்னருக்கு மருமகளாக வரமுடியாதல்லவா?

இந்தத் திட்டத்துடன் வேலை செய்தார், தளபதி வீரசக்தி.

27

புரட்சித் தீ சொக்கப்பாளை போலப் பற்றி எரிந்தது.

தமிழ்ப் புரட்சிப்படை ஊரின் முலை முடுக்குகளில் இருந்தெல்லாம் புற்றீசல் போலப் புறப்பட்டு வந்தது.

அவர்களுடன் உறவு கொள்வது போலச் சாளுக்கியப் படை வந்து நன்றாக இணைந்தது.

எதிரே அரண்மனை வீரர்கள் கடல் அலை போலத் திரண்டு வந்தார்கள்.

இருபுறமும் குதிரைவசதி, வாள்வசதி, கேடய வசதிகள் இருந்தன. சாளுக்கியர்களுக்கும் உதவியிருந்தான் இளங்கோ!

சாளுக்கியர்கள் கேடயவசதி தேவை என்று கேட்க, அட்டியின்றி உதவினான்.

ஏன்? எங்கே போகிறது!

ஸ்ரீவராகனுக்கு அவனிடம் மேலும் நம்பிக்கை ஏற்படும் அல்லவா?

இருதரப்புப் படைகளும் மோதின! எங்கும் வாட்களின் கணகணப்பு!

குதிரைகளின் கனைகனைப்பு!

ஆட்களின் குரலொலி!

அவலத்தின் எதிரொலி!

சாளுக்கியர்கள் சாமர்த்தியமாக ஒன்றாக இணைந்து, ஆங்காங்கே சிறுசிறு கூட்டமாக இணைந்து, அரசாங்க வீரர்களைத் தாக்கி, அரண்மனையை நோக்கி முன்னேறத் தொடங்கினர்.

சாளுக்கியப் படைக்குத் தலைமை தாங்கிய ஸ்ரீவராகனும், சிங்கமூர்த்தியும் குதிரைகளில் அமர்ந்து பல்லவ வீரர்களை விரட்டு விரட்டென விரட்டத் தொடங்கினர்.

ஆனால் நாட்டு மக்கள்?

முதலில் அரண்மனை வீரர்களைத் தாக்குவது போலத் தாக்கிப் பின்னர் அவர்களுடைய ஆவேசம் சாளுக்கியர் பக்கம் திரும்பியது.

எவரை முட்டைப் பூச்சியை நசுக்குவது போல நசுக்கி விடலாம் என்று எண்ணினானோ ஸ்ரீவராகன், அவர்கள் இப்போது சாளுக்கியர்களை, எதிர்க்கத்

தொடங்கிய விந்தையைக் கண்டு, அவனே வியப்படைந்தான்; பின்னர் வேதனைப்பட்டான்.

இத்தனைக்கும் பல்லவ இளவரசன் ராஜசிம்மன் ஒரு பக்கம் நின்று ஆணை பிறப்பித்துக் கொண்டு இருந்தானேயொழிய அவன் வாளைத் தொடவில்லை.

அதற்கு அவசியமும் ஏற்படவில்லை.

நாயை அடிக்க கோல் தேவையா?

ஒரு கல் இருந்தால் போதாதா?

இதுபோலவே இன்னொரு பக்கம் நின்று கொண்டு இளங்கோ ஆணை பிறப்பித்துக் கொண்டு இருந்தான். அவன் அப்படி ஆணை பிறப்பிப்பதைக் கண்டு பொருமினான் பூர்வராகன்.

“துரோகி! ஏமாற்றிவிட்டான்!” என்று உறுமினான்.

எப்படிப் பார்த்தாலும் இனி தப்பிக்க முடியாது என்ற நிலை ஏற்பட்டது.

நேரே சிங்கமூர்த்தியை அழைத்தான்.

அவனுடைய காதுகளில் ஏதோ முணுமுணுத்தான்.

அது பயங்கரம் தரத்தக்கதாக இருந்தது.

ஆனாலும் வேறு வழியில்லை. தோல்வியடையப் போகிறோம்.

தோகைமயிலாணையாவது கொண்டு போகலாம் அல்லவா?

கலாவிலாச மாளிகையில் கலைப்பேரழகி கமலவல்லி பிரார்த்தனை செய்து கொண்டிருந்தாள்.

மல்லை நீர் துயில் இறைவனை அவள் மனமார வழிபட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

நாட்டில் நடந்து வரும் பொது எதிரிப் போராட்டத்தில் காதலரும், அண்ணாவும் வெற்றியடைய வேண்டும்; இதன் மூலம் அவர்களுக்குள் ஒற்றுமை நிலவ வேண்டும் என்பதே அவள் பிரார்த்தனை.

இந்தப் பிரார்த்தனை நேரத்தில் பிசாகுபோல உள்ளே நுழைந்தான் அதுவரை காத்திருந்த நிலாவழகன்.

அவனுக்குத்தான் தளபதி வீரசக்தியின் ஆதரவு இருக்கிறதே!

காவல் என்ன செய்யும்?

கலாவிலாச மாளிகைக்கு ராஜசிம்மன் பலத்தக் காவல் வைத்துச் சென்றிருந்தான்.

ஆனால், தளபதி வீரசக்தி அங்கே வந்து, “எதிரிப் படை அரண்மனைக்குள் சென்று விட்டது. நீங்கள் எல்லாம் அங்கே செல்லுங்கள்” என்று அவர்களைக் கலைத்தார்.

தோட்டக்கதவை உடைத்து நிலாவழகன் உள்ளே செல்ல வழியும் செய்து கொடுத்தார்.

திறந்த வீட்டுக்குள் நாய் நுழைவது போல மாளிகைக்குள் புகுந்த நிலாவழகன், நேரே பூஜை அறைக்கே வந்து விட்டான்.

வந்து, வாலை ஆட்டுவதற்குப்பதில், குரைக்கத் தொடங்கினான். “ஏ கமலவல்லி! உன் இளமையைச் சுவைக்க இதோ வந்து விட்டேன்” என்று எக்காளமிட்டான்.

அவனைக் கண்டதும் கமலவல்லி பெரிதாக அரண்டு விட்டாள்.

இத்தனைக் கட்டுக்காவல்களை மீறி அவன் எப்படி உள்ளே வந்தான்?

அந்த மர்மம் புரியாமல் அஞ்சினான்.

பசி கொண்ட பருந்து கிளிக்குஞ்சை இரையாக்கிக் கொள்ள விரைவது போல, கமலவல்லி மீது நிலாவழகன் பாய்ந்தான்.

இத்தனை நாளாக அடக்கி வைத்திருந்த ஆத்திரத்தை அன்று ஒரு கணத்துக்குள் தீர்த்துக் கொள்ளத் துடித்தான்.

அந்த அழகு ஓவியத்தைச் சின்னாபின்னப் படுத்தி விட முயற்சித்தான்.

ஆனால், கமலவல்லி அவன் கையில் கூட சிக்க வில்லை.

தனது கற்பையே களங்கப்படுத்த நிலாவழகன் வந்திருக்கிறான் என்பது தெரிந்ததும், அவள் பெண் புலியாக மாறினாள்.

அடிபட்ட பாம்பாகவும் சீறினாள்; பதுங்கவும், பாயவும் செய்தாள்.

மானத்தைக் காக்கும் மறப்போரிலே ஈடுபட்டாள்.

அதே நேரத்தில் கொடியவனான சாளுக்கிய ஸ்ரீவராகன், அதிவேகமுடன் மாளிகையுள் நுழைந்தான்.

காவலர்கள் இல்லாததால், அவனுக்குத் தடை ஏதும் ஏற்படவில்லை.

ஆனால், மாளிகைக்கு வெளியே பதுங்கியிருந்த வீரசக்தி, அவனைப் பார்த்துவிட்டார்.

பார்த்ததும், பதைத்தார்.

ஆனாலும், இதுவும் ஒரு நன்மைக்கே என்று சும்மா இருந்து விட்டார்.

கமலவல்லி எப்படிப் போனால் அவருக்கு என்ன? அவள் பல்லவ மன்னருக்கு மருமகளாக வந்து விடக் கூடாது என்பதுதானே அவரது திட்டம்!

முதலில் உள்ளே நுழைந்த ஸ்ரீவராகன்—காமவெறியுடன் பஞ்சவர்ணக்கிளியைக் கொத்திச் செல்ல உள்ளே நுழைந்த சாளுக்கியன்—தனக்கு முன்பே நிலாவழகன் முயன்று கொண்டு இருப்பதைக் கண்டு வாளையுருவினான்.

நிலாவழகனுக்கும் அவனுக்கும் கடும் வாட்போர் நடந்தது.

ஸ்ரீவராகன் பலத்துக்கு முன்னால் நிலாவழகன் நிற்க முடியவில்லை.

சற்று நேரத்தில் அவன் ஆலமரம் போலச் சாய்ந்தான்!

ஸ்ரீவராகனைக் கமலவல்லி அறிவாள்.

ஏதோ தன்னைக் காக்கவந்தவன் என்று நினைத்தாள்.

ஆனால் நிலாவழகனை வீழ்த்திவிட்டு, காமவெறியுடன் அவன் நெருங்கி வருவதைக் கண்ட பிறகு தான்கண்டம் நீங்கவில்லை என்பது அவளுக்குப் புரிந்தது.

வேடனிடம் தப்பிய மான் குட்டி வேங்கையிடம் சிக்கிக் கொண்டதை உணர்ந்தாள்.

ஆனாலும் அவள் அயர்ந்து விடவில்லை.

தான் ஒரு வீரத்தமிழ்மகள் என்பதை நிலைநாட்டும் வகையில் அவனையும் எதிர்க்கத் தொடங்கினாள்.

அப்போது ராமசர்மன் ஒரு குதிரையில் கலாவிலாச மாளிகைக்கு விரைந்து வந்தான்.

இங்கேயிருந்து அரண்மனைக்கு ஓடிய சில வீரர் களைக் கண்டு, விவரம் அறிந்து, இங்கே ஏதோ விபரீதம் நடக்கப் போகிறது என்பதை உணர்ந்துதான் அவன் வந்தான்.

அவன் குதிரை வந்ததுமே, அவனைத் தளபதி வீரசக்தி பார்த்து விட்டார்.

அவருடைய அடிவயிறு கலங்கியது.

அவனுக்கு மட்டும் உண்மை தெரிந்தால்...?

பூனை போல நழுவத் தொடங்கினார்.

ஆனால், ராமசர்மன் அவரைப் பார்த்து விட்டான். “தந்தையே! நில்லுங்கள்!” என்று கூவினான்.

வீரசக்தி நின்றார்.

அவரது அருகே வந்த ராமசர்மன், “இங்கேயிருந்த படைகளை ஏன் கலைத்து அனுப்பினீர்கள்?” என்று கடுமையாகக் கேட்டான்.

“கமலவல்லி தன் மருமகளாக வரக் கூடாது என்பது அரசரின் விருப்பம். அந்த விருப்பத்தை நிறைவேற்ற நிலாவழகனை நான் ஒரு கருவியாகப் பயன்படுத்திக் கொண்டேன்” என்று வீரசக்தி தனது எண்ணத்தைத் தெரிவித்தார்.

“நிலாவழகனும், ஸ்ரீவராகனும் இப்பொழுது மாளிகைக்குள் சென்றிருக்கிறார்கள். யாராவது ஒருவர் நிச்சயம் கமலவல்லியை தங்களுக்குச் சொந்தமாக்கிக் கொள்வார்” என்று கூறினார்.

அதைக்கேட்டு ராமசர்மன் பதைத்தான். “அரசருக்கு நன்மை செய்வதாக நினைத்துக் கொண்டு என்ன காரியம் செய்து விட்டீர்கள் அப்பா! கமலவல்லி இல்லாமல் இளவரசர் உயிர் வாழ்வாரா? களை எடுப்

பதாக நினைத்துக் கொண்டு, செடியையே பிடுங்கி விடுவதா?" என்று துடித்தான்.

அதற்கு மேல் அவன் அங்கே பேசிக் கொண்டு நிறகவில்லை. கமலவல்லியைக் காக்க மாளிகைக்குள் புயலாகப் புகுந்தான்.

பூணையிடம் சிக்கிய கிளிக்குஞ்சு போல, ஸ்ரீவராகனிடம் கமலவல்லி போராடிக் கொண்டு இருப்பதைப் பார்த்தான்.

கொஞ்சமும் தாமதியாமல், வாழைக்குலையை வெட்டிச் சாய்ப்பது போல, அந்தக் கொடியவனை வெட்டி வீழ்த்தினான், ராமசர்மன்.

கமலவல்லி இன்னும் பயம் நீங்காதவளாகவே இருகை கூப்பி ராமசர்மனை வணங்கினான்.

“நல்ல சமயத்தில் தெய்வம் போல வந்து என் மானத்தைக் காத்தீர்கள். உங்களுக்கு நான் என்றென்றும் நன்றிசெலுத்தக் கடமைப்படுகிறேன்!” — குரல் நடுக்கத்துடன் கமலவல்லி கூறினான்.

ராமசர்மனுக்கு அரண்மனையில் இருக்கும் அரசியல் குழப்பம் தெரியும்.

பரமேசுவர வர்மருக்குத் தன்னால் இயன்ற எதையாவது செய்ய வேண்டும் என்று நீண்ட நாட்களாகவே நினைத்து வந்தான்.

அதற்கு இப்போது வாய்ப்புக் கிடைத்தது.

“சகோதரி! நீ எனக்கு என்றும் கடமைப்பட வேண்டாம். இன்றுள்ள அரசியல் நிலைக்கு நீ கடமைப்பட்டால் அதுவே எனக்குச் செலுத்தும் நன்றி!”

“சொல்லுங்கள். முடிந்தால் நிச்சயம் செய்வேன்!”

“ஒரு பெண்ணை நீங்கள் காக்க வேண்டும். இன்னொரு பெண்ணுக்கு நான் உதவி செய்தவனாக வேண்டும்.”

“மிக்க மகிழ்ச்சி. இதைவிட வாழ்வில் பேரானந்தம் என்ன இருக்க முடியும்? சொல்லுங்கள்!”

“மன்னர் பரமேசுவர வர்மர் வாக்குக் கொடுத்து, ஸ்ரீவிஜய நாட்டிலிருந்து இளவரசி ரங்கபதாகையை மருமகள் ஆக்கிக் கொள்ள வரவழைத்து விட்டார். அந்த வாக்குக் காப்பாற்றப்பட வேண்டும். அது உங்கள் கையில் தான் இருக்கிறது. காஞ்சியில் இன்று அமைதி நிலவப் போவது உண்மை. காஞ்சி அரசியலிலும் அது நிகழ்ந்து விடுமானால், பிறகு பல்லவ இளவரசர்க்கு எந்தவிதக் துறைவும் ஏற்படக் காரணமே இல்லை.”

கொஞ்ச நேரம் சிந்தித்தாள் கமலவல்லி.

காதலருக்குக் குறை வராமல் வாழ்வதுதான் நல்ல காதலிக்கு அழகு!

காதலுக்கும் அர்த்தம்!

அவள் முழு நிறைவோடு ஏற்றுக் கொண்டாள்.

“இந்த ஊரைவிட்டே நான் வெளியேறிவிடுகிறேன்” என்று மனமார ஒப்புக் கொண்டாள்.

மனநிறைவுடன் அந்த மாளிகைக்குக் காவல் நின்றான் மாவீரன் ராமசர்மன்!

புரட்சி இரண்டு மூன்று நாளாவது நீடிக்கும் என்று எதிர்பார்த்தவர்களுக்கு ஒரே ஏமாற்றமாக முடிந்தது.

அன்று மாலையே சாளுக்கியர் அனைவரையும் கொன்று குவித்து விட்டார்கள்!

பொது எதிரி ஒழிந்தான்.

ராஜசிம்மனும், இளங்கோவும் மகிழ்ச்சியுடன் சுட்டித் தழுவித் கொண்டார்கள்.

எங்கும் புரட்சிக்காரர்களும், அரண்மனை வீரர்களுமாகச் சேர்ந்து, வாழ்த்தொலி எழுப்பினார்கள்.

அப்படி வாழ்த்திய முழக்கத்தில் முதலில் ஒலித்தது “தமிழ் வாழ்க!” என்ற குரல்தான்.

பல்லவ இளவரசன் ராஜசிம்மன் கூட மகிழ்ச்சிப் பரவசத்தில் தன்னையே மறந்து “தமிழ் வாழ்க” என்று குரல் கொடுத்தான்.

காஞ்சிக் கோட்டையிலே பறந்து கொண்டு இருந்த நந்திக் கொடியை இளங்கோவுக்கு ராஜசிம்மன் சுட்டிக் காட்டினான். “நண்பா, அதோ! உங்கள் தென்னாடுடைய சிவனின் வாகனமான நந்தி—தமிழ் பெரும் உழவுக்கு மூலகாரணமான காளை, பல்லவக் கொடியில் தமிழ் முழக்கத்துடன் பறக்கிறது! உற்றுப்பார்!” என்றான்.

பல்லவர் காஞ்சியிலே தமிழ் முழக்கம்! தமிழ் வென்றது! புரட்சி வென்றது! புளகப் பூரிப்புக் கண்ட இளங்கோ முத்தரையன், வெறிகொண்ட வேகமுடன் “ஓ.....தமிழே! தாய்மொழியே! பக்தியால் நாயன் மார்கள் பாதுகாத்த ஒன்றை என்னால் அப்படிப் பாடிப் பாதுகாக்க முடியவில்லை. முடிந்தது ‘புரட்சி’ என்கிற ஆயுதத்தால்-அந்த ஆயுதம் தமிழ்க்கடவுள் முருகவேள் பெற்றிருக்கும் வேலாயுதத்துக்குச் சமமானதாகி விட்டது! வாழ்க தமிழ்மொழி! வாழ்க தமிழ் நாடு! வாழ்க தமிழ் பெருங்குடி மக்கள்!” என்று முழங்கினான்.

இளங்கோ முத்தரையன் இவ்வாறு குரலெழுப்பியதும் சுற்றியிருந்த இளைஞர் கூட்டம் வான் முகடு கிடுகிடுக்கத் தொடர்ந்து வாழ்த்தொலி எழுப்பினர்!

அந்த வெற்றிப் பேரொலி, அண்ணனுக்காகவும், இளவரசனுக்காகவும் ஆரத்தி எடுக்கக் காத்திருந்த கமலவல்லியின் செவிகளிலும் விழத்தான் செய்தது.

இளவரசனுக்கு ஆரத்தி எடுத்து விட்டு, அண்ணனை அழைத்துக் கொண்டு காஞ்சியை விட்டே வெளியேறி விட அவள் தீர்மானித்து விட்டாள்.

காஞ்சி அரசியலுக்கு அவள் செய்கிற தியாகமாக அது தெரிந்தது.

அவள் ஆரத்தி கரைத்துக் கொண்டு இருந்த போதே ராஜசிம்மனும், இளங்கோவும் இரண்டு குதிரைகளில் வந்து மாளிகை வாசலில் இறங்கினார்கள்.

28

வெற்றி உலாவந்த இளவரசனையும், அண்ணனையும் ஆரத்தி சுற்றித் திலகமிட்டு வரவேற்றாள்” கமலவல்லி.

உள்ளே நுழைந்த பல்லவ இளவரசன் “ராஜசிம்மன் காதலியே! நீ முதலில் இட்டது என் வீரத்தின் வெற்றித் திலகம்! இப்பொழுது இட்டது நம காதலின் வெற்றித் திலகம்!” என்று பூரிப்போடு கூறினான்.

இளவரசனின் இந்தப் பூரிப்பு நிறைந்த சொல்லைக் கேட்டுப் பெருமூச்சு விட்டாள் கமலவல்லி. “அண்ணா நம் வேலை முடிந்தது. பல்லவத்தில் தமிழ் ஆட்சி ஏற்பட்டு விட்டது. இனி நாம் போகலாமா?” என்று இளங்கோவிடம் கேட்டாள்.

“எங்கே புறப்பட்டு விட்டீர்கள்?” என்று இளவரசன் சிரித்துக் கொண்டே கேட்டான்.

இளங்கோவுக்கும் தங்கையின் பேச்சு புரியவில்லை.

“இளவரசே! என்னை மன்னித்து விடுங்கள், காஞ்சியின் அரசியலில் அமைதி நிலவுவது போலவே, காஞ்சியின் அரண்மனையிலும் அமைதி தவழ வேண்டும் என்பது என் விருப்பம்” என்று கமலவல்லி கூறினாள்.

“அதற்காக...?” அவளை ஐயத்தோடு பார்த்தான் ராஜசிம்மன்.

“என் காதலைத் தியாகம் செய்ய நான் முடிவு செய்து விட்டேன்” என்றாள், கமலவல்லி.

“மன்னர் விருப்பப்படி இளவரசி ரங்கபதாகையை நீங்கள் மணந்து கொள்ளுங்கள்.”

அதைள்க் கேட்டு இளவரசனும் குழம்பினான்; இளங்கோவும் குழம்பினான்.

“இதையெல்லாம் கூறிஉன் மனத்தைக் குழப்பியது யார்?” என்று ராஜசிம்மன் சற்றுக் கோபத்தோடு கேட்டான்.

“உங்களை மணந்து கொள்ளும் நோக்கத்தோடு ரங்கபதாகை இங்கே வந்துவிட்ட விவரமும் எனக்குத் தெரியும். அவளும் என்னைப் போலவே ஒரு பெண். எவ்வளவு ஆசையுடன் வந்திருப்பாள்? அவளது ஆசையை நிராசை ஆக்க நான் விரும்பவில்லை. அதோடு அவளை மணந்து கொள்வதன் வாயிலாகத்தான் காஞ்சி அரண்மனையில் அமைதி நிலவுமென்றால் அதற்கு நான் குறுக்கேயும் நிற்கமாட்டேன்” என்று கமலவல்லி உறுதியாகக் கூறினாள்.

“ஆனால் என் அமைதி என்ன ஆவது?” என்று ராஜசிம்மன் ஆவேசமாகக் கேட்டான்.

“அரண்மனையிலே அமைதி இருந்தால்தான் அரசியலிலே அமைதி இருக்கும். அரசியலில் அமைதி இருந்தால் மக்களின் வாழ்க்கை அமைதியாக இருக்கும். எதிர்கால மன்னரான நீங்கள், உங்கள் நலத்தை விட மக்கள் நலத்தை எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். உங்கள் நலத்தைத் துறக்க வேண்டியிருந்தால், அந்தத் தியாகத் துக்கும் நீங்கள் ஆயத்தமாகத்தான் இருக்க வேண்டும். அதுதான் அரசர்க்கு அழகு!”

“எனக்கு நீ புத்தி சொல்கிறாயா?”

“ஆசிரியை மாணவருக்குப் புத்தி கூறித்தானே ஆகவேண்டும்?”

“கமலவல்லி.....”

“நீங்கள் என் பெயரை அழைத்துக் கூப்பிட்டாலும் நான் உங்களுக்கு நடனம் பயிற்றுவித்த ஆசிரியை—தாய்க்குச் சமானம். எனவே என்னை எண்ணுவது பாவம்! அடைவது அநீதி!”

“கமலே.....!”

ராஜசிம்மனுடைய நாவு இம்முறை ஏனோ பெயரை முழுக்கவும் உச்சரிக்க மறந்து இழுத்துக் கொண்டது.

அடுத்த கணம் ‘கோ’ வெனக் கதறினான்.

கண்ணில் நீர் மாலையிட்டது.

இளங்கோவுக்குத் தங்கையின் எண்ணம் புரிந்து விட்டது.

அவன் சொன்னான்: “இளவரசே! தங்கை சொல்வது அறம்! முன்பு அவள் உங்களுக்குக் காதலியாக இருந்

தான். இப்போது அவனோ உங்களுக்கு ஆசிரியை யாகவும் அதன் காரணமாகத் தாயாகவுமாகி விட்டான். ஆதிக்கு நடனம் பயிற்றுவித்த அத்தியே ஆதியைக் காதலித்ததனால் மிஞ்சியது அழிவு. அந்த அழிவு உங்களுக்கு ஏற்படக் கூடாது என்று தங்கை விரும்புவதில் தவறில்லையல்லவா?”

இளங்கோவைக் கவலையும் வேதனையுமாக உற்று நோக்கினான் ராஜசிம்மன்.

அவனுடைய அவலநிலை கமலவல்லிக்கும் அழகையை யுண்டு பண்ணி விடும் போலத் தெரிந்தது.

அவள் அதற்குமேலும் அங்கிருக்காமல் உள்ளே சென்று மறைந்தாள்.

“இளங்கோ என்னை விட்டுப் பிரியப் போகிறாயா?” —ராஜசிம்மன் குரல் தழதழத்தது.

இளங்கோ சொன்னான்:

“கமலவல்லியுடன் சோழநாடு செல்கிறேன். ஆனால் விரைவில் நான் காஞ்சிக்குத் திரும்புவேன். என்னை நம்பலாம் இளவரசே!”

இளங்கோ முத்தரையனுடைய சொல்லின் நோக்கம் ராஜசிம்மனுக்குப் புரிந்து விட்டது.

திரும்பிப் பார்த்தான்.

அங்கே கமலவல்லியைக் காணவில்லை.

ஏதோ கேட்க வாயெடுத்தான்.

நா மறுத்தது.

சொல்லிக் கொள்ளாமலேயே புறப்பட்டான்.

குதிரையின் கடிவாளத்தைப் பற்றிக் கொண்டு
கொஞ்ச தூரம் வரை நடந்தே சென்றான்.

கண்ணில் நீர் தாரை தாரையாக வழிந்து
கொண்டே இருந்தது.

எங்கோ கீதம் ஒலிக்கிறது.

ஆனால் இதயத்தில் மட்டும் நூற்று எட்டு வகை
யான நடனங்களைக் கமலவல்லி ஆடிக் காட்டுவது
போலத் தெரிந்தது!

கமலவல்லியை வாழ்த்தியவாறு, நீலவான் அரங்
கத்தில் நிலாவெனும் பேரழகி ஒளி நடம் புரிந்து
கொண்டிருந்தாள்.

அரை நூற்றாண்டு வயதைத் தாண்டிய கோவி இதுவரை ஆயிரத்துக்கு மேற்பட்ட சிறுகதைகளையும் நூற்றுக்கு மேற்பட்ட நாவல்களையும் எழுதியவர். இவரது தமிழ்நடை — கவிதை கொஞ்சம் தமிழ்நடை அவருக்கே உரிய வரப்பிரசாதம் என்பது பலரும் ஒப்புக்கொண்ட உண்மை. ஒரு நூற்றாண்டுக்கு இந்த நடை எவரிடமும் காணவில்லை. தமிழ்நடை மட்டுமல்லாது, இவரது வாழ்க்கை நடையும் நிமிர்ந்த அரிமாவைப் போன்றது.

நிமிர்ந்த நெஞ்சம், நேர் கொண்ட பார்வை என்கிருளே பாரதி அவற்றை இவரிடம் காணலாம்.

இவர் வெறுமனே கர்வி போலத் தோற்றம் கொள்வர்.

கோவி ஒரு சகல கலாவிநோதர். எதைத் தொட்டாலும் அது குறித்துப் பேசுவார். அத்துணைக்கு கலாஞானமான ஓர் அறிவு ஜீவி.

அவர் வணங்கும் சமயபுரத்து மாரியம்மன் அவருக்கு நீண்ட ஆயுளையும் நிலையான புகழையும் செல்வத்தையும் அளிக்கப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.

டாக்டர்

கோவி. மணிசேகரன்